

Martin Koláček

UDRŽOVATEL

Martin Koláček

UDRŽOVATEL

martin-kolacek.cz

Obsah:

1. Chlapec	5
2. Paní noci	20
3. Exodus	47
4. Příliš ostré světlo	70
5. Ponorka	101
6. Propast nicoty	106

Kapitola 1

Chlapec

Cítil jsem, že se děje něco, co se dít nemá, něco, co není v pořádku. A nejen to. Nebyl to jen pocit špatného řádu věcí. Byl to i pocit ohrožení. Ten se obvykle nedostavuje. Nerozuměl jsem tomu, s čím je spojen. A o to víc mě to zajímalo.

Věděl jsem, že se to stane velmi brzy, a že mám tedy jen velmi málo času, než bude pozdě. Slyšel jsem, jak nad něčím životem tikají imaginární hodiny své poslední minuty. Spěchal jsem tedy tím směrem, kterým mě má intuice vedla. Ještě půl hodiny, ještě dvacet minut... Byl jsem na místě.

Když jsem se rozhlédl kolem sebe, zjistil jsem, že stojím v poměrně luxusně vypadajícím baru. Prosklenými stěnami vnikal dovnitř sluneční svit. U barového pultu seděly na barových stoličkách dvě postavy- asi čtyřicetiletý vysoký muž v saku a s knírkem a vedle něj asi desetiletý chlapec, jehož hlava stěží přesahovala přes desku pultu. Zbytek osazenstva podniku jsem nevnímal, teď jsem věděl, že důležití jsou ti dva, ačkoliv jsem zatím netušil, čím. Sedl jsem si vedle nich a objednal si pití. Ani jsem se ho nedotkl, napjatě jsem čekal. Za pár minut se mělo něco stát a já nevěděl, co.

Po chvíli pán vstal a šel ven telefonovat. Otočil jsem se k chlapci a zeptal se ho: „Jak se jmenuješ, chlapče?“

Podíval se na mě a řekl: „Nevím, obvykle mi říkají tak, jako jste mi řekl vy.“

„Prostě Chlapče?“

Kývnul jako odpověď. Věděl jsem, že jsem na správném místě. Chlapec, který nezná své jméno, je jistě obrazem nějaké nesrovnalosti. Ten chlapec byl tou poruchou řádu, která mě sem přivedla. Ale proč to ohrožení?

„Ten pán je tvůj táta?“ zeptal jsem se.

„Ne, pan Johnson se o mě jen stará.“

Chlapec nebyl příliš sdílný. Většina dětí by okamžitě začala zdlouhavě vyprávět, jak byly se svým opatrovatelem na kolotočích, jak jim koupil zmrzlinu, popřípadě co dostaly k Vánocům. Tenhle chlapec namísto toho odpovídal krátkými výstižnými větami.

Muž začal telefonovat. Dělán takové věci nerad, ale musel jsem zjistit, o co tu vlastně jde, a tak, zatímco mé tělo zůstalo u barového pultu, přesunul jsem své vědomí blíž k telefonu, abych slyšel, čeho se rozhovor týká. Byl jsem přesvědčen, že je důležité to vědět. Hlas mluvící k panu Johnsonovi mi byl podezřele známý, jen jsem si nemohl vybavit, komu patří.

„Ten chlapec sem nepatří,“ ozvalo se z telefonu. V tu chvíli jsem zcela jasně věděl, komu hrozí ono stále přítomné nebezpečí. „Teď už ho nemusíš chránit. Nejlepší bude, když ho ponecháš jeho osudu. Ten si pro něj už brzo přijde. Nech ho být, nebo skončíš s ním. V poslední době jsem s tebou nebyl zrovna spokojen. Doufám, že mi rozumíš.“

Věděl jsem, co se bude dít dál. Pan Johnson nebyl z těch, kteří by byli schopni odolávat hlasu patřící bytosti tak mocné, jako byla ta, s níž teď komunikoval. Vrátil jsem se zpět.

„Musíme jít,“ řekl jsem stručně chlapci a chytil ho za ruku.

„Ale co pan Johnson?“ zeptal se.

„Teď se o tebe musím postarat já.“

„Ale pan...“

Vtom do místnosti vletěla kulka, o pár centimetrů nás minula a vyletěla ven protější prosklenou stěnou, v níž udělala téměř neznatelnou díрку. Strhnul jsem chlapce pod stůl. Naznačil jsem mu, že má jít za mnou. Neodporoval a následoval mě kolem pultu. Skončili jsme za jeho rohem u prosklené stěny. Jediná úniková cesta vedla skrz ni.

„Kdo to střílel?“ zeptal se vyděšeně.

„Pan Johnson,“ odpověděl jsem.

„Ale proč?“

Proč? To bych také rád věděl. Teď ale nebyla vhodná chvíle to zjišťovat. Viděl jsem mezerou mezi stoly pana Johnsona, jak se k nám pomalu blíží. Možná jsem ho vlastně ani tak moc neviděl, jako spíš vnímal jeho přítomnost. Byl přesvědčen, že jsme odříznutí, v pasti v rohu místnosti. Proto nespěchal. Ostatní návštěvníci vybíhali ven z baru. Nevšímal si jich. Zajímal jej jen chlapec, kterého chtěl teď obětovat, aby se zavděčil svému pánovi.

Musel jsem jednat. Opřel jsem ruku o skleněnou stěnu.

„Jsem jenom vědomí. Jsem jen čisté vědomí promítnuté do času a prostoru.“ Soustředil jsem se na tuto informaci a opakoval si ji v hlavě. Ruka prošla stěnou. A teď chlapec. Obestřel jsem jej svým vědomím a prošel i s ním. Ucítíl jsem známý pocit, jako kdyby bylo celé tělo žaludek, který se obrací naruby. Uvědomil jsem si, jak velmi nepříjemný zážitek to musel být pro chlapce. Ještě nikdy hmotou neprocházel. Podíval jsem se na něj. Seděl na zemi s výrazem, který naznačoval, že se mu právě zhroutil celý známý svět.

Zvedl jsem jej do náruče a rozběhl se s ním pryč od baru. Johnson nás uviděl skrz stěnu. Překvapení z toho, že jsem se dostali na druhou stranu, ho neparalyzovalo na dlouho. Vystřelil za námi. Minul. Vystřelil znovu. Opět minul. Navíc vydrželo sklo, skrz které kulky prošly. Pokud nás nechtěl úplně ztratit z dohledu, musel vyběhnout ze dveří baru, čímž ztratí drahocenné vteřiny. Pevně jsem uchopil chlapce a vzlétl. Letěl jsem co nejrychleji, jak to šlo, až nepřítel pomalu zmizel kdesi v dálce za námi.

Pokračoval jsem dál v letu, abychom se vzdálili co nejvíc. Jenže pak mi došlo, že takhle to skončit nemůže. Když teď prostě odletím, možná se nedozvím, proč se tohle všechno stalo. Mé poslání nespočívá v záchraňování dětí. Samozřejmě bylo správné zachránit lidskou bytost, když jsem měl možnost, ale mým úkolem bylo napravit trhlinu v řádu, zjistit, jak vznikla anomálie, jejíž přítomnost jsem vnímal. Rozhodl jsem se tedy vrátit.

Ne však s chlapcem. Sletěl jsem tedy blíž k zemi a nechal jej v koruně poměrně dost vysokého stromu. To proto, že jsem věděl, že ho tam nikdo nebude hledat, a také pro případ, že by ho náhodou napadlo utéct. Lidská psychika může zareagovat různě a ačkoliv by mu snad mělo být jasné, že jsem v danou chvíli jeho jediná naděje, mohlo by mu přeskočit, mohl by se dát na bezhlavý útěk a vystavit se tak dalšímu nebezpečí. Nicméně, když jsem ho posadil mezi větve, neodporoval. Zřejmě byl dost zmaten vývojem situace, takže se jí nechal ochotně vláčet.

„Neboj se,“ snažil jsem se ho uklidnit, „za chvíli se vrátím a odnesu tě někam do bezpečí. Tady ti zatím nic nehrozí. Takže buď v klidu a počkej na mě. Dobře?“

Jenom kývnul. Nevím, jestli to byla jeho přirozená introverze, nebo strach, ale ani se mě nezeptal, co jsem zač, nebo jak to, že jsme mohli letět.

Vrátil jsem se cestou k Johnsonovi. Jakmile mě uviděl, vystřelil. Kulka mířila přímo na mě.

„Jsem jen čisté vědomí,“ věděl jsem, co by to znamenalo, kdybych se identifikoval se svým tělem.

Kulka se blížila.

„Jsem čisté vědomí. Vědomí zobrazené v místě a času.“

Kulka proletěla skrz tělo, aniž by způsobila jakékoliv poškození. Pak druhá a třetí. Všechny vletěly do těla a pokračovaly beze změny dál za mými zády. Když to Johnson uviděl, otočil se a jal se utíkat.

„Stůj,“ řekl jsem tak nahlas, aby to slyšel. Neuposlechl. Zaměřil jsem tedy mysl, zvednul ho do vzduchu a přitáhl k sobě. Za normálních okolností bych to asi nedokázal, nemluvě o tom, že bych to ani nezkoušel, ale teď jsem měl poslání a morální povinnost, což mi dodávalo sil.

„Nic ti neudělám,“ řekl jsem, „nikomu nic neudělám. Jen chci slyšet, proč se snažíš toho chlapce zabít.“

„Nepatří sem,“ odpověděl stručně.

„Ne? A kam tedy patří?“

„Je z Marsu.“

To znělo dost podezřele. Měl příliš hmotnou tělesnou strukturu na to, aby mohl žít na Marsu. Když jsem tam byl naposled, obyvatelé byli spíše astrální, složení z jemnohmotných energií. A on rozhodně nepůsobil jako někdo, kdo by byl schopen vytvořit iluzi těla. Celkově vzato, informace, které se mi dostalo, nebyla jednou z těch, které bych věřil.

„To je nesmysl,“ řekl jsem, „kdo ti to řekl?“

„Jeho otec.“

„S tím jsi telefonoval?“

Zjevně odmítal odpovědět. Opět jsem použil svoji sílu vůle, tentokrát abych získal požadovanou informaci.

Odpověď byla kladná.

„Co je ten člověk zač,“ zeptal jsem se.

„Není to člověk.“

Začínalo mi to docházet. Jeho otec je jedním z nás. Nebo aspoň byl. Má dítě. To znamená, že s největší pravděpodobností upřednostnil hmotu před duchem.

„On je z Marsu?“ byla má další otázka.

„Ano.“

„Je to Daaren?“

„To nevím.“

Ale já jsem to teď už věděl. Už jsem se s ním jednou setkal. Daaren, padlý anděl. Duch padlý do těla. Boj s ním byl tvrdý. Snažil se mě zabít, zatímco já se jen bránil. Teď má syna. A chce jej zabít, protože je připomínkou jeho pádu.

„Nemá právo ho zabít,“ řekl jsem.

„Je to porucha řádu,“ odvětil Johnson.

„Ale je to živá bytost. Jestliže Daaren způsobil poruchu, nemůže se jí snažit vyřešit zabitím. Bude se muset s jeho existencí smířit.“

„To nikdy neudělá. Bude ho pronásledovat, dokud ho nedostane.“

Nechal jsem jej tam a vrátil se pro chlapce. Musel jsem ho odvést do bezpečí. Jenže jediné bezpečí bylo...

Jediné místo, kde mohl být v bezpečí před svým otcem, bylo ve vesmíru. Daaren padl do hmoty, už neměl přístup mimo ni. Měl jsme jej ale já? Když jsem se naposled pokoušel dostat nad mraky a pak dál do vesmíru, vůbec se mi to nepodařilo. Neprobil jsem se skrz myšlenkovou bariéru, která byla na Zemi díky množství lidského vědomí neobvykle silná. Na druhou stranu, tehdy jsem to dělal pouze pro zábavu. Teď jsem měl poslání. Sedl jsem si vedle chlapce v koruně stromu do meditace a požádal živoucí vesmír o pomoc. Věděl jsem, že ji dostanu. Chlapec bude mít problém ve vesmírném prostoru dýchat, ale i to dokáží vyřešit. Jen jej musím opět obestřít svým vědomím. Kritická bude jen chvíle prostupování myšlenkového zlomu. Jestli se mi podaří dostat nad něj, ve volném prostoru budu mít dost síly, abych svého chráněnce udržel při životě.

Vzal jsem jej na záda a řekl mu, aby se pevně držel. Udělal, co jsem mu řekl, stále neměl nejmenší sílu jakkoliv protestovat. Vyletěl jsem co nejvýš to šlo, tak vysoko, až jsem cítil, jak na mě tlak oblohy svrchu dopadá tak silně, že už nemůžu dál. Byl jsem ve výšce nejvyšších pozemských velehor. Myšlenková bariéra oddělující Zemi a ne-Zemi se nade mnou pnula jako zděný strop, přesto ale prostupný, nebýt zde onoho tlaku připoutávajícího vše, co Zemi náleží. Já jí ale nepatřím a chlapec také ne. A mám poslání, proto věřím, že se vědomí celého vesmíru spojí, aby mi pomohlo.

Začal jsem se prudce otáčet dokola, až jsem ztratil orientaci a málem i vědomí. Když jsem cítil, že rotuji dostatečnou rychlostí, prudce jsem vystřelil vzhůru. Nesmím ztratit vědomí! Cítil jsem, jak bariéra pod mým náparem povoluje. Už stačí tak málo! Nesmím ztratit vědomí! Musím vydržet ještě chvíli! Musím se okamžitě po výstupu postarat o chla...

Probudil jsem se v kosmickém prostoru. Chlapec! Rychle ho stáhnou ze svých zad. Ještě dýchá. Okamžitě jsem jej obestřel svým vědomím. Zřejmě ztratil to své už při rotačním pohybu. Naštěstí jsem usnul jen na pár sekund. Ještě minutu a už bych jej nezachránil. Teď byl ale v bezpečí.

Díval jsem se do nádherných dálek vesmíru. Jak mi chyběly! Teď jsem byl konečně svobodný. Jakmile jsem se sem dostal, měl jsem náhle k dispozici spoustu energie, na jejíž existenci jsem během svého pobytu na Zemi zapomněl. Tady se má síla mnohonásobovala. Rozhodl jsem se probudit chlapce, aby se mohl také pokochat nezastřeným pohledem na vzdálené hvězdy. Měl jsem dost síly na to, abych svým vědomím překonal jeho pocit jistoty týkající se smrti udušením.

Otevřel oči a jen překvapeně koukal kolem sebe.

„Jak se ti líbí vesmír?“ zeptal jsem se ho.

Chvíli mlčel. „Líbí,“ řekl. Potěšilo mě to. Mohlo se stát, že by jej pohled vyděsil, což by pro mě znamenalo mnohem víc soustředění. Ale jak se zdálo, byla to bytost mojí krve. Byl z těch, kteří si vesmír velmi rychle zamilují.

Teď jsem přemýšlel, co dál. Kam jej odnést? Nemůžu ho neustále nosit s sebou prostorem. Do očí mě udeřil v dálce se třpytící rudý Mars. Chvíli jsem se díval tím směrem. Ostatně, jestli odtam původně pochází, kam jinam bych jej měl odnést? Napojil jsem se na gravitaci Marsu, abych nabral potřebnou rychlost pro cestu k němu. Je pravda, že na Marsu nežijí hmotné bytosti, ale není tak nehostinný, aby na něm žít nemohly. A jestli pochází z Marsu, mohly by se o něj tamní bytosti postarat. Bude to ode mě vyžadovat, abych jej naučil je vnímat, ale to snad nebude takový problém. Ano, to bude nejlepší řešení.

Čím jsme byli blíž, tím víc a víc jsme nabírali na rychlosti, jak nás stále víc přitahovala gravitace planety. Sem tam jsme minuli nějaké kameny, naše rychlost byla ale natolik vysoká, že byly stěží vidět, jak rychle byly pryč. Na druhou stranu, hvězdy byly stále na svých místech a Mars se přibližoval jen velmi neochotně. Naše rychlost nemohla ani náhodou překonávat mezihvězdné vzdálenosti, ale i přesto jsem opět začal ztrácet vědomí. Chlapec už věděl, že nemusí ve vesmíru nutně umřít, takže už mi stačilo překonat jen zákonitosti jeho hmotného těla, ne psychiky. A to jsem mohl pro případ ztráty vědomí udělat i dopředu. Na chvíli.

Rychlost byla stále vyšší. Už jsme byli skoro na planetě. Jen pár sekund. A vtom jsem konečně ucítil, že už své vědomí neudržím. Rozhlédl jsem se po okolním vesmíru. V posledních záblescích světla jsem uviděl, jak se hvězdy pohnuly.

Probudil jsem se vleže tváří na písku.

„Takže zase na Marsu,“ napadlo mě. Zvedl jsem se a rozhlédl se. A v té chvíli jsem si uvědomil, že je něco špatně. Tohle nebyl Mars, jak jsem si ho pamatoval. Když jsem zde byl naposledy, písek i nebe bylo zbarvené do ruda a všudypřítomné pouště byly porostlé nanejvýš nízkými křovinami a klečí. Obvykle tam byla třeskutá zima, zvláště k večeru a v noci. Teplo příhodné pro život bylo jen na rovníku a ani zde by nebylo pro lidskou bytost snadné přežít bez ohně noc. Teď jsem sice stál na poušti, jenže ta byla žlutá, nebe modré a slunce zářilo oslnivě žlutým světlem. A rostly zde stromy. Sice nízké a vyprahlé, ale přesto stromy. Zřejmě zde ani nebyla taková zima...

Chlapec! Náhle mi s hrůzou došlo, že se mnou není. Rozhlédl jsem se kolem. Široko daleko se rozkládala poušť. A co stopy? Podíval jsem se na zem. V písku byly dva otisky těl. Takže jsme se sem zřejmě dostali oba. K nám i od nás vedlo poměrně velké množství stop- stop kopyt. Únosci zřejmě přijeli na koních či jiné ekvivalentní vesmírné zvířeně. Proč mě nezali taky? Na tom ale teď nezáleží. Každopádně musím chlapce najít. Je možné, že se opravdu Mars takhle výrazně změnil a místní obyvatelé si vzali chlapce k sobě. Musím se ale přesvědčit. Co kdyby mu hrozilo nějaké významné

nebezpečí? Vydal jsem se po stopách.

Nelíbila se mi energie, kterou jsem cítil v okolí. Byla v ní cítit bolest, doháněla mě k slzám. Snad to není energie celé planety. Když jsem se blížil k Marsu, nic takového jsem necítil. Takže se dá předpokládat, že tahle energie pochází z něčeho, co se stalo v nedávné době v blízkém okolí. To ovšem není nijak uklidňující myšlenka, protože by to něco mohlo bezprostředně souviset s únosem chlapce. A to by rozhodně nevěstilo nic dobrého.

Po nějaké době poměrně rychlého letu, při němž jsem neustále sledoval stopy pod sebou, jsem dorazil ke kolejím. Vypadaly jako klasické železniční koleje spojené pražci, známé ze Země, jen byly kolejnice asi tak třikrát dál od sebe. Stroje, které na nich jezdily, musely být ohromné. Tady stopy končily, takže ti, kteří je vytvořili, zjevně nasedli na obludně velký dopravní prostředek. Bytosti ale zjevně tak obludně velké nebyly, tedy aspoň soudě podle stop. Ale kam teď?

Vylétl jsem do výšky, abych měl rozhled na daleké okolí a poznal tak, na kterou stranu zřejmě jeli. Nemusel jsem vůbec stoupat vysoko, když se před mýma očima otevřela po levé ruce děsivá scenérie. Asi kilometr od místa, kde jsem byl, poblíž kolejí došlo někdy včera k bitvě. Všude ležela zohavená těla. Nebyla to však těla lidská. Připomínala spíše satyry z řecké mytologie- vršek těl byl až na rohy na hlavě lidský, spodek připomínal kozla. Kopyta tedy nepatřila koňům, ani žádnému jinému tažnému zvířeti, ale samotným únoscům.

Bylo mi smutno, když jsem se díval na tu děsivou scénu. Nikdy nepochopím, jak a proč jsou cítící bytosti nadané rozumem něčeho takového schopné. Jenže s tím já nic neudělám. Jednat tímto způsobem byla jejich svobodná volba a do té já nesmím zasahovat. Mým úkolem je napravovat poruchy řádu, udržovat, ne poučovat bytosti o míru. Vystoupil jsem výš a dál hledal. Netrvalo dlouho a uviděl jsem po pravé straně neskutečně pomalu se šinoucí obří parní pevnost, zjevně ujíždějící z místa bitvy. I přes svůj pomalý pohyb byla ale už hodně daleko. Zřejmě jsem byl v bezvědomí dlouho. Zázrak, že jsem vůbec ještě našel stopy. Musel jsem k pevnosti dorazit co nejdřív. Začal jsem se tedy soustředit. Myslím, že jsem nějak relativizoval prostor před sebou, protože jsem potřebnou vzdálenost uletěl za několik sekund.

Teď jsem se díval svrchu na supící pevnost. Byl to evidentně vražedný mocenský nástroj, schopný rozdrtit jakoukoliv armádu, která se přiblížila ke kolejím. Mezi opancěrovanými hradbami se procházeli satyrové s puškami v rukou. Uprostřed byl vstup do nitra obludy. I kdyby se nepřátelé dostali přes hradby, což nebylo bez odpovídající techniky pravděpodobné, museli by pak svést krvavé boje v neznámých chodbách pevnosti. Překvapilo mě, že jediné osvětlení, kterého jsem si všimnul, byly louče, umístěné u vchodu do nitra pevnosti. Zdálo se, že byli satyrové poměrně primitivním národem, jak po

stránce technologické, tak po stránce morální. Jejich největší vymožeností byla pára a střelný prach (a kdo ví, jak k nim přišli) a jejich morální zákony se podobaly zákonům prvobytně pospolných společností, v nichž „ti druzí“ znamenalo automaticky „ti, kteří nám berou životní prostor.“ Jestli jsem si něčím jistý, tak tím, že tady chlapec rozhodně nemůže zůstat.

Nerozuměl jsem tomu. Byl jsem zvyklý, že na Marsu žily bytosti jak nízké, tak vysoké, ale vždy jemnohmotné. Teď tu byly hmotné a navíc jen ty zcela nejnižší.

Snesl jsem se dolů. Zjevně je můj příchod vyděsil. Jejich okamžitá reakce byla začít po mně střílet. Zasoustředil jsem se na svoji nehmotnost a tím problém snadno vyřešil. Teď ještě bylo potřeba vyřešit řeč. Začal jsem tedy mručet a zároveň ovlivňovat mysl těch podivných bytostí, aby jim přišla informace v jejich rodném jazyce. Požadoval jsem, aby mě odvedli ke svému vůdci. Jeden ze satyrů informaci zachytil a začal o něčem rokovat s ostatními. Pak mě prohledali, jestli nemám zbraně, a jali se mě vést do podzemí.

Vedli mě chodbami, nutno poznamenat, kovovými, takže jsem přemýšlel o tom, jak depresivní tady musí být život. Nakonec jsme přišli do prostorné místnosti, kovové, pro trochu luxusu ležel aspoň na zemi dlouhý červený koberec. Ten vedl ode dveří až k vysokému křeslu uprostřed protější stěny, kde seděl jako na trůně poměrně velký satyr. Několika střílnami pronikalo dovnitř denní světlo. Jinak zde bylo jen kovové přitímné chabě osvětlené čoudícími pochodněmi. Uslyšel jsem informaci příkazující mi, abych pokleknul. Neučinil jsem tak.

„Přicházím jako host, ne jako poddaný,“ řekl jsem, „nevidím důvod, proč bych měl pokleknout.“ Strážný se mě pokusil srazit na kolena ranou do týlu. Byl jsem ale připraven. Rána nedopadla. Strážný zíral na svoji ruku a nebyl schopen pochopit, co se stalo. Ani neprošla, ani se neodrazila. Prostě nedopadla.

„Kdo jsi a co chceš?“ zeptal se vůdce, „proč rušíš naší velikost?“

„Chci chlapce, kterého jste unesli,“ řekl jsem.

„A kterého z nich myslíš?“ zašklebil se.

„Moc dobře to víš. Našli jste ho vedle mě vleže na poušti.“

„Takže chceš chlapce z nebes? A proč bys na něj měl mít nárok?“

„Nárok?“

„Přesně tak. Nárok. Teď patří nám. Proč myslíš, že na něj máš větší nárok, než my?“

„Musím mu zajistit bezpečí. To je jediný nárok, který mám.“

„Tehle rozhovor mě unavuje. Skončeme ho. Jestli jsi mu chtěl zajistit bezpečí, tak klidně zase odejdi. My se o něj postaráme.“

„Vychováte ho jako člena své společnosti?“

„Přesně.“

„Proč?“

„Je to chlapec z nebes, nový vůdce. Bude to velký válečník.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel. Určitě se jednalo o nějakou jejich mytologii. A vlastně měla logiku. Nový řád, který tuhle společnost obrodí, musí přijít odjinud, protože jejich vlastní společnost nezná morálku. Možná by nebylo proti řádu věcí, kdyby se chlapec ujal obrody planety. Možná by to naopak byla potřebná náprava a vyřešení mého úkolu. Jenže pokud má obrodit planetu, nemůže tu být vychován. Stal by se jedním z nich. Velkým válečníkem. A to nemůžu dovolit.

„Možná to je ten chlapec, na něhož čekáte,“ řekl jsem, „ale ještě na jeho příchod není čas.“

„Tomu nerozumím.“

Co mu na to mám odpovědět? Že musí být vychován jinde, aby pak změnil jejich příšernou kulturu? Tenhle rozhovor nevyhrají.

„Jeho čas prostě teprve přijde,“ zkusil jsem to ještě neutrálně.

„Nevěřím ti ani slovo,“ řekl mi, „chlapec tady zůstane.“

„Podívej, jestli mi ho nevydáš, stejně si pro něj dojdu a odvedu ho pryč. Nemáš moc mě nijak zastavit.“

„Že nemám?“ Vládce udělal nějaké gesto a strážní mě chytili a vlekli pryč. Nebránil jsem se. Nebylo třeba. Rozhodně bylo lepší začít záchrannou akci z vězení, než z hlavního stanu, kde bych vzbudil mnohem větší rozruch. Odvedli mě do vězení a zamkli. Nevím, jak dlouho mě tady chtěli držet, popřípadě co se se mnou chystali udělat potom. Bylo mi to jedno. Jakmile se vzdálili, prošel jsem mřížemi a vypravil se hledat svého chráněnce. Aby mě neviděli všudypřítomní vojáci- a nutno říct, že jich zde opravdu byly stovky- snažil jsem se být pro jejich smysly nezachytitelný. Stálo mě to sice spoustu sil, ale když jsem se opravdu pekelně soustředil, byl jsem schopen zajistit, že mě jejich mozky nebyly vůbec schopné zaznamenat. Vystoupil jsem do na jejich poměry luxusně zařízených kajut nacházejících se hned vedle vládcovy místnosti. V jedné z nich jsem opravdu našel chlapce. Když mě uviděl, šťastně se ke mně rozeběhl.

„Kde jsi byl? Co se stalo?“ ptal se.

„Ztratil jsem vědomí a když jsem se probрал, byl jsi pryč. Musel jsem tě hledat. Jsi v pořádku? Co se s tebou vlastně dělo?“

„Moc toho nevím. Probudil jsem se tady a kolem mě poskakovaly nějaký příšery a říkaly, že na mě stovky let čekaly. Měl jsem strach.“

„Teď už je to...“ zarazil jsem se, „tys jim rozuměl?“

„No, rozuměl. Proč?“

„Copak mluvili pozemsky?“

„Přibližně. Tys jim nerozuměl?“

„To je něco jiného. Já jsem s nimi komunikoval telepaticky.“

„To oni umí?“

„Ne, stačí, že to umím já... to je jedno, kdyžtak ti to vysvětlím po cestě.“

„Takže jdeme pryč.“

„Předpokládám, že nemáš chuť tady zůstat.“

„Ne, to určitě ne.“

„Tak v tom případě jdeme.“

Cítil jsem, jak mi hlava praská ve švech. Jak je možné, že mluvili pozemsky? Jenže teď nebyla vhodná chvíle na to, to řešit. Musel jsem svoji hlavu zaměstnávat neustálým přesvědčováním okolních vojáků, že tady vlastně nejsem, a navíc si pořád nechávat dost duševních sil na případné další problémy, které budu muset řešit. Takže jsem otázku jazyka odsunul prozatím do pozadí.

Při cestě jsem ale zjistil, že neudržím mozky vojáků v přesvědčení, že tu nejsem, jestliže do toho mám zahrnout i chlapce. Nakonec jsem musel polevit v soustředění a vojáci nás uviděli. Musel jsem rychle zareagovat. Několik vojáků se rozběhlo k nám. Vytvořil jsem před námi bariéru, jakési silové pole. Narazili do něj, odrazili se a nebyli absolutně schopní pochopit, co se vlastně stalo. Obepnul jsem silové pole všude kolem nás a vyrazil k východu. Vojáky, kteří nám stáli v cestě, silové pole prostě tlačilo před sebou. Začali po mně střílet, ale kulky se odrážely od bariéry a padaly k zemi. Věděl jsem, že jsem neohrožitelný, protože jedním správně a musím dokončit úkol. Došli jsme až na vrchol pevnosti, tak jsem nechal chlapce, aby mi vylezl na záda, a vyletěl vzhůru.

Atmosféra planety nebyla tak hustá, jako atmosféra Země, a hlavně zde nebyla zdaleka tak silná myšlenková bariéra. Vědomých bytostí tu bylo mnohem méně, navíc byly na velmi nízké civilizační úrovni. Proto jsme se dostali do kosmu bez ztráty vědomí, a vůbec bez nejmenších potíží. Podíval jsem se zpět, abych se podíval na Mars, a konečně si s definitivní platností uvědomil, že to Mars není. Planeta byla velmi podobná Zemi, modrozelenobílá. A co bylo hlavní, podobné planety byly v okolí ještě další tři. Díval jsem se do dálky, jestli neuvidím někde v dálce modrou tečku, z jejíž energie bych mohl cítit, že se jedná o Zemi, ale žádnou takovou jsem mezi hvězdami nenašel. Byly tu jen tyhle čtyři. Planeta satyrů nejen, že nebyla Mars, ale navíc se pravděpodobně vůbec nenacházela ve Sluneční soustavě. Zřejmě jsem ve chvíli, kdy jsem cestou na Mars ztratil vědomí, nějakým způsobem překonal ohromnou vzdálenost a ocitl se v jiném koutě Galaxie, či snad možná vesmíru. Tím by se vysvětloval můj pocit při ztrátě vědomí, že se hvězdy pohnuly. Jenže kde tedy jsem? A jak to, že bytosti žijící kdesi v

jiné části Galaxie mluví pozemským jazykem?

A tak jsem se rozhodl, že se musím pokusit najít někde v okolí civilizaci, která umí mapovat vesmír. Vlastně se zeptat na cestu, ať to zní jakkoliv absurdně. Chvíli jsem se rozhlížel. Pak jsem ucítil nejsilnější rozumové vibrace, které se v okolí nacházely. Patřily k blízkému měsíci obíhajícímu kolem jedné z planet. Vydal jsem se tím směrem.

Jestliže na planetě satyrů žily nízké, morálně upadlé bytosti, které znaly jen válku a násilí, tady tomu bylo přesně naopak. Jako by bytosti žijící tady vyvažovaly hrůzu sousední planety. Když jsem přilétal, viděl jsem krásná města a blyštící se létající stroje. Všude byl klid a mír. Energie, kterou jsem zde cítil, byla velmi čistá. Bytosti zde žijící byly jak jemnohmotné, tak hrubohmotné, a velmi podobné lidem. Jako by vyjadřovaly to nejlepší, co v lidech je.

Vypravil jsem se do jednoho domu, z něhož jsem měl intuitivní pocit, že tam bude někdo, kdo mi bude schopen poradit. Ocítl jsem se v místnosti s velikou obrazovkou, na níž se k mému překvapení odehrávaly válečné scény. Jak je to možné? V tak dokonalém světě? Když jsem se ale na scény chvíli díval, došlo mi, že se jedná o válečný dokument. Nic pro zábavu, ale připomínka hrůz, které válka přináší. Toto byla společnost, která v minulosti prošla válkami, stejně jako většina ostatních. Znovu mě napadlo, jak je neuvěřitelné, že téměř všechny společnosti někdy během svého vývoje přijdou na zcela nesmyslný nápad řešit problémy zabíjením živých bytostí z druhé strany. A je ještě více neuvěřitelné, že pak většina z nich začne rekrutovat budoucí terče a ten nesmyslný nápad zrealizují. Nicméně, tahle společnost už měla válečné období za sebou. Aby nezapomněla, připomínala stále svým členům hrůzy války ve sdělovacích prostředcích. Ostatně, jestli jsou schopní sledovat dění na okolních planetách, mají obraz hrůz války každý den na druhém konci svých dalekohledů.

V místnosti seděl nějaký muž, podle všech znaků v podstatě člověk. Našeho příchodu si nevšiml. Po chvíli, kdy jsme stáli za jeho zády a nesměle se rozhlíželi po místnosti, přece jen nebylo příliš zdvořilé takhle oknem vtrhnout do místnosti, vešla do místnosti žena s dítětem v náručí. Vedle ní cupitala malá holčička. Bylo zjevné, že žili tito lidé celý život v míru, protože je naše přítomnost nijak nevyděsila.

„Dobrý den,“ zkusil jsem pozemským jazykem. Ve skrytu duše jsem doufal, že mi nebudou rozumět, protože tak by bylo všechno ještě více nevysvětlitelným. Jenže rozuměli.

„Dobrý den, můžeme pro vás něco udělat?“ odpověděla žena.

„Víte, omlouváme se, že jsme sem takhle vtrhli, jsme vesmírní cestovatelé. Zabloudili jsme. Myslíte, že byste nám mohli nějak poradit?“

To muže zjevně nadchlo. „Samozřejmě. Moc rád.“

„Tak to se vám povedlo,“ řekla žena, „manžel je nadšenec do astronomie. Odkud jste vlastně přiletěli?“

„To vám asi těžko vysvětlím, když vlastně nevím, kde jsme.“

Muž zmáčknul tlačítko na dálkovém ovládní a na obrazovce se objevila planeta s jejích měsícem.

„Máte představy o tom, jak vypadá vaše galaxie?“ zeptal jsem se.

Mužovy oči se rozšířily nadšením. „Vy jste cestovali mezi galaxiemi?“

„To je právě to, co vůbec netuším.“

Na obrazovce se objevil obrázek galaxie svrchu i z boku. Klasický diskový tvar, středně otevřená spirální ramena, centrální příčka. To by mohla být Mléčná dráha. Jenže taky nemusí. Takových galaxií je spousta.

„A kupa galaxií? Jak vypadají galaxie kolem?“

„Kupa galaxií?“ muž byl u vytržení, „nechcete mi říct, že jste cestoval mezi kupami galaxií?“

„Jak říkám, vůbec netuším, kde jsem. Zatím to vypadá, že jsem ve správné galaxii, ale to nevím jistě.“

„Ale vždyť galaxie je strašně obrovská. Musíte mít přece představu, jakou rychlostí a jak dlouho jste letěl?“

„A to je právě přesně to, co nevím. Ztratil jsem vědomí. Nevím, na jak dlouho.“

„Chtěl bych, abychom uměli vyvinout takovou rychlost, abychom díky ztrátě vědomí omylem procestovali celou galaxii.“ Zasmál se.

„Není to v rychlosti,“ odpověděl jsem, „necestuji pomocí strojů.“

„A jak?“

„Jen svým vědomím. To tělo, které vidíte, je jen iluze.“

„A ten chlapec?“

„Ten je reálný. Nesl jsem ho na planetu, kde se o něj mohli postarat, jenže jsem, jak už jsem řekl, ztratil vědomí. Můžete mi ukázat tu kupu?“

„Ale jistě, promiňte, jsem asi otravný, jak se vyptávám.“

„To je v pořádku.“

Na obrazovce se objevil nový obraz. A ten mi vzal mé naděje. Kdybych se nacházel ve správné galaxii, tedy Mléčné dráze, měla by být největší galaxií v kupě, zároveň s galaxií v Andromedě, která by byla v centru kupy. Kolem pak jen spousta trpasličích galaxií. Jmenované prvky na obraze, který mi teď byl ukázán, zde byly v aspoň v přibližné podobě také, jenže trochu jinak. Ano, byly tady dvě velké spirální galaxie, ale trpasličích galaxií bylo méně a hlavně, kupě dominoval jedna obrovská eliptická galaxie, která k sobě přitahovala všechny ostatní galaxie kupy.

A pak mě to napadlo. Možná, že jsme stále v naší Galaxii, dokonce klidně i na místě Sluneční soustavy, jen s novým Sluncem. Ta obří galaxie by mohla být supergalaxie v Panně, jenže mnohem blíže, než jsem byl zvyklý. Ta druhá spirální by mohla být galaxie v Andromedě. Když jsem odlétal ze Země, celá naše

kupa byla pod vlivem galaxie v Panně, jenže mnohem dál. Na to, aby se k ní takhle přiblížila, by musely uběhnout desítky miliónů let.

Takže když se při cestě na Mars pohnuly hvězdy, nebyl to skok v prostoru, ale v čase.

Podíval jsem se na muže. Myslím, že vnímal můj neklid. Asi už z pohledu odhadnul, že se stalo něco přesahující jakoukoliv představivost.

„Stalo se něco?“ zeptal se. Samozřejmě to byla významově nesmyslná otázka, ale měla znamenat zájem o moji psychickou rovnováhu.

„Začínám mít podezření. Můžete mi ukázat, kde se v galaxii nachází vaše soustava?“

Na obrazovce se opět objevil obrázek galaxie, tentokrát se šipkou ukazující momentální polohu.

„Nešlo by to přiblížit?“

Jednoznačně jsme se nacházeli v jednom z ramen, asi ve třetině disku od okraje. Nevím, jestli je tohle Orionovo rameno, ale klidně by mohlo být. Bylo možné, že jsem stále někde poblíž někdejšího Marsu.

„Nechcete něco jíst?“ zeptala se žena. Došlo mi, že chlapec vlastně hodně dlouho nic nejedl. Ve skutečnosti několik miliónů let. Podíval jsem se na něj a uviděl v jeho očích propast věků. A to mě přesvědčilo. Ano, jsem miliony let daleko od okamžiku, kdy jsem s ním opustil Zemi. Jenže jak je možné, že ti lidé mluví pozemsky? Že by si přinesli řeč ze Země a miliony let ji udrželi? To přece není možné. Vždyť už po několika stech letech se řeč mění tak, že je prakticky k nepoznání.

Poslal jsem tedy chlapce, aby šel s ženou do kuchyně. Sám jsem s poděkováním pohoštění odmítl, uklidnil jsem muže, že až přijdu na to, jak to vlastně všechno je, vysvětlím mu to, a usedl jsem do meditace. Na tohle už můj rozum nestačil. Obyvatelé bytu zřejmě došli k závěru, že není třeba mě rušit, vypnuli televizi a opustili místnost. Bylo úžasné, jak byli důvěřiví a ochotní.

Trvalo to jen chvíli, než mi přišel obraz, jak se deru přes myšlenkovou bariéru Země, trhám oblaka a jejich části mi ulpívají na rukách. Za nehty mi zůstávala zemina.

To mi jako vysvětlení stačilo. Přinesl jsem si Zemi s sebou. Nezáleží na tom, zda jsem na místě dávné Země, nebo v úplně jiných koutech Galaxie. Tyhle planety vznikly ze zárodků, které jsem přinesl s sebou. Nepřinesl jsem jen hmotu Země, ale především vědomí, myšlenky a pocity Země. A také řeč. Tohle se mohlo vyvinout za velmi krátkou dobu díky mému opravnému zásahu do dění. Z informace, která na mně ulpěla při opouštění Země, vznikly všechny tyhle planety, každá obsahující jen specifickou část té informace.

Přišel jsem do kuchyně. Chlapec seděl u stolu a jedl velmi dobře vypadající jídlo, jako by i to bylo na tomhle měsíci dokonalé.

„Tak už to víte?“ zeptal se mě astronom.

„Vím.“

„Tak odkud jste přiletěl?“

„Zřejmě jsem se skoro neposunul. Řekl bych, že jsem na stejném místě, odkud jsem vyrazil.“

Muž se zdál být zklamaný. „Tak jak to, že jste to tady nepoznal a musel se ptát na cestu?“

„On vtip je totiž v tom, že jsem místo prostoru cestoval v čase. Moje cesta začala před možná i sty milióny let, kdy tady ještě váš měsíc vůbec nebyl.“

To muži opět spravilo náladu. „Tak to je skvělé. A co budete dělat teď?“

„Poletím do vesmíru a uvidím, jestli po mně bude vesmír vyžadovat, abych se vrátil zpátky do minulosti.“

„Vesmír?“

„Aha, promiňte, ani jsem vám neřekl, kdo jsem. Jsem Udržovatel, bytost, která má za úkol napravovat poruchy v řádu vesmíru. Tohohle chlapce jsem musel odnést, protože jeho existence tam, kde byl, byla právě jednou takovou poruchou. Nesl jsem jej na jinou planetu, kde jsem doufal, že by se o něj mohli postarat. Ale ocitl jsem se tady.“

„Myslíte, že vás sem dovedl vesmír?“

„Nevím. Ale asi by to tak mělo být. Asi ano. Jen nevím, proč.“

Ale už, když jsem to říkal, mi došlo, proč. Vždyť to bylo jasné.

„Vzali byste si ho k sobě?“ zeptal jsem se.

„No, je to moc milý chlapec,“ řekla žena, „kdyby manžel souhlasil...“

„Manžel by klidně souhlasil,“ řekl muž, „bude to hlavně tvoje starost. Já se budu akorát chlubit kamarádům, že mám syna z hvězd.“

Přístup těch lidí byl úžasný. Na tomhle měsíci se opravdu soustředilo všechno to nejlepší z toho, co bylo kdysi v minulosti na Zemi.

„Moc vám děkuju,“ řekl jsem, „co ty, Chlapče? Chceš tady zůstat?“

Pokrčil rameny. „A ukážeš mi ještě někdy vesmír?“

Vzpomněl jsem si na jeho budoucí úkol na planetě satyrů. „V budoucnosti to budeš umět sám.“

Rozloučil jsem se tedy s rodinou a odletěl do vesmíru. Teď bylo ještě třeba zamyslet se nad tím, zda jsem se nezpronevěřil svým vlastním zákonům, které jsou základem mé existence. Ale zdálo se, že ne. Naopak, sem mě dovedl vesmír, abych dokončil svůj úkol. Důvod, proč jsem se tady měl objevit, byl ten, abych zde našel domov pro chlapce. Rozdělal jsem Zemi tak, aby mohl vyrůstat v bezpečí měsíce v

rodině, do níž jsem ho zavedl, a aby se, až dospěje, vydal na planetu satyrů, aby zde vysvobodil svého otce ze zajetí hmoty, a tím vrátil věcem správný řád.

Kapitola 2

Paní noci

O tom, že se v tomhle městě děje něco, co není v pořádku, jsem ani na chvíli nepochyboval. Lidé, kteří chodili po ulicích, byli bez zjevné příčiny vyděšení, ohlíželi se za sebe a pokud to šlo, pohybovali se jen za světla a mimo stíny. Prostě se chovali tak, jak se obvykle lidé chovají, když se setkají, byť nevědomě, s něčím, co považují za nadpřirozené. A to něco od nich rozhodně nebylo nijak vzdálené. Ačkoliv je neviděli, všichni vnímali bytosti, které se pohybovaly mezi nimi. Ty byly velmi nezřetelné, i na mě působily spíš jako pouhé stíny. Bylo jich tu opravdu hodně, určitě desítky, možná i stovka postav ploužících se ztemnělými ulicemi. Jak se zdálo, většinou se pohybovaly bezcílně, ale když jsem vyletěl nad město a sledoval celou scénérii svrchu, zjistil jsem, že jsou ve městě dvě místa, kde se koncentrují. Jedním z nich byla místní univerzita, druhým byl úplně obyčejný blok domů na druhé straně města.

Zatím jsem netušil, jak invazi podivných bytostí vyřešit. Nevěděl jsem, co jsou zač a odkud přišly. Předpokládal jsem ale, že na to, jako obvykle, časem přijdu. Rozhodl jsem se začít s univerzitou. Zařídil jsem si, aby mě všichni vnímali jako běžného studenta a vešel jsem dovnitř. Snažil jsem se sledovat stíny, abych zjistil, kde se v univerzitě stahují. Jenže jsem je svým přestrojením neoblafnul. Jakmile mě uviděly, zjevně jim došlo, že pro jejich invazi mohu znamenat nebezpečí, a okamžitě začaly prchat do ulic. Pokusil jsem se je pronásledovat, ale vždy zmizely ve stínech domů. Pohybovaly se tak rychle, že jsem jim nestačil. Jak se zdálo, nebyly to bytosti v pravém slova smyslu. Jen jakési jejich otisky. Kde ale měly reálnou podobu? Pocházely z nějaké jiné dimenze, kde se ze stínů díky odlišné základní materii staly reálné bytosti? Během pronásledování jsem zkoušel různé věci, například počkat si za rohem domu. Vždy ale moji přítomnost vycítily a vyhnuly se mi. Nemohly mě vidět. Musely mě vnímat intuitivně.

A pak se mi konečně podařilo jeden přízrak svým vědomím zachytit. Zachytil jsem jej ve vzduchu a přitáhl k sobě. Nebylo to zrovna jednoduché. Měl jsem pocit, jako by moje vědomí byly prsty, mezi kterými klouzal.

„Co jsi zač?“ zeptal jsem se. Jenže to bylo zbytečné. Stejně, jako neměl oči, neměl ani uši. Nemohl ani vnímat telepatickou komunikaci. Byl to jen stín bez těla. Jen otisk. Zřejmě to jediné, co cítil, bylo

ohrožení v mojí přítomnosti. Pokusil jsem se tedy jaksi externě z jeho existence vycítit odpověď na otázky, které se jí týkaly. Ale i to bylo velmi obtížné. Jako by pracoval na úplně jiné frekvenci. Zjistil jsem jen jedinou věc, a to, co tady hledá. Dost mě to vyděsilo, protože se snažil najít někoho, na kom by mohl parazitovat. Nechtěl být jen stínem. Hledal tělo.

Pustil jsem jej a v tu ránu byl pryč. Sekunda mu stačila na to, aby se stáhnul do stínů a zmizel.

Na univerzitě byl poměrně klid, probíhalo zde jen několik večerních přednášek. Neměl jsem žádnou představu, co tady budu dělat. Vzhledem k tomu, že stíny v mé přítomnosti prchaly pryč, byla moje přítomnost v jejich shromaždišti zbytečná. Prošel jsem budovou a pak bez výsledku vyšel ven. Nikde jsem necítil nic podezřelého, žádné brány do jiných dimenzí. Byla to úplně normální univerzita.

Procházel jsem ulicemi a doufal jsem, že mě vesmír povede správným směrem. Jen tak, bez cíle, jsem vešel do jednoho domu. Když jsem vystupoval po schodech, zmocnil se mě pocit, že je v tomhle domě něco, co by mě mohlo zajímat, a to něco najdu až úplně nahoře. Vyletěl jsem tedy do pátého patra a stanul před dveřmi na půdu. Zavřené zevnitř. Uvnitř někdo mluvil. Bylo to daleko ode dveří, ale pro mě by samozřejmě nebyl problém slyšet myšlenky řečené na druhé straně města.

„To je blbost, Alfe,“ řekl mužský hlas, „vždycky jsi byl cvok. Nic se po ulicích nepohybuje.“

„Já to vnímám taky,“ řekla dotčeně nějaká dívka.

„Jo, ty jsi taky cvok.“

„Ale o to tady nejde,“ řekl někdo jiný, zřejmě Alf, „nechci tam psát o tom, že vnímám stíny. Je mi jasný, že by to tahle pseudovědecká společnost nezkusla. Chci jenom napsat, že město žije ve strachu a přitom neví z čeho.“

„Hele, jsme undergroundovej časopis týdle školy. Jsme tady od toho, abychom dělali kvalitní satiru na naše učitele, a ne na to, abychom psali nějaký příšerný blafy o tom, že se lidi bojejí. Co je našim čtenářům po tom?“

„Máme možnost oslovit publikum. A oni nám můžou odpovídat. O to jde. Jenom chci vědět, jestli to tak fakt vnímají i ostatní lidi ve městě.“

„Ale proč to chceš vědět?“

„Protože se tady děje něco špatně. Chci vědět, jestli to vnímají všichni.“

„A co až to zjistíš? Zaženeš přízraky zpátky do močálů, kam patříš?“

„Já nevím, třeba. Celej život se věnuju ezoterice, tak mi to možná bude konečně něco platný.“

„Jasně, celej život se věnuješ ezoterice, takže ti z toho hráblo.“

„Já je vnímám taky,“ řekla opět dotčeně dívka.

„Jo,“ chytil se toho Alf, „Kuře je vnímá taky.“

„Říkám, že jste oba cvoci. Rozhodně vás nenechám shodit náš doposud kvalitní časopis takovejma nesmyslama.“

„Chováš se, jak kdyby byl ten časopis nejvyšší smysl bytí.“

„Pro mě je. Takže bys měl radši místo těchhle nesmyslů zapracovat na tom článku o božském docentovi. Za měsíc už to nebude aktuální.“

„Já ti kašlu na božského docenta. Něco se tady děje. Něco mnohem důležitějšího, než je božský docent a celý vedení filosofické sekce.“

„Co kdyby ses nechal vyšetřit?“

„Víš co, Tomáši, já myslím, že je děsný štěstí, že ses nenarodil v raném novověku. Určitě bys dokázal upálit takový množství novátorů, že bychom ještě dneska považovali Slunce za centrum vesmíru.“

„Právě naopak, já bych byl ten správný vědec, kterej by okamžitě rozpustil mýty o Bohu a podobnejch věcech.“

„Ale vůbec ne. Dneska seš vědec, protože takový je paradigma dnešní doby. Kdyby ses narodil tehdy, byl bys velmi přesvědčený inkvizitor. Prostě jdeš se středním proudem. Nezamejšíš se nad věcma.“

„Cože? Já že jdu se středním proudem? Připadá ti tvorba undergroundovýho časopisu jako střední proud? Ne, rozdíl mezi náma je ten, že já nepotřebuju berličky.“

Mávnul jsem rukou a dveře se s třesknutím rozletěly. Hlasy rázem utichly. Vešel jsem na poměrně slušně uklizenou půdu a šel dál směrem, odkud byl předtím slyšet hovor. Až úplně na konci prostoru byl za pilířem stůl a několik židlí. Na nich sedělo devět studentů. Teď všichni nechápavě koukali mým směrem. Přišel jsem k nim.

„Promiňte, že ruším vaši intelektuální debatu,“ řekl jsem, „ale začalo mi připadat, že je poněkud bezpředmětná, jak tomu ovšem u intelektuálních debat obvykle bývá. Připadalo mi, že bych se do ní měl vložit.“

„Kdo seš? A cos slyšel?“

„Slyšel jsem posledních pár minut rozhovoru. Potěšilo mě, že je tady někdo natolik otevřený, že vnímá, že něco není v pořádku.“

„Tohle je jenom psychologická taktika,“ ozval se jeden z nich, „neřekl jsi jedinou informaci a myslíš si, že ti tady teď všechno vyžvaníme. Někdo otevřený, něco není v pořádku, vaši intelektuální debatu...nic jsi neslyšel, byls moc daleko. Co chceš a jak ses sem dostal?“

„Tak dobře. Jestli to chcete konkrétně: Potěšilo mě, že někdo, speciálně Alf a Kuře, vnímají stíny, které se pohybují po městě.“

„Jak to víš?“

„Určitě jsme napíchnutý,“ řekl jeden z nich.

„Tak co se štěnic týče,“ odpověděl jsem, „tak toto podezření můžete rovnou vyloučit. Ne, nejste napíchnutý. Prostě řekněme, že mám jisté speciální schopnosti.“

„Jak jako řekněme?“

„Vy intelektuálové se musíte chytat každého slova. Prostě je to tak. Mám schopnost slyšet věci, které se odehrávají hodně daleko ode mě. Stejně tak umím otvírat zamčené dveře.“

„Vážně? A to ti máme jako věřit? Co jsi zač? Nějakej kouzelník?“

„Ne. Jsem Udržovatel.“

„A to má být jako co?“ zeptal se teď nevěřícím hlasem člověk, od kterého bych to nejméně čekal. Podle hlasu to byl Alf.

„Udržovatel je bytost, která napravuje trhliny v řádu vesmíru.“

„Jak trhliny? To jako černý díry?“

„Ne, prostě chyby ve správném řádu.“

„Dobrý, tak to jsme tady ještě neměli,“ řekl Alf ironicky.

„Zrovna od tebe bych čekal, že mi budeš věřit,“ otočil jsem se na něj, „zabýváš se přece léta ezoterikou, ne?“

„Jo, přesně tak. A díky tomu už jsem taky potkal spoustu lidí, kteří tvrdili, že uměj házet autama o sloupy, že jsou následovníci Hádova či Diova trůnu, nebo trůnu nějaký jiný mytologický havěti, spasitelé a další podobný individua. Jenže když jsem někomu z nich řekl, aby hodil s autem o sloup, začal se vymlouvat, jakože dneska zrovna to nejde a tak.“

Úplně klidně jsem jej svým vědomím, doprovázeným pro efekt pohybem ruky, zvednul ze židle až ke stropu. Podíval jsem se na něj nahoru.

„Tak já se nevymlouvám. Tohle dokážu i s autem a sloupem, ale nepřipadá mi morální ničit auto a sloup jenom proto, abych přesvědčil dlouholetého ezoterika.“ Usmál jsem se a posadil jej zpět na židli. Všichni na mě beze slova zírali a zdálo se, že mají strach. Tak, jako mají lidé vždy, když se setkají s něčím pro jejich psychiku doposud nepřístupným.

„Jo, myslím, žeš mě přesvědčil,“ řekl po chvíli Alf.

„To mě těší,“ odpověděl jsem, „tak, a teď k tomu, proč jsem tady. A prosím vás,“ podíval jsem se po jejich tvářích, „Přestaňte se tvářit tak vyděšeně. Přišel jsem vám pomoci. Ne uškodit. I kdybyste byli ti, co způsobují tu trhlinu, kterou teď budu muset řešit, nic bych vám neudělal. Moje mise je mírová a hlavním předpokladem mojí práce a existence je nenásilí. Jen od vás budu potřebovat pomoc. Jsou

tady věci, který nemůžu udělat.“

Byli zticha a poslouchali. A tak jsem začal vysvětlovat: „Objevil jsem se ve vašem městě teprve před chvílí, takže zatím vůbec nevím, o co jde. Problém je totiž v tom, že to, co se vám jeví jako stíny, opravdu stíny jsou. A proto jsou neuchopitelný a není možný s nima komunikovat. Nevím zatím, odkud přišly, ale vím, že se snaží parazitovat na tělech obyvatel města. Jestli se nepletu, tak se jim zatím moc takhle uchytit nedaří. Už proto, že by bylo divný, kdybych přišel tak pozdě. Každopádně je třeba to zastavit. Jediný, co jsem zjistil, je to, že se stahují kolem dvou center. Jedno z nich je právě vaše univerzita. Jenže vůbec nevím, proč. Nevím, co je tam přitahuje. Vždycky, když jsem se objevil v okolí, rozutekly se.“

„To bude určitě kolem Trojčíka,“ zasmál se jeden z nich, „to je šéf společenskovední sekce. Totální pošuk. To je sám takovej přízrak.“

„Hele, Honzo,“ řekla jedna slečna, podle hlasu Kuře, „tohle je vážný.“

„Vždyť jo. Ještě řekni, že Trojčík není pošuk. A určitě by byla služba vesmíru, kdyby ho tadyhle pan Údržbář odstavil.“

„Dobře, co potřebuješ od nás?“ zeptal se Tomáš.

„No, já vlastně nevím, jestli od vás všech. Vlastně potřebuju jenom ty, kteří je dokážou vidět, takže v momentální situaci asi jenom Alfa a Kuře. Možná kdyby vám je ukazovali, naučili byste se je taky vidět. Co od vás potřebuju, je, myslím, úplně jasný. Abyste se podívali po škole, kde se ty přízraky sdružují. A pak mi to řekli. To je všechno. Potřebuju studenty, kteří je budou vidět a před kterejma nebudou prchat.“

Skončil jsem. Chvíli bylo ticho.

„Proč zrovna my?“ zeptal se Honza.

„Nejspíš proto, že právě vy je dokážete vidět.“

„No jo, já myslím jako jak jsi věděl, že nás tady najdeš? Jak jsi náš našel?“

„Sledoval jsem linii, po které mě vedl vesmír. Prostě jsem vstoupil do tohotohle domu a pak jsem měl pocit, že by mě mohlo zajímat poslední patro.“

„Vždycky tě vede vesmír?“

„Při mých posláních vždycky.“

„Takže vesmír chce, aby se trhliny v něm zacelily?“

„No, já nevím, jestli se dá říct, že vesmír něco chce. Spíš bych řekl, že vesmír prostě ví, jak to má být správně, a vede mě, abych to tak zařídil.“

„A jak tě jako vede...no, to je jedno, asi to stejně nepochopíme. Takže prostě potřebuješ, abychom ti hlídkovali ve škole.“

„Přesně tak. Pomůžete mi s tím?“

Podívali se po sobě. Zdálo se, že všichni souhlasí.

„No, jak jsi říkal,“ řekl Tomáš, „mě k tomu asi nepotřebuješ, protože jsem dost normální na to, abych neviděl nějaký pošahaný stíny. Ale když se budu k něčemu hodit, tak vám rád píchnu.“

„Díky. Takže všichni souhlasíte? Výborně. Bylo by fajn, kdybychom se tady viděli co možná nejčastěj, pokud možno denně. Nemusíte tady být všichni, hlavně ti, co budou mít nějaký nový informace.“

„Tak každopádně zítra v osm tady?“

„To by bylo ideální.“

Když jsem si takto zařídil přísun informací o dění na univerzitě, vydal jsem se na druhou stranu města, k druhému místu, kolem něhož se shromažďovali. Jak už jsem řekl, byl to zcela obyčejný dům. Vešel jsem dovnitř a stěží viděl stíny, jak přede mnou prchaly. Tentokrát to ale nebylo na všechny strany, ale jedním směrem, synchronizovaně. Letěl jsem za nimi. Procházely skrz schodiště, mohl jsem sice za nimi, ale takové procházení by mě výrazně zdržovalo, takže jsem letěl nad schody. Přesto jsem je ale jakž takž stíhal. Nakonec jsem dorazil ke dveřím bytu, za nimiž mizely. Ještě jsem uviděl, jak poslední z nich prostupuje dřevěnou deskou. Co může být na druhé straně, že to přitahuje tolik přízraků? Že by nějaká satanistická svatyně? Nebo tady zemřely stovky lidí tragickou smrtí? Takovou energii jsem tady ale necítil. Tak proč přízraky přitahovalo právě tohle místo? Co způsobilo takový zájem? Vešel jsem dovnitř.

Ať jsem čekal cokoli, rozhodně ne, že se ocitnu v úplně obyčejném bytě. A co víc, bez přízraků. Jako by jejich existence přestala platit ve dveřích. Zkusil jsem se zasoustředit na dveře, ale rozhodně jsem neměl pocit, že by byly nějakou bránou do jiného světa. Že by utekly skrz byt zase ven? Prošel jsem bytem, až jsem našel jediného člověka, který se v něm nacházel. Byla to malá holčička spící ve své posteli. Ve spánku se neklidně převalovala a mumlala ze spaní. Jemně jsem s ní zatřásl, abych ji probudil.

V první chvíli se na mě dívala vyděšeně, ale pak se mi podívala do očí. Ten pohled ji zřejmě uklidnil.

„Ty nepatříš k nim?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jsem, „naopak. Jsem tady proto, abych proti nim zakročil.“

„Pomůžeš mi od těch snů?“

„Máš zlé sny?“

„Jsou tam oni. Pořád.“

Zdálo se, že přízraky pocházely z jejích snů. Tím by se vysvětlilo, jak je možné, že v bytě zmizely. Prostě se vrátily zpět. Jak je ale možné, že se takovým způsobem dostaly ven? Může mít tahle holčička tak

silnou mysl? Dost silnou na tak velký průlom?

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Neri,“ odpověděla.

„Tak fajn, Neri, nejdřív mi pověz, jak se to všechno přihodilo.“

„No, nejdřív se mi pořád zdálo o té čarodějnici.“

„O čarodějnici? Viděla jsi ji někdy mimo sen? Předtím?“

„To nevím. Nepamatuju si.“

„No dobře, a dál?“

„Zdálo se mi o ní každý den. A pak tam přišli ti další. Noční můry. Škaredí lidi. A taky polozvířata. Měla jsem z nich strašný strach. Hrozně jsem se bála usnout. Jenže jsem spala pořád víc a víc. Nemohla jsem se udržet vzhůru. Jako teď. Přišla jsem ze školy a hned jsem usnula. Stává se mi to i ve škole. Vždycky jsou tam ty noční můry a prý mluvím ze spaní. Učitelka mě poslala na nějaký vyšetření. Ukazovali mi tam obrázky a tak. Ale pak mě učitelka začala akorát víc trestat...“

„Jasně, asi jí řekli, že si to vymýšlíš.“

„Ale já si nevymýšlím!“

„Já vím, jenže oni ty stíny nevidí. Proto ti nevěří. Ale já je vidím. A teď mi řekni, jak se dostali ze snů ven.“

„Já vlastně moc nevím. Prostě jich tam jednou bylo hrozně moc, lítali kolem mě a strašili mě a byli hrozně zlí. A pak jsem se probudila a oni byli u mojí postele. Myslela jsem, že strachem umřu. Začala jsem křičet, přišla máma, ale když jsem jí řekla, že jsou u mojí postele, neviděla je. Nevypadali tak, jako ve snu. Byli míň...“ zarazila se, nevěděla, jak to vyjádřit.

„Míň hmotní? Prostě jako jejich stíny?“

„Přesně. Když pak máma odešla, oni taky zmizeli. Ale příště jsem je viděla zase. Snažila jsem se to vysvětlit rodičům, ale ti mě vůbec neposlouchali. Jsem ráda, že je tady konečně někdo, kdo mi věří. Pomůžeš mi?“

„Pokusím se. Budu potřebovat, abys znovu usnula.“

„To nebude moc problém,“ dodala s kyselým výrazem.

„Až usneš, vydám se do tvých snů. Najdu tě tam a společně s tím něco uděláme. Dobře?“

„Dobře.“

Počkal jsem, až Neri usne, a pak jsem vstoupil do jejích snů. Okamžitě jsem cítil, jak velkou moc jsem

zde měl. Stejně tak, jak se moje schopnosti zvýšily vždy, když jsem se dostal do vesmíru, zvýšily se i zde. A ještě mnohem víc. Díky nestabilní materii snů jsem zde mohl udělat prakticky cokoliv, na co jsem pomyslel.

Po chvíli hledání jsem našel Neri. Zrovna seděla na zemi a opisovala do písku nějaké obrazce podle předlohy. Nad ní stála ženská postava. Nebyla to šeredná stará čarodějnice, jak bych očekával. Spíš připomínala typ mladé zlé čarodějnice, Morgany, červovlasé bledé ženy se zlýma očima. Vzhledem k tomu, že jsme byli ve snu, mohla mít ale klidně spoustu podob, od zlé krásky až po šerednou babici. Říkala nešťastné holčičce u svých nohou: „Musíš to pochopit do desíti minut, jinak se ti ukáží v té nejhorší podobě, kterou mám. Abys měla šanci, dám ti jedná nápovědu: První obrazec značí to, co se děje každý den. Když mi do desíti minut řekneš, co to znamená, v dnešním snu se tě nikdo nedotkne a nebude tě strašit. Když mi to neřekneš, pošlu na tebe všechny svoje pomocníky.“

Bylo to od Čarodějnice chytré. Zřejmě používala spoustu takových prostředků, které měly zajišťovat, že se stane dominantou nejen jejích snů, ale i jejího bdělého života. Kdyby ji jen strašila, Neri by se na ni snažila během dne zapomenout. Když ji ale postaví před logickou hádanku, která jí může pomoci, zajistí tím, že se bude Neri v bdělém životě snažit přijít na řešení pro případ, že by se situace v příštím snu opakovala. Nemohla vědět to, co jsem věděl já, a to, že kdyby přišla do snu s pamětí řešení hádanky, Čarodějnice by to hned věděla a v žádném případě jí stejnou hádanku znovu nepoložila.

Kolem Neri postávalo v kroužku tak třicet nočních můr různého vzezření. Nebyli to jen oškliví lidé a polozvířata, jak je popsala Neri, ale také čerti, netopýři, hadi, mumie a podobná havěť, kterou by člověk v žádném případě nechtěl ve snu potkat. Kus opodál stál se smutným výrazem klokan, který byl mŕmami vytlačen ze své původní pozice hlavního aktéra snu. V očích můr jsem četl, že všechny moc dobře vědí, že Neri hádanku nedokáže rozluštit.

Když jsem se přiblížil, mŕry se beze slova rozestoupily, abych mohl projít do středu kruhu. Kolem sebe jsem slyšel zvuk podobný šustění šupin hada. Ve skutečnosti to byl šepot můr. Obsažená informace byla: „To je on.“ Tak bylo jasné, že jsou to ti, které jsem venku pronásledoval. I když je samozřejmě možné, že si Neri přinesla paměť na mě do snu a tak byla na mě Čarodějnice i se svými pomocníky připravena. Neri si všimla změny atmosféry. Otočila se ke mně, přiběhla ke mně a objala mě. „To jsi ty! Pomůžeš mi s tou hádankou?“

Podíval jsem se na obrazce, které obkreslila do písku. První z nich znázorňoval dvojitou vlnovku. Přemýšlel jsem o nápovědě. Opakuje se každý den?

„Je to příliv a odliv. To je ten první znak,“ řekl jsem.

Další znak vypadal jako mříž. Vedle něj byl dům. Že by vězení? Jak by to souviselo s přílivem a odlivem? Co další znak? Byla to pěst. A poslední byl kruh doplněn na jedné straně paprsky. Intuice mi říkala, že to mělo značit napůl slunce a napůl měsíc. Chvilí jsem o tom přemýšlel. Pak mi to došlo.

„Neri, opakuj po mně,“ řekl jsem, „Čarodějnice slíbila, že tě nechá být, když jí řekneš, co to znamená, ne že to musíš sama pochopit.“ To byla pravda. Doufal jsem jen, že splní to, co slíbila. Ale byla to snová

bytost a jako taková by měla.

„To první je příliv a odliv, to druhé je síť a třetí dům, pak je pěst a záměna dne za noc. Síť a dům je rybářská chatrč na břehu moře, při přílivu je jím zalitá, každý příliv ji ničí, takže přestává být vhodná k oddělení toho, co je uvnitř a co venku. Je to alegorie k psychice Neri, která je každou noc takhle zaplavovaná. Proto ten poslední obraz. Příliv totiž obvykle nastává ve dne, ale příliv nevědomých obsahů Neriny psychiky nastává ve spánku, tedy převážně v noci. Odliv, který znovu odkryje poškozenou stavbu, tak přichází místo v noci ve dne.

Můry se beze slova rozestoupily, aby Neri mohla projít za klokanem, který na ni čekal opodál. Neri se podívala na mě.

„Jen jdi,“ řekl jsem, „dnes už ti nic nehrozí. Já tady budu muset něco vyřídit.“ Poslechla a šla za klokanem. Společně zmizeli za obzorem. Bylo to možná po měsících, co si tahle malá dívka konečně prožila normální sen. Řekl bych, že snad nikdo si jej nezasloužil víc.

Když Neri odešla, můry se kolem mě zase seskupily. Dáma, která zadávala hádanku, se proměnila do podoby, v níž zřejmě obvykle vystupovala- do podoby staré ohyzdné čarodějnice v černém plášti a klobouku. Jediné, co na ní zůstalo stejné, byly její oči, z nichž vyzařovalo bezmezné zlo. Zvedla svůj plášť a jako by s ním zakryla slunce, na celou pláň, na níž jsme stáli, padla tma. Byla to silná zbraň, která měla strachem narušit psychiku bytostí, které se chystala napadnout. Dokázal jsem si představit, jak silně už jen tohle zatmění muselo působit na Neri. Ani Čarodějnice ani její můry nebyly ve tmě vidět. Přesto jsem je cítil stále ve své blízkosti. Dokázal jsem vycítit jejich pohyby, takže mi samozřejmě tma nijak nevadila. Přesto jsem se rozhodl je oslabit. Vytvořil jsem vysoko nad hlavou malou jiskru, která vzápětí explodovala a zalila celou pláň světlem tak ostrým, že se všechny můry schoulily k zemi a zakrývaly si oči. Jiskra dál zářila v nezměněné intenzitě.

Čarodějnice se však nenechala zaskočit. Byla mnohem odolnější, než její můry. Beze strachu se dívala přímo na moji novou hvězdu. Vzápětí odkudsi na nebi vylezl obrovský had a moji hvězdu pohltil. Noční můry se zvedly ze země a upřely na mě své noční oči.

Můj útok byl velmi snadný. Hvězda byla- zcela samozřejmě- horká a propálila se skrz hadovo tělo. Had zasyčel a celý shořel v jediném oslnivém záblesku hvězdy.

Čarodějnice vytvořila na nebi vodopád, který zalil moji hvězdu. Ta výrazně pohasla, můry zase začaly mžourat. Já ale nechal hvězdu, aby přijala vodu za svoji součást. Obalila se jí, takže oheň plápolal uvnitř, kolem něj byl vodní obal. Taková kombinace je velmi silná, oba prvky jsou totiž vyváženy, jsou svým opakem, proto nemohou být zranitelné, protože jakákoliv energie by mohlo být rozložena na oheň a vodu, přijata mojí hvězdou. Oheň hvězdy zářil skrz vodní obal, který jeho světlo ještě zaostřoval. Noční můry se pokoušely zalézt někam pod zem, nebo do stínu.

Čarodějnice ale ještě zdaleka nebyla poražena, ačkoliv v tak ostrém světle měla evidentně problémy pracovat. Nemohla už moji hvězdu napadnout energií. Mohla ale ještě stále použít hrubou sílu. Vytvořila roj meteorů, který na hvězdu zaútočil. Snažila se rozbít její celistvost. Jako odpověď jsem nechal rotovat vodní obal kolem ohnivého jádra, čímž začaly vznikat velmi silné vzdušné proudy, které odklonily meteory z jejich dráhy. Několik z nich jsem ještě pro efekt nechal zapálit erupcemi z hvězdy. Pak mi ale došlo, že už je světlo příliš silné a mohlo by ubližovat můrám. A tak jsem je zase zhasil. Ačkoliv to byli nepřátelé, ubližující malé dívce, stále to byly cítící bytosti. Musel jsem je porazit bez jediné známky násilí.

Čarodějnice už byla zřejmě zoufalá, a tak poslala proti mé hvězdě cosi abstraktního, neidentifikovatelného, co sen dovoluje. Chvilí jsem se na to soustředil, až jsem zjistil, že se jedná o čiré nereálné, nicotu. Jako protiútok jsem postavil hvězdu do role nezpochybnitelné reality, absolutně existujícího jsoucna.

Náhle se ale setmělo. Hvězda blikla a zhasla. Proč? Můry zavýskly radostí a začaly se kolem mě zase stahovat. Doteď se snažily držet své role ploužících se přízraků, teď už byly ale vystrašené a mohly se pokusit mě co nejrychleji rozsápat. Jenže zřejmě přijímaly rozkazy od Čarodějnice, a ta moc dobře věděla, že nemá vyhráno.

A neměla. Hned mi to došlo. Postavil jsem sice hvězdu do role absolutní reality, ale zapomněl jsem na prostor mezi hvězdou a námi. Jestliže tento prostor neexistuje, nemůže ani přenášet světlo. Mohly by zde být vzneseny jisté fyzikální námitky, nicméně nicota ve snu není totožná s vakuem vesmíru. Prostor, který neexistuje, nemůže zprostředkovávat zrakové vjemy. Nicota je tím, kde neexistuje ani vakuum.

Ať tak či onak, má reakce byla poměrně rychlá a snadná. Nechal jsem nicotu, aby si uvědomila sama sebe. Tak svojí vlastností- tedy neexistencí- pohltila a zahubila sama sebe. Hvězda dál zářila nad plání.

Konečně, když pochopila, že mě tímto způsobem nemůže porazit, Čarodějnice promluvila: „Proč jsi sem přišel?“

„Přišel jsem vás vrátit zpět tam, kam patříte,“ řekl jsem.

„Vážně? A to je přesně kde?“

Tak aspoň na chvíli získala vítězství. Samozřejmě jsem neměl nejmenší tušení, odkud ona a její můry přišly. Vlastně je dost dobře možné, že právě byly tam, kam patřily- v Neriných snech. Ale přece jim ji nemůžu nechat napospas.

„Zdá se, že váháš,“ řekla výsměšně, „takže ti konečně dochází, že jsme tam, kam patříme právě teď? Když se nebudeme potulovat po městě, tak proti nám nemůžeš nic dělat.“

„Možná nepocházíte z jejích snů. Možná jste odjinud.“

„Vážně? A odkud?“

„To zatím nevím, ale předpokládám, že to brzo zjistím.“

„A do té doby?“

„Do té doby vás uzavřu, abyste nemohli ubližovat Neri.“

„A jak to pak zjistíš, když budeme zavřeni?“

„Bude to vaše jediná možnost, jak se dostat z vězení- vrátit se zpátky.“

Pokusila se mě ještě zviklat: „A co, když jsme opravdu z jejích snů? Můžeš si dovolit vzít svobodu živým bytostem?“

„Nejste z jejích snů,“ odpověděl jsem sebejistě. A ačkoliv tímhle jsem si nebyl jistý, věděl jsem, že jednám správně. Pokud z jejích snů opravdu pocházejí, není nutné, aby byli můrami, které svojí činností získávají moc.

Vzápětí na mě Čarodějnice zaútočila. Poslala proti mně několik blesků. Útok to byl nečekaný, přesto jsem blesky zastavil ve vzduchu, vzal jsem jejich světlo a zbytek nechal rozpadnout. Zároveň dala rozkaz můrám, aby na mě zaútočily. Jenže to bylo zcela zbytečné, protože můry byly oslněné světlem a jen vztekle klopýtaly po pláni. Zastavil jsem zcela bezmyšlenkovitě další blesky a usmál se na ni.

„Nemůžeš mě porazit,“ řekl jsem jí.

„Vypadá to tak,“ odpověděla, „tak co uděláš? Zabiješ mě?“

„Nech toho vydírání. Už jsem řekl, že tě jenom zavřu.“

„Žádné vězení mě nezastaví!“

„Moc dobře víš, že to není pravda. Já dokážu vytvořit vězení, které tě zastaví. Musím ochránit Neri.“

„Která nás sama stvořila.“

„Myslím, že lžeš.“

„Myslíš, že já nepatřím do jejích snů?“

„Řekl bych, že jsi mi právě poskytla nápovědu.“

„Když myslíš,“ řekla bez hnutí brvou. Buď jsem střelil vedle, nebo je dobrá herečka. Každopádně se tahle bytost zřejmě neprořekne. Takže jak na ni?

„Zdá se, že mi nedáváš jinou možnost, než to udělat tak, jak jsem ti říkal.“

„Zavřít mě?“

„Přesně tak. Věř, že mě to nijak netěší. Byl bych mnohem radši, kdybys mi osvětlila sama jak to je...“

„A pak se zdekovala, kam patřím?“

„Přesně tak. Ke spokojenosti všech.“

„Všech?“

„V rámci možností. A bez násilí, které ty a tvoje můry vyvíjíte.“

„Myslím, že se mi tvůj plán ale vůbec nelíbí. Myslím, že to udělám následovně- pokud nezabiješ ty mě, zabiju já tebe. Nebo se o to aspoň pokusím.“

„Škodíš tím sama sobě.“

A vtom na mě znovu zaútočila.

Nebyla příliš nápaditá. Odrazil jsem několik dalších blesků a bylo mi jasné, že mi opravdu nezbyvá nic jiného, než ji uzavřít. Kdo ví, kdy se Neri probudí, a já už tu svým rozhovorem s Čarodějnici strávil příliš mnoho času. A tak jsem během toho, co na mě útočila, začal za ní stavět neviditelnou bariéru. Speciálně jsem si dal pozor na to, aby skrz ni nemohla proniknout v ní zavřená bytost ani fyzicky, ani mentálně. Tedy aby nepronikla ani ona, ani její výtvoř, například blesky. Zároveň neměla povolovat ani vstup zvenku. A jediný, kdo s ní mohl jakkoliv manipulovat, jsem byl já. Byla také odolná proti veškerým pokusům o její zboření- i kdyby byla narušena, měla se sama opravit z okolní matérie. Důležité také bylo, že jsem ji naprogramoval, aby dokázala poznat, jak moc je potřeba, aby byla silná, a podle toho se upravila. Znamenalo to také, že na ni spotřebuji vždy jen takové množství soustředění, jaké bude nezbytně třeba. Prostě mistrovské dílo. Jediné, co Čarodějnici povolovala, bylo mluvení skrz ni, to proto, aby mi mohla odpovědět na mé případné otázky. Navíc měla způsobit, že si jí Neri ve snech nevšimne, takže ji nebude bytost uzavřená uvnitř děsit.

Čarodějnice byla natolik zaneprázdněna chabým útokem na mě, že si bariéry, která ji pomalu začala obklopot, vůbec nevšimla. Když si její přítomnost uvědomila, bylo už pozdě. Vlastně kdyby se od ní neodrazily její blesky, vůbec by o ní nevěděla. Teď se rychle vrhla proti mně, kde cítila poslední skulinu v obalu, který ji obklopoval jako skořápka zcela nerozbitného vejce. Zadržel jsem ji svým vědomím uvnitř a poslední skulinu zacelil. Vrhla se proti stěnám a pokusila se probojovat ven, ale vejce kolem ní by odolalo stokrát silnějšímu útoku. Na průnik by musela mít víc síly, než dokáže vyprodukovat celé mé vědomí. A tu nikdy nemohla získat.

„Tak,“ řekl jsem potom, „řekneš mi, odkud pocházíte a co tady děláte?“

Byla zřejmě svojí prohrou rozčilená na nejvyšší míru, protože místo odpovědi plivla směrem ke mně. Slina se ale odrazila od bariéry a vrátila se jí zpět. To ji dopálilo ještě víc.

„Myslíš, že se mi ostatní nepokusí pomoci?“ křikla na mě.

„Bariéra odolá jakýmkoliv pokusům o rozbití. A co se týče ostatních můr, i o ty se postarám.“

Zachytil jsem svým vědomím všechny ostatní můry slepě se pohybující po pláni. Vzhledem k ostrému světlu se vůbec nebránily. Shromáždil jsem je a začal hledat vhodné místo, kam bych je mohl umístit. Bylo jasné, že je třeba, aby nebyly na ostrém světle, které by jim dělalo zle, ale aby zároveň nepohaslo, protože právě tohle světlo je mohlo pomoci udržet v jejich vězení. Navíc bude příjemné pro Neri, která

bude z noci reality přecházet do dne ve snu, což pro ni bude jistě vítaná změna.

Nakonec jsem našel v blízkosti poměrně hustý a temný les. Všechny můry jsem do něj odnesl a začal kolem tvořit tu stejnou bariéru, jako kolem Čarodějnice, jen s tím rozdílem, že z této nemohla proniknout ani slova, aby se náhodou nemohly s Čarodějnící dorozumívat. Můry se rozkoukaly a začaly vztekle pobíhat po lese. Neodvážily se ale vyjít z něj ven, takže pro mě nebylo vůbec obtížné tvořit kolem nich bariéru. Jen jednou jsem byl napaden. Tvořil jsem zrovna nebezpečně blízko lesa, když na mě zaútočil netopýr. Udělal to velmi chytře. Byl schován v koruně stromů a když jsem pod něj přišel, skočil na mě svrchu. Všiml jsem si ho pozdě. Narazil mi do ramene, kde udělal drobný šrám svými zuby. Kromě drobného vyrušení mi ale nijak víc neuškodil, protože byl vzápětí oslepen světlem, padl na zem a slepě se po ní odšoural do stínu lesa. Vesele jsem na něj zamával, když se ke mně zase otočil, a zrušil jsem existenci šrámu na mém rameni. Byl jsem jím na chvíli vyrušen ze soustředění, ale trvalo pár sekund, než jsem se zase zkoncentroval a pokračoval dál ve tvoření bariéry.

Když jsem práci dokončil, všimnul jsem si, že ačkoliv jsem měl pocit, že jsem všechny můry uzavřel, stále se některé slepě potulovaly po pláni. Odvedl jsem je tedy za bariéru. Když jsem ale znovu od lesa odešel, uviděl jsem venku další. A tak jsem pochopil, že přízraky z města zřejmě ucítily nebezpečí a vrátily se zpět, aby pomohly svým druhům. Byly ale zaskočený světlem, čímž byla jejich snaha ukončena. A tak jsem si stoupl ke vchodu do Neriných snů a odchytil můry, které vstupovaly dovnitř a byly vzápětí v ostrém světle naprosto bezmocné.

Pak mi ale došlo, že když všechny přízraky uzavřu v lese, nic tím nezískám, protože nebudu o nic blíž vyřešení celé situace. Uzavření bylo řešením pouze dočasným. Musel bych držet bariéry v Neriných snech celý její život, nemluvě o tom, že není vyloučeno, že by mohly můry ve skrytu lesa zesílit a bariéru prolomit. Musel jsem jich nechat několik venku, aby mohli moji mladí přátelé zjistit, kde se na univerzitě stahují.

A proto, když mi intuice říkala, že už je venku jen několik málo přízraků, které už nemohou město ohrozit, ale mohou svým chováním prozradit důležité informace o svých plánech, jsem postavil do vstupu bariéru, která byla nastavená tak, aby jí žádná noční můra nemohla proniknout dovnitř. Pak jsem zavedl můry zachycené na její snové straně do lesa a vystoupil ze snů. Těch několik přízraků, které tu na druhé straně čekaly, se rozprchlo. Řekl bych, že se ze strachu ze mě jen tak nevrátí. Neri se probudila a podívala se na mě.

„Takže jsi to vážně dokázal? Zničil jsi je?“

„Nezničil. Zastavil. Budu muset ještě zjistit spoustu věcí.“

„Takže tam pořád jsou?“

„Zavření, aby nemohli oni k tobě, ani ty k nim.“

„Co když se osvobodí?“

„Já doufám, že ne.“

„Ale co když ano? Přijdeš mě zachránit?“

„Budu se snažit. Ale snad se to nestane. Teď od tebe potřebuju slyšet všechno, co víš o těch mŕách a hlavně o té Čarodějnici.“

„Co myslíš?“

„Tak třeba kdy se tam objevila?“

„Tak před rokem. Možná před půl.“

„Viděla jsi ji někdy předtím někde jinde?“

„Nevím. Asi ne. Měla bych?“

„To nevím. Asi ne. Říkala ti někdy něco o tom, co chtějí udělat?“

„Vždycky mi říkala, že mi ublíží. A ostatní taky.“

„Já myslím jako jestli říkali něco o tom, co chtějí dělat ve městě.“

„Ve městě? Ne... ne, myslím, že si nepamatuju. Asi ne.“

„Jasně, to jsem si myslel. Ptal jsem se, kdyby náhodou. Víš ještě o něčem, co by mi mohlo pomoci?“

„Asi ne.“

„Nesnažila ses někdy působit třeba na lidi na dálku? Nebo na věci?“

„Jak to myslíš?“

„No třeba,“ tohle bylo těžké, nechtěl jsem jí poskytovat návod, kdyby byla v těchto věcech opravdu naprosto nevinná, „třeba že bys chtěla, aby někdo něco udělal, a tak jsi se soustředila na to, aby to udělal, a on to pak opravdu udělal?“

„Ne, to mě nenapadlo. To jde?“

„Řekněme, že to občas lidi zkoušejí. Obvykle jim to dost uškodí. Mohlo by to částečně vysvětlit tvoje problémy s nimi. Takže nikdy?“

„Ne.“

„To je dobře. Kdyby ano, dalo by se s tím hůř něco dělat. Tak já jdu, musím ještě získat hodně odpovědí. Kdyby se něco stalo a tys měla zase takové problémy, jako předtím, ucítím to a přijdu. Zatím ti přeju hezké sny.“

To byla pravda. Kdyby měla zase tak velké problémy, jako předtím, ucítil bych to prostě proto, že by to znamenalo, že moje bariéry padly. Odletěl jsem oknem a vypravil se za svými mladými přáteli. Cestou mi stále vrtala hlavou zásadní otázka: Kde by se v Nerině psychice vzala tak ohromná síla, že by se obrazy z jejích snů mohly probourat skrz bariéry snu do reality? Magií ani ničím podobným se zřejmě

nezabývala, takže takovou sílu mít nemohla. To bylo jen dobře, protože to mluvilo pro myšlenku, že bytosti opravdu z jejích snů nepocházely.

V osm večer jsem vystoupal po schodech na půdu a vešel do „hlavního stanu“, jak tomu místu říkali. Všech devět přátel už tam čekalo, což je u studentů jev poměrně neobvyklý. Vešel jsem dovnitř a sedl si na židli, kterou pro mě přinesli.

„Tak co jste zjistili?“ zeptal jsem se.

Kuře s Alfem se po sobě podívali a dorozuměli se pohledem, že má mluvit Alf.

„Takže, cestou na fakultu jsme viděli oba několik stínů, ale ty se spíš ploužily městem. Pokoušeli jsme se je sledovat, ale vždycky nám prudce někam zmizely. Pak jsme hlídkovali na fakultě, jak jsi nám řekl, ale tam jsem já ani jeden stín neviděl. Kuře tvrdí, že viděla jeden ve třetím patře budovy. Nic víc.“

Podíval jsem se na Kuře. „Takže jednoho? Nevíš, co tam mohl dělat?“

„To ne. Viděla jsem ho jenom pár minut, jak se pohyboval z jedné strany na druhou přes celou délku chodby. Pak zmizel ve zdi.“

„Je za tou zdí něco?“

„Právě, že ne. Tam budova končí. Za ní je jenom ulice.“

„Nezastavil se u nějakých dveří nebo tak?“

„Vůbec. Jenom prošel.“

„Ale stejně je divný,“ řekl Alf, „že tam najednou vůbec nebyli. Ten den, co jsi přišel, jsem jich tam viděl spoustu a teď najednou nic. Tak mě napadlo, jestli když jsme ti slíbili, že je budeme sledovat, jsme neztratili schopnost je vidět. Jakože třeba nám na tom tak moc záleželo, že to prostě nešlo.“

„Tak jako obvykle, když seš s někým v posteli?“ dodal Tomáš. Alf se kousavě poznámce pousmál, mávnul rukou a pokračoval:

„A nebo, v lepším případě, jestli se z fakulty prostě nestáhli poté, co tě tam viděli.“

„Tak v tom tě můžu uklidnit,“ odpověděl jsem, „o schopnost je vidět jste asi nepřišli. Dneska jsem jich většinu pochytil a zavřel je ve snech jedné dívky, z nichž přišli.“

„Ze snů jedné dívky?“ reakce byla poměrně přiměřená situaci, „tohle všechno pochází ze snů nějaký holky?“

„Teda, ta musí mít sny.“

„Jak se dostali ven ze snů?“

„Neptejte se mě, jak je to možný,“ odpověděl jsem, „sám nevím. Nevím, odkud přišli původně, protože myslím, že se do jejích snů dostali odjinud. Nevím, jak se dostali ven. Doufám, že to zjistím díky vám. Přes to druhý místo, kde se shromažďovali.“

„Myslíš, že když zjistíme, že se shromažďují kolem děkanovy kanceláře, že ti to nějak pomůže?“

„Minimálně si můžu promluvit s děkanem.“

„A ty myslíš, že když ti neodpověděly příznaky, že ti odpoví děkan?“

V tom měli rozhodně pravdu. Jestliže mi nic neřekla Čarodějnice, jestli bude na druhé straně někdo, kdo je přivolává do reálného světa, proč by mi měl pomáhat? Člověk, který by něco takového dokázal, by měl mít dostatečně silnou vůli na to, aby odolal mým pokusům rozvázat mu jazyk. Vlastně jsem vůbec netušil, co budu dělat.

„Nevím, jestli mi někdo něco řekne,“ řekl jsem nakonec, „ale budu se spoléhat na vesmír. A ten mi ukáže cestu. Když jsem se jím naposled nechal vést bez vlastního zasahování, našel jsem vás. Tak to snad má smysl. Třeba jiný, než abyste pro mě sháněli informace ve škole, ale v tom případě se to včas dozvím. Nakonec všechno musí dopadnout tak, jak má.“

Když jsem tato optimistická slova vyřkl, byl jsem samozřejmě o jejich pravdivosti naprosto přesvědčen. Jenže dny ubíhaly a já stále nic nevěděl. Když uběhly dva týdny bez jakéhokoliv zlepšení, začal jsem pochybovat. Pravda, dokud stály v Neriných snech bariéry, které jsem tam postavil, měl jsem čas. Problém byl v tom, že jsem cítil, že se tlak na ně stále zvyšuje. Bytosti za nimi zjevně pomalu, ale jistě nabývaly na síle. Udržet bariéry stabilní vyžadovalo stále více soustředění. Časem dokonce tolik, že už jsem začal mít i problémy otevřít dveře hlavního stanu, zamčené zevnitř. Nakonec jsem je už ani neotvíral a místo toho jsem klepal, aby mi je přišli otevřít moji přátelé, kteří byli vevnitř. Myslím, že jim nedošlo, že to není v pořádku. Asi to jenom viděli tak, že už na ně nemusím zapůsobit, tak proč bych nemohl prostě zaklepat? Ale já věděl, že je to špatně, a že jestli brzo nepřijdu na řešení situace, budu muset čelit dalšímu průlomů.

Co se týče mých přátel, dělali pokroky. Většina už byla schopná vidět stíny, až na Tomáše, který se doposud zcela nezbavil svého skeptického přístupu, a Honzy, kterého stejně mnohem víc, než jakési neidentifikovatelné stíny, zajímaly velmi identifikovatelné graffiti, nutno říci, velmi kvalitní propracované, které stříkal spreji po zdech. Nijak jsem mu to nezazlíval. Byl to veselý, nepřiliš zodpovědný člověk. Všichni cítili, že se věci nevyvíjejí tak, jak by měly. Situace byla poměrně obtížná pro nás pro všechny a není možné komukoliv vyčítat, že stres s ní spojený nezvládá. I tak udělala skupinka spoustu práce. Bohužel, výsledky z ní pocházející mě spíše mátlly, než mi pomáhaly. Informace, které mi podávali, neměly příliš logiku. Všichni sice viděli čas od času stín v budově univerzity, ale každý z nich úplně jinde. Několikrát se dokonce pohádali o tom, kde se ten či onen stín, který viděli, nacházel. Každopádně se zdálo, že se příznaky nestahují kolem žádného určitého místa. Prostě se pohybovaly beze smyslu sem a tam po škole. Možná, že když jsem jim zamezil přístup k Čarodějnici, neměly vedení a nevěděly, co dál. Znamenalo by to, ale že bych měl pustit Čarodějnici? Musel bych zároveň pustit i ostatní můry, protože s tím, jak jsem se musel neustále soustředit na

bariéry, bych ji už nejspíš nebyl schopen porazit.

Celé dva týdny jsem se bezcílně potuloval městem ve snaze na něco zásadního přijít. Jediné, v čem jsem se ujistil, spíše díky dlouhému času na přemýšlení, než díky okolnostem, bylo, že přízraky určitě nemohou pocházet z Neriných snů, ale že tam byly vpuštěny z nějakého jiného světa. Pořád jsem se držel myšlenky, že to byl nejspíš někdo z fakulty, protože proč by se kolem ní jinak stahovaly? Jenže kdo?

A ještě jednou věcí jsem si byl zcela jist- že musím situaci vyřešit co nejdřív, dřív, než nebudu schopen bariéry ve snech udržet. Jenže se pořád nedělo nic, co by mě přivedlo na jakékoliv řešení. Až jednou, když už jsem neměl téměř žádné síly a věděl jsem, že mám jen pár hodin času, konečně nastala situace, která zcela zvrátila běh událostí.

Když jsem šel do hlavního stanu, zarazil mě hluk boje. Rozběhl jsem se po schodech a těsně před dveřmi půdy to uviděl. Byl tam Tomáš- jenže dvakrát a pral se sám se sebou. Kolem bezradně postávali ostatní členové skupiny.

„No tak ho chyťte!“ křičel jeden z Tomášů, „je to jeden z nich.“

„To není pravda,“ křičel druhý, „proboha chyťte ho! Vždyť mě zabije.“

„Dost!“ řekl jsem silným hlasem. Okamžitě se přestali prát. Zjevně jsem měl mezi nimi autoritu.

„Co to má znamenat?“ zeptal jsem se.

Oba Tomášové se začali překřikovat a vzájemně se obviňovat, že ten druhý patří k „nim“.

„Tohle nikam nevede,“ řekl jsem, „Honzo, co se stalo?“

„No, šli jsme tadyhle s Janou do hlavního stanu, když jsme uviděli, jak se tady tihleti dva perou. Chvilku předtím, než jsi přišel.“

„Pojďte dovnitř,“ řekl jsem.

Vešli jsme dovnitř. Oba Tomášové si na můj pokyn sedli na starou pohovku, která tam stála, ostatní postavili své židle do půlkruhu kolem nich. Já jsem stál uprostřed půlkruhu. Bylo na mně, abych situaci vyřešil.

„Je jasné, že jeden z vás patří k nim,“ řekl jsem. Opět se začali překřikovat, ale zastavil jsem je mávnutím ruky. „Vaše objevení se tady mi ukazuje, že jsem se o způsobu získávání těl přízraky mýlil. Na tom teď ale nezáleží. To, na čem záleží, je, kdo z vás je pravý. Jenže jak to zjistit?“ Otočil jsem se k ostatním. „Máte někdo nějaký nápad?“

„No, něco bych možná měla,“ ozvala se pomalu a nejistě Jana.

„Co?“ zeptal jsem se.

„Vím o něčem, co vím jen já a Tomáš.“

„Jsi si tím jistá?“

„Určitě.“

„Fajn, tak se zepteáš na otázku a každý z nich napíše odpověď na papír.“

„No, víš,“ začala nejistě.

„Copak?“

„Ono by to mělo zůstat tajemstvím.“

„Podívej,“ myslím, že jsem se tvářil rozhořčeně, „teď musíme zjistit, kdo z těchto dvou je ten, s kým nějaký to tajemství máš. Na nějakým tajemství teď nezáleží. Na co ti bude, když bude ten, kdo ho má znát...“ tady jsem se zarazil. Je pravda, že jsem dost dobře nevěděl, co udělám, když se prokáže, kdo je správný. Asi bych měl toho druhého odeslat do Neriných snů a tam jej zamknout. Jenže na to už nebudu mít sílu.

„Myslím, že by se to dalo vyřešit,“ řekla Jana, „já jim pošeptám otázku, oni napíšou odpověď a tu uvidíme jen ty a já. Dobře?“

Rozhlédl jsem se po ostatních. Nezdálo se, že by nějak protestovali. Ostatně, museli být dost vyděšení tím, že je mezi nimi někdo z přízraků.

„Fajn.“

Jana pošeptala oběma Tomášům otázku, pak jsme jim dali tužku a papír. Když nám odevzdali odpovědi, zjistili jsme, že byly obě totožné. Na obou papírech stálo: „Na kulečnickovém stole“. Trochu jsem se pousmál. Dalo se předpokládat, čeho se otázka týkala, i to, proč se ji Jana tak snažila utajit. Zřejmě nezněla: „Kde jsme naposled tančili sambu?“ Také jsem ovšem zapochyboval o tom, že by něco takhle pikantního nikdo ze skupiny kromě nich dvou nevěděl. Bylo velmi pravděpodobné, že se Tomáš někomu pochlubil, i přes to, že zřejmě slíbil Janě, že bude mlčet.

„Obě jsou stejné,“ prohlásil jsem. Na všech přítomných bylo vidět zklamání. „Někdo nějaký jiný nápad?“

Nikdo neodpovídal. Začal jsem urputně přemýšlet. Co by odhalilo toho pravého?

A pak mě to napadlo. Vzpomněl jsem si, že Čarodějnice i můry splnily slib, že nechají jít Neri, když jim řekne, co znamená hádanka. Ani se nehádaly, že to měla sama uhodnout. Čarodějnice prostě řekla, že ji nechá, když jí řekne odpověď, a pak to beze slova splnila. Jakožto napůl či možná zcela fantazijní, řekněme pohádková, bytost musela své smlouvy bezpodmínečně plnit, protože jejich porušením by přišla o mnoho sil. Tak to ve světě snů a fantazie prostě chodí. Jestliže touhle zkouškou projdou oba, zkusím něco jiného. Ale mělo by to vyjít.

„Chci, abyste slíbili, že pokud budete vědět jak, budete vždycky chránit lidstvo před invazí jakýchkoliv entit odjinud.“

Chvilí bylo ticho. Pak začal říkat Honza: „Slibuju, že budu vždycky chránit lidstvo...“

„Ty ne, Honzo, díky,“ řekl jsem, „tihle dva.“ Znovu jsem upřel zrak na Tomáše. A uvědomil jsem si, že se oba usmívají. Náhle mi došlo, jak jsem se zeptal. Nepochopili to jako zkoušku. Mysleli si, že po nich chci příslib loajality. Jenže jestli byl Honza jediným...

Otočil jsem se k ostatním. Kromě Honzy a Alfa měli všichni ty stejné úsměvy jako Tomášové.

„Ani jeden z vás?“ řekl jsem.

„To bylo i na nás?“ řekl klidně Alf, „aha, to jsme nevěděli, tak jo, slibuju, že pokud budu vědět, jak, budu vždy chránit lidstvo před útokem jakýchkoliv cizích entit,“ zasmál se. A pak mu úsměv ztuhnul. Zdálo se, že už to došlo i jemu. Rozhlédl se po ostatních. Pak rychle vstal a přistoupil ke mně. Společně jsme se takticky stáhli k Honzovi, který seděl u okna, na druhé straně, než Alf.

„To bylo chytré, Udržovateli,“ řekl jeden z Tomášů, teď však už nezáleželo na tom, který, protože oba byli falešní, stejně jako šest dalších pseudopřátel v místnosti. „Bylo jasné, že to časem odhalíš. Chtěli jsme vydržet ještě chvíli, aby tě bariéry, který jsi postavil v Neriných snech, ještě víc oslabily. A taky jsme chtěli nahradit tyhle dva,“ ukázal na Honzu a Alfa, „škoda, že jsme se tady s Tomášem nedohodli, kdo sem půjde jako první. Idiotská chyba.“

„Takže ta otázka od Jany byla jenom fraška?“ zeptal jsem se.

„No samozřejmě.“

„Ale jak jste se všichni dostali z Neriných snů?“

„Víš, udělal jsi chybu. Nechal jsi v té bariéře trhlinu. Děsně malou, takže protáhnout se skrz trvalo dny každému z nás. Museli jsme vždycky po jednom, takže to trvalo nesnesitelně dlouho. Proto jsme tě taky neustále živili historkama o tom, kde jsme viděli kolik stínů a tak. Ti ubožáci by nás nebyli schopní vidět ani po tom tréningu, co jim Alf s Kuřetem dávali. Teď už je nás dost na to, abychom tě mohli zničit. Speciálně se vybírali nejlepší z nás, aby se dostávali skrz bariéru. Ti nejlepší jsme my, jak nás tady vidíš. Bariéra u vchodu do snů měla bránit jen průchodu zvenku, ale ne zevnitř. Dost nás to překvapilo. Jak to, žeš udělal tak směšnou chybu?“

„Takže mě chcete zničit?“

„Je mi líto. Nechtěli jsme nikomu ubližovat, tedy když nepočítáme Neri, to bylo nutný zlo. Jen jsme chtěli žít.“

„Nikomu jinému? A co ti lidi odtud?“

„Žijou dál svůj život ve snech. Jde o něco jako doživotní výměnej zájezd.“

„Tady nejde o výměnu. Vy nejste z Neriných snů. To vím jistě.“

„No jo, to máš pravdu. Teď už nic nezkazím, když ti přitakám. Nejsme. A ty už s tím nic neuděláš.“

„Ale jak jste se sem dostali?“

„Přišli jsme.“

„Ale no tak, nehraj si se mnou. Říkáš, že už s tím nic neudělám,“ Alf a Honza se na mě vyděšeně podívali, „takže mi to můžeš říct. Nemohli jste jen tak přijít. Někdo vám musel otevřít bránu do Neriných snů zevnitř.“

„Zase trefa.“

„Kdo to byl?“

„Ale vždyť to víš. Poradím ti. Není to nikdo z fakulty.“

„Ne? Tak kdo teda.“

„Jak je možný, že ti to ještě nedocvaklo? Vždyť jsi se s ní už setkal.“

A teď mi to konečně došlo. „Čarodějnice,“ řekl jsem. Bylo to jasné. Nestačilo jí stát se svým strašidelným působením na chudinku Neri hlavní postavou její zmučené psychiky. Chtěla víc.

„No, my jí říkáme Paní noci,“ odpověděl se stále stejným vítězoslavným a náležitě arogantním úsměvem Tomáš, „připadá nám to uctivější.“

„Jasně. Musela být dominantním prvkem její psychiky. Chtěla získat život a na to potřebovala mnohem víc vědomí, než je umístěno v psychice malé holčičky. A proto s její pomocí otevřela tu bránu, kterou vás vpustila, aby vás využila ke svým cílům.“

„Dala nám život. To není využívání.“

„Ale ano, je.“

„Ne, to teda není,“ Tomáš se zdál našťvaný. Potřeboval jsem informace a musel jsem využít toho, že byl díky své aroganci a přesvědčení, že má vyhráno, takhle sdílný.

„Dobře, tak jak chceš. Takže vám prostě dala život, aby společně s vámi mohla opustit snění.“

„Jo, jenže tys ji uvěznil.“

„A tak postupně posílala vás, abyste ji z vězení vyprostili, ačkoliv moc nevím, jak.“

„To je vlastně jednoduchý. Jedinej způsob, jak ji dostat ven, je zabít tě. Zároveň s tebou musíme zabít i tyhle dva. Nemůžeme je dostat zpátky do snu. Mohli by jim to tam říct a zajistit tak další průlom. Takže až se ve městě ve snech probudí, přijde jim roztomilé úmrtní oznámení o smrti Alfa a Honzy, které je tak bez problémů vymaže z jejich životů. Vážně je nám to líto. Jak jsem říkal, nechtěli jsme nikoho zabíjet.“

„Vy chcete poslat celý město do Neriných snů? Jak myslíte, že s něčím takovým bude moct žít?“

„No, my počítáme, že to asi úplně nezvládne. Od začátku nám bylo líto, že jí ubližujeme. Žít s takovým množstvím samostatného vědomí v hlavě, ale jinak to nešlo.“

„Řekl jsi, že to nezvládne. Uvědomuješ si, že jestli spáchá sebevraždu, což bude dost dobře možný, zabiješ tím nejspíš i ty všechny, co odešlete do snu?“

„Spíš bych řekl, že se zblázní a všichni lidi z města dožijou v jejích snech zajatých ve svěrací kazajce. Ale to stačí. Už mě to přestává bavit. Podívej, je mi to líto. Nemáme nic proti ní, proti tobě, ani proti těmhle dvěma. Jen se snažíme udržet naši existenci. Je to vlastně obrana. A mimochodem, udělal jsi ještě jednu chybu, a to, když jsi nechal Paní noci možnost mluvit skrz bariéru. Tohle všechno byl její nápad. To ona nás poslala je všechny nahradit.“

Vstali ze židlí a začali se přibližovat. Pokusil jsem se je svým vědomím zastavit. Jenže s tím, kolik sil jsem musel obětovat na ochranu Neriných snů, jsem neměl šanci uspět. Zastavili se pár kroků od nás.

„To nedokážeš,“ ozval se zase Tomáš, „musel bys vzdát bariéru, která drží Paní noci. Jenže tím bys ji pustil a už nesvázal. Během té doby, co byla zavřená, hodně zesílila. Nevšiml sis, že tě bariéry vyčerpávají čím dál tím víc? A tadys udělal další chybu. Držel jsi celou dobu obě bariéry najednou, nijak jsi je neoddělil. Asi sis myslel, že tak zesílili ti v lese. Možná, že kdybys věděl, že zesílila takhle moc Paní noci, vypravil bys s tím něco udělat.“

V tom měl rozhodně pravdu. Jestli takhle zesílila samotná Čarodějnice, kdybych odstranil její bariéru, už bych ji nejspíš neporazil. Vypadalo to beznadějně. Tomáš měl ale stále ještě chuť mluvit. Toužil se mi vysmívat za chyby, které jsem udělal.

„Když ji teď pustíš, prohrál jsi. Když tě zabijeme, prohrál jsi. Nemáš sílu držet ji, ty v lese i nás zároveň. Kousnul sis moc velkého sousta. Tak či onak jsi prohrál. Ale neboj, nehodláme zničit lidstvo, nebo něco v tom smyslu. Stačí nám jedno město. A život půjde dál. Kdybys zrušil bariéry, mohli bychom tě pustit a všechno bude v pohodě. Ale takovou nabídku bys asi nepřijal, že?“

„Jsem Udržovatel,“ řekl jsem, „byl jsem vyslán vykonat úkol. Je to smysl mojí existence. Kdybych to vzdal, tak bych umřel.“

„Chápu. No, co se dá dělat. Je mi to vážně líto.“

Vytáhl z opasku nůž.

„Takže mě teď chceš ubodat k smrti?“

„Zdá se. A s tebou ty dva. Udělal bych to i míň bolestně, ale lidský těla mají určitý zákonitosti a já nemám lepší prostředky.“

„Fajn, tak to bys mi předtím mohl odpovědět ještě na jednu otázku.“

„Něco jako poslední přání? No tak se ptej.“

„Jak jsem pochopil, zprávy o dění na fakultě byly už dlouho výmysly.“

„Jasně. To byla to otázka?“

„Ne, to bylo přípravné konstatování,“ Honza a Alf se na mě překvapeně podívali. Necháпали můj klid. Ostatně, ubodat Udržovatele není zase až tak jednoduchá záležitost, ale to by mi danou chvíli nepomohlo, protože jsem se musel postarat o své dva přátele. Měl jsem ale ještě jedno eso v rukávě, o kterém Tomáš nevěděl. Proto jsem klidně pokračoval v otázce:

„To, co chci vědět, je, proč jste se vlastně při mém příchodu stahovali kolem fakulty? Nepřišel jsem na jedinej důvod, proč byste tam měli být. Co jste tam chtěli zjistit?“

„Aha,“ Tomáš se zasmál, „ta tvoje slavná fakulta. No, tak to byla úplně falešná stopa. Když jsme se dostali ze snů, prostě jsme si čekali jednotlivý veřejný prostory, kde by bylo pro začátek nejlepší zakotvit. Den před tvým příchodem jsme si dávali radnici, soudy a podobný správní budovy. Univerzitu jsme zkoumali úplně náhodou právě v den, kdy jsi přišel.“

„A co jste nakonec vybrali?“

„Nakonec? Ještě jsme neskončili. Když jsi přišel ty, museli jsme nechat výzkum výzkumem a vymejšlet, jak na tebe. Zjistili jsme, že ses seznámil s nějakou partičkou studentů. Tak jsme začali u nich. Ale je fakt, že se pak asi budeme dál šířit po fakultě. Je tam největší koncentrace lidí s narušeným smyslem pro realitu.“

„Dobře, ale když jste nahradili moje přátele, museli jste nějak zjistit, jak se máte místo nich chovat. Abyste v těchhle tělech nevzbudili podezření.“

„To je jednoduchý. Vždycky jsme se na ně nalepili a chodili s nima. Největší problém byl, aby nás na jejich tělech neviděli Alf a Kuře, jenže ti zběsile koukali kolem a nenapadlo je podívat se taky na svoje kamarády. Když se měli setkat s tebou, rychle jsme se zdejchli. Nejtěžší to bylo s kuřetem. Tu jsme nahradili až naposled a nechali ji probudit se ve městě ve snu. Bylo nás tam dost málo na to, abychom jí simulovali realitu, ale stačilo to na to, abychom jí nechali se trochu vykecat svejm kamarádům, který jsme jí zahráli. Ale to už dost výrazně překračujeme rámeček jedné otázky.“

„Máš pravdu. Tak ti děkuju. Možná jsem udělal tolik chyb jenom proto, abys ty pak mohl udělat tu chybu, že mi tohle všechno vyklopíš.“

„Myslíš, že mi bude vadit, když budeš tohle všechno vědět někde na onom světě?“

„Pro Udržovatele není výrazný rozdíl mezi tímhle a oním světem. Navíc myslím, že mě dost podceňuješ.“

Chytil jsem Honzu a Alfa a vyskočil z okna.

To bylo moje eso v rukávu. Byli si tak jistí svým vítězstvím, že nezapočítali jednu drobnost, o které asi ani nemohli vědět. Ačkoliv jsem už neměl sílu je zastavit, měl jsem stále jednu schopnost, na níž se prakticky nemusím soustředit. Tak, jako lidé zcela automaticky dýchají, já umím zcela automaticky létat. Ačkoliv to teď se zátěží dvou lidí šlo hůř a pomaleji, přesto jsem letěl.

„Blázne!“ křičel za mnou Tomáš, který teď rozhodně nebyl v psychické pohodě, když mi řekl všechno, co jsem potřeboval, „stejně daleko nedoletíš. Stejně seš mrtvej.“ Pak se odlepili od okna, seběhli schody, vyběhli ven na ulici a jali se mě pronásledovat. Letěl jsem rychleji, než oni běželi, ale na tom příliš nezáleželo. Moc dobře věděli, kam se ubírám. Vůbec jsem netušil, co budu dělat, ale věděl jsem, že jedinou nadějí je Neri.

Vletěl jsem do okna a přistál na podlaze. Oba spolucestující se tvářili, že jim není úplně nejlépe, ale zjevně byli ochotní se mnou vytrvat až do konce. Osud jejich přátel je k tomu svým způsobem zavazoval. Jinou možnost navíc stejně neměli.

„Jestli se tady objeví,“ řekl jsem, „pokud možno někam zmizte. Mě nožem jen tak nezabijou, ale vás jo. Na Neri zaútočit nemůžou, to by je zničilo. Nejvíc v nebezpečí jste vy dva.“

Neri ležela v posteli a spala. Jemně jsem s ní zatřásl. „Neri, probud' se.“

Otevřela oči a podívala se na mě. Hned, jak nabyla vědomí, jsem cítil, že se mi vrátilo trochu sil.

„Vstávej Neri.“

„Přišel jsi mě zase zachránit,“ řekla. Z té věty bylo jasné, že si všimla, že se můry v jejích snech osvobozovaly.

„Přišel jsem zachránit nás všechny. Ale musíš mi říct všechno o té Čarodějnici.“

„Vždyť už jsem ti všechno řekla.“

„Neřekla jsi mi, žeš jí pomohla otevřít Bránu.“

Sklopila oči. „Já... bála jsem se, že by ses zlobil a řekl mi, že si za to můžu sama... a pak mi nepomáhal.“

„Jak se to stalo?“ Chtěl jsem ji uklidnit, že se nezlobím, a že bude všechno v pořádku, ale na to teď nebyl čas.

„Pořád mě strašila. Vždycky v těch snech byla zavřená Brána a ona, když se k ní přiblížila, vypadala, že má strach. Tak jsem si myslela, že je tam něco, co ji zažene. Jednou jsem se ji pokusila otevřít, ale nešlo to. Zevnitř se ozýval hlas. Říkal: Bráno, otevři se. A tak jsem to začala opakovat ve dne. Já... snažila jsem se jenom zbavit té Čarodějnice.“

„V pořádku, a dál?“

„A pak jsem před ní jednou utíkala, přiběhla jsem k Bráně a otevřela ji. Jenže z ní místo pomoci vyletěla jenom spousta dalších nočních můr a ona tam jenom stála a smála se.“

„A nevíš, odkud přišla?“

„Nerozumím ti.“

„Kde se ve tvých snech Paní noci objevila?“

Neri vytřeštila oči. „Paní noci? Ta Čarodějnice...“

„Je paní noci,“ mluvil jsem naléhavě, „ty víš, co je zač?“

„Vím. Byla v jedné knížce.“

„Máš ji?“

Cítila, že věc spěchá, a tak se vrhla ke knihovně. Začala hledat v nejspodnějším patře, kde byly knihy naházeny na jedné hromadě. Za chvíli jednu vytáhla. Začala listovat, až...

„To je ona!“ vykřikli jsme oba současně. Na ilustraci k nějaké pohádce byla naše známá ošklivá Čarodějnice, jak kráčí po pláni a táhne za sebou černý samet, který přikrývá všechno, čím prošla.

„Úplně jsem zapoměla, jak vypadá,“ řekla Neri.

Neměl jsem úplně jasno, co teď, ale jakási představa se rýsovala.

„Máš nůžky?“ zeptal jsem se jí.

„Mám.“

„Dobře, tak ji z té knížky vystříhni. A pokus se přesně. Ale rychle. Alfe, ty běž do kuchyně pro sirky a pokud možno taky svíčku.“

Neri odběhla a hned se vrátila s nůžkami. Když začala stříhat, ozvala se rána na dveře. Byli tady. Moc brzo.

Druhá rána, ještě silnější.

„Rychle!“

Třetí rána. Dveře povolily. V předsíni se ozvalo dupání. Vzápětí dovnitř vtrhla osmičlená skupina. Potřeboval jsem ještě pár sekund. Všimnul jsem si, že na stole leží zapalovač, který jsem předtím neviděl.

Stáhl jsem bariéru, která držela Paní noci a z ní získanou sílu jsem vrhnul proti nim. Přirazila všech osm ke stěně. Neri omdlela. Musí to ještě chvíli vydržet. Utrhnul jsem nedostříhanou Čarodějnici z knihy, skočil ke stolu, kde ležel zapalovač... a vtom jsem dostal ránu do hlavy. Upustil jsem obrázek a padl na zem. Když jsem se otočil, stála nade mnou Paní noci, konečně zcela živá. Stáhnul jsem energii z osmi pseudopřátel a použil ji, abych ji zadržel. Osmičlenná skupina se ke mně začala přibližovat. Honzy a Alfa si prakticky nevšimli. A pak mi došlo, že tady nejsou. Jak se zdálo, zařídili se podle mojí rady.

„Co je s ní?“ zeptal jsem se Čarodějnice na stav Neri.

„Je v pořádku,“ odpověděl mi zlý hlas, „ale obávám se, že nebude, až s ní skončím. Chudinka to asi nevydrží, než všichni mí pomocníci vyjdou ven. Ale musím to udělat, slíbila jsem jim to. Vidíš, kdyby ses do toho neplet, mohli jsme skončit jen se ztrátou rozumu. Takhle to budou tři úmrtí.“

„Jo, to už jsem slyšel.“

Skupinka už byla jen metr ode mě. Stáli a čekali na povel. Odsunul jsem se dozadu a stoupl si ke stěně. Neměl jsem už dost síly na to, abych jí prošel skrz. A ačkoliv zabít mě nožem nebude až tak jednoduché, Čarodějnice má jistě schopnosti na to, aby mi takhle oslabenému vzala život. Smutně jsem se podíval na ilustraci bezpečně ležící na stole. Stačilo by tak málo...

„No tak,“ pokračovala Čarodějnice, „nemůžeš nás všechny zadržet. Radila bych ti, abys nechal udeřit mě. Ode mě to aspoň nebude bolet.“ Skupinka ozbrojená noži se připravila k útoku. Čarodějnice zvedla ruku...

Vtom se otevřely dveře vedlejší místnosti a z nich vyběhl Alf. Všechny obličeje skupinky se otočily k němu. Ne však obličej Čarodějnice. Byla příliš chytrá, aby si nechala vzít koncentraci a nechala se odvést od své hlavní kořisti.

A v té chvíli se v okně objevil Honza s jedním ze svých barevných sprejů a zapalovačem. Než stačilo komukoliv dojít, co dělá, vyslal plamen ke stolu. Ten se stolu ani nedotkl, přesto ilustrace vzplála.

Nápor na moji obrannou bariéru ustal. Náhle nebylo držet Čarodějnici o nic těžší, než ostatní nepřátele v místnosti, což jsem ostatně okamžitě udělal. Podíval jsem se na Neri. Stála u okna a dívala se trochu na zmateně na dohořívající ilustraci na stole.

„Dokázal jsi to?“ zeptala se.

„My všichni společně. Ano, dokázali jsme to.“

„Ale co uděláme s nima?“ zeptal se Alf.

„Nemůžeš je přepravit do nějaké paralelní dimenze?“ zeptal se Honza.

Zasmál jsem se. „Ne, myslím, že to opravdu nemůžu. Ostatně, chtěl bys, aby dělali totéž nějakému jinému tvému já v jiný dimenzi?“

„No ale to přece nebudu já.“

„Právě, že budeš. Všechno jsi ty. Ne, my- já musím udělat pořádek. Vráťím je tam, odkud přišli. Mimochodem, Honzo, jak se objevil za oknem?“

„No, říkals, že máme někam zmizet, kdyby se tady objevili. Když jsme letěli, všiml jsem si, že je za

oknem římsa. Když se objevila tadleta,“ ukázal hlavou směrem ke vzpouzející Čarodějnici, které se určitě ani trochu nelíbilo titulování „tadleta“, „skočil jsem za okno. Doufal jsem, že kdyby šlo do tuhého, budu moct v nestřežený chvíli třeba pomoci.“

„Proč jsi neřek, že máš zapalovač, když jsem poslal Alfa pro sirky?“

„Myslel jsem, že to musí bejt sirky a svíčka, že jde o rituál. Věděl jsem i o tom zapalovači na stole.“

„Aha. Ne, tu svíčku jsem chtěl jenom proto, že hnedka nevyhoří. Kdyby byla ilustrace nějak naimpregnovaná. Myslel jsem, že máme víc času.“

„Jasně, když ses vrhnul po tom zapalovači, pochopil jsem, že to byla blbost.“

„A ty Alfe?“

„Žádný sirky jsem nenašel. Když jsem se vrátil, byli už tady. Pak jsem stál u dveří a doufal, že máš nějaký skrytý eso v rukávu. Když jsem pochopil, že nejspíš nemáš, pokusil jsem se aspoň upoutat pozornost.“

„Což se povedlo, protože si nevšimli Honzy.“

„A proč to spálení obrázku vlastně Čarodějnici tak oslabilo?“

„To si zatím nechám pro sebe.“ Nemohl jsem říct před Neri, že to vlastně způsobilo to, že ona sama viděla, jak hoří předobraz její mûry. A to mi připomnělo, že ještě nemáme zcela vyhráno, a že to musím dotáhnout do konce.

„Neri,“ otočil jsem se k dívce, „ budu potřebovat tvoje sny. Ukážeš mi tu bránu?“

„Ukážu.“ Lehla si na postel.

„Počkej tam, hned přijdu.“ Položil jsem jí ruku na čelo. Zapůsobil jsem tak, aby rychle usnula. Rozhlédl jsem se kolem a zjistil, že je v místnosti i několik dalších stínů z města. Věděl jsem, že už jsou to všechny, které se v něm nacházely. V rozhodující chvíli přišly na místo poslední bitvy.

„Tak jdeme, přátelé,“ řekl jsem a přitáhl všech devět hmotných a několik dalších nehmotných zajatců do svojí bezprostřední blízkosti. Pak jsem otevřel vstup do dívčinyh snů a vešel s nimi dovnitř.

Neri stála na pláni a čekala na mě. Tady ve snech jsem měl ještě mnohem víc síly, než v realitě, takže jsem své zajatce vůbec nevnímal jako přítěž. Neri mě dovedla k Bráně. Byla velká a černá, jakoby z pokrouceného surového železa. Napadlo mě, že je dost zvláštní, že ji mohla Neri vnímat jako svoji záchranu, když působila tak zlověstně. Ale zřejmě byla zoufalá. A je také možné, že byla Brána před otevřením úplně jiná. Vstrčil jsem všechny, které jsem s sebou nesl, dovnitř. I Čarodějnici. Musela pocházet ze stejného světa, jako Brána, kterou vytvořila, a jako mûry, které přitáhla k sobě. Pak jsem postavil před Bránu provizorní bariéru.

„Nezavřeš ji?“ zeptala se Neri.

„Ještě ne. Ještě tam musím dát ty, kteří jsou zavření v lese.“

Přišli jsme k lesu. Skrz bariéru, kterou jsem vytvořil při své poslední návštěvě, jsem viděl spoustu nepřátelských výrazů. Teď už ale poražených. Brzy jsem našel i skulinu, jíž se dostávali ven. Bylo to v místě, kde na mě zaútočil netopýr, když jsem bariéru tvořil. Jeho útok tak byl ve výsledku opravdu málem fatální. Skrz se teď snažila dostat další noční můra. Vstrčil jsem ji zpět a skulinu zacelil.

„Kde je město?“ zeptal jsem se. Neodpověděli mi.

„Mrtvé město,“ zeptala se Neri, „naše, ale opuštěný?“

„Ty to víš?“

„Byla jsem tam. Chceš, abych tě tam dovedla?“

„Určitě.“

Dovedla mě k městu. Úřadovalo zde několik velmi překvapených můr. Všechny jsem je zajal. Pak jsem zachytil sedm vzdálených, slabých vědomí. Bylo to všech sedm přátel, spících teď ve svých budoucích pseudodomovech. Měli zde čekat, než přijdou ostatní obyvatelé, a než se život pseudoměsta rozjede. Parte svých dvou přátel už měli ve schránkách.

Probudil jsem je.

„Co se stalo?“ ptala se nechápavě Jana, „cítím se nějak hrozně divně.“

„Dostali vás,“ odpověděl jsem, „Alf s Honzou vám to vysvětlí.“

Podívala se ven z okna. „Proč je na ulicích tak děsně pusto?“

„Protože tohle není vaše město. Jste ve snu. Ale v pohodě, teď vás vyvedu ven.“

Vyvedl jsem je ven ze snění. Pak jsem se vrátil a odvedl všechny z lesa ven za Bránu. Pak jsem ji konečně zavřel, zamknul a navždy ztratil klíč. Pak jsem ji rozmlžil tak, že se v materii snu zcela ztratila. Neri už k ní nikdy nebude mít přístup.

„Takže je to všechno zase tak, jak to má být?“ zeptala se mě Neri, když jsem vystoupil ven ze snu.

„Všechno, jak má být,“ odpověděl jsem.

„Takže odejdeš?“

„Budu muset. Čekají mě další úkoly. Jinde.“

„Takže už mě nebudeš chránit před nočníma můrama?“

„To není můj úkol. Měl jsem zastavit průnik něčeho, co sem nepatří. Noční můry nejsou špatný, pokud jsou opravdu tvoje a nepochází z jiných světů. Upozorňují tě na to, že v tobě něco není v pořádku.“

„Takže už tě nikdy neuvidím?“

Podíval jsem se na její prosebné oči. Copak jsem jí mohl říct, že ne?

„Možná někdy,“ odpověděl jsem.

Kapitola 3

Exodus

Blížil jsem se k planetě. Cítil jsem poruchu energie, tak, jako obvykle. Černý prostor jako by vůbec neubíhal. Měl jsem pocit, že bude trvat léta, než dorazím na místo. Pokusil jsem se tedy prostor zkrátit. Zavřel jsem oči a snažil se upravit realitu před sebou. Když jsem oči otevřel, byla tam. Malá, pustá, šedivá, posetá krátery. Bez jakékoliv atmosféry. To by samozřejmě samo o sobě nevadilo. Bytosti zde žijící by nemusely mít reálnou hmotnou podobu, která by přítomnost atmosféry vyžadovala. Mohly by být astrální, mohly by být také čistým vědomím. Jenže tady bylo opravdu zcela pusto. Jestliže tady ještě nedávno nějaké bytosti byly, a já věděl, že ano, z nějakého důvodu planetu opustily. Necítil jsem téměř žádné vědomí, jen dohasínající zbytky pocházející od těch, co odešli. Planeta umírala. Napadlo mě, že bych přece jen mohl zkusit zjistit, zda mezi dohasínajícími zbytky není nějaké vědomí živé. Jestli tady někdo nezůstal. Zavřel jsem oči a pokusil se zachytit aspoň nějaké náznaky.

A podařilo se. Ale ne přímo z planety, ta byla opravdu zcela opuštěná. Vibrace jsem ucítil vysoko nad jejím povrchem. Jistě. Nejsou na planetě, ale na její sféře. Jsou dostatečně jemnohmotní na to, aby se zde byli schopní udržet. Vylétl jsem tedy vzhůru, proplul imaginárními mraky a stanul na pevné zemi planetární sféry. Táhla se do dále a zdálo se, že je propojena se sférami jiných planet. Vědomí jsem cítil kus napravo. Vydal jsem se tím směrem a hned je uviděl. Skupina asi dvaceti bytostí. Jejich energie byla velmi podobná energii lidské. Podoby, které jsem jim pro zjednodušení přisoudil, byly proto téměř zcela humanoidní. Pohybovali se cíleně jedním směrem. Odcházeli.

Nikdo z nich si mě moc nevšímal.

„Kam jdete?“ zeptal jsem se jich.

„Proč bys to měl vědět?“ zeptal se mě na oplátku první z nich, muž, který je zřejmě vedl.

„Jsem Udržovatel,“ odpověděl jsem, „měl bych to vědět.“

„Máme vlastní udržovatele. Nepotřebujeme tě. Nedávno odešli, aby to napravili.“

To mě zarazilo. „Vlastní udržovatele?“

„Jistě.“

„To jakože několik vlastních udržovatelů?“

„Šest.“

„To není možné. V celém vesmíru není tolik udržovatelů.“

Neodpověděl. Pokračoval v cestě a ostatní beze slova za ním.

„Co se stalo? Proč odcházíte?“

„Copak to necítíš? Jestli jsi udržovatel, měl bys být schopen cítit ten strašlivý nedostatek energie na naší planetě.“

Nenapadlo mě to zkusit. Má vlastní existence je vyživována z jiných pramenů ve vesmíru, než z místa, na němž se právě nacházím. Vlastně ani nevím, jestli se dá říct, že jsem vyživován. Prostě jsem.

Abych se ujistil, natáhl jsem ruce před sebe a pokusil se nasát trochu energie. Bylo jí málo. Zoufale málo.

„Přestaň,“ upozornil mě okamžitě muž vepředu, který zřejmě můj zásah pocítil. Jestliže tohle bylo všechno, co měli, bylo to pochopitelné.

„Jen jsem se potřeboval ujistit,“ řekl jsem a energii vpustil zpátky.

Muž byl náhle zaujat. „Zřejmě umíš pracovat s energií.“

„Zřejmě,“ odvětil jsem neutrálně. Bylo jasné, že po mně něco chce, a že to nebudu moct splnit.

„A máš možnost získat energii odjinud?“

„Hm.“

„Naši udržovatelé můžou brát jenom energii z naší soustavy. Ale ty bys mohl...“

„Je mi líto, nemohl,“ odpověděl jsem dřív, než větu dokončil,“ způsobil bych tím nerovnováhu jinde. Nemůžu si jen tak hrát s energií.“

„Ačkoliv jsou tací, kteří to dělat mohou.“

„Co tím chceš říct?“

„Jak myslíš, že jsme o tu energii přišli?“

„Někdo ji odčerpal?“

„Neměl bys to jako udržovatel pochopit sám?“

„Nejdřív musím ke všemu přistupovat čistě, pak teprve analyzovat. Ale když už jsme u té analýzy, nechápu, kdo by odčerpával energii zrovna odtud, kde byla zřejmě rovnováha energie vždy křehká. Ve vesmíru je přece spousta zdrojů.“

„Když je ve vesmíru tolik zdrojů, proč nemůžeš...“

„Mám k dispozici jen tolik energie, kolik je nezbytné pro moji práci a existenci. Mým úkolem je urovnávat, zacelovat trhliny, ne přemisťovat energii z jednoho místa na druhé.“

„Tak nám dej pokoj,“ odpověděl a tvářil se, že tím rozhovor ukončil.

„Tomu říkám přivítání,“ řekl jsem a pokračoval v chůzi vedle něj, „podívej, proč myslíš, že tady jsem? Samozřejmě proto, abych vám pomohl. Ale nemůžu to udělat jen tak jednoduše, jak si to představuješ.“

„Fajn, tak si to dělej podle sebe. My odcházíme. Jestli se ti to podaří, nebo těm šesti, moc rádi se zase domů vrátíme.“

Během doby, co jsme spolu mluvili, jsme došli k Bráně. Veškerá realita sféry se k ní stahovala. Byla kulatá, složená z pulzující energie. Zřejmě tedy asi vyživovaná z druhé strany. Připadala mi světle zelená, ale v jejich očích mohla vypadat úplně jinak. Podoby zde byly jen pomůcka.

„Bathové zdraví své bratry a sestry, obyvatele sféry Tean,“ řekl slavnostním hlasem muž.

„I Teanové zdraví Bathy,“ ozvalo se od brány, „čeho si naši bratři a sestry žádají?“

„Bathové žádají o pomoc v nouzi,“ řekl zase muž, „bez ní by zahynuli. Bathové se odvolávají na dávná spolenectví a žádají své bratry a sestry o vstup na jejich sféru.“

„Jak mluví staré texty, Teanové vždy pomohou Bathům v nouzi, jakož i oni pomohou v nouzi Teanům. Proto vstupte a žijte mezi Teany jako ve své vlastní domovině.“

Bylo jasné, že se jednalo o rituál. Teanové samozřejmě o krizi svých sousedů dávno věděli, už proto, že těchto dvacet byla poslední skupinka. Většina bathů už musela být na sousední sféru dávno přijata. Brána se začala otvírat, aby přijala poslední imigranty. Pro mě to ale vůbec nebylo pozitivní. Bylo jasné, že na vedlejší sféře žádné vodítko k vyřešení situace nezískám.

„Poslyšte,“ řekl jsem ještě muži, „zůstal tady ještě někdo?“

„Jo, stařec a jeho dcera,“ odpověděl. Pak vstoupil dovnitř a skupina pomalu za ním.

Vydal jsem se zpátky. Po chvíli jsem opravdu zachytil poslední živé vibrace vědomí. Byli tam. Na schodech seděl starý muž a mladá, nutno říci, velmi krásná, žena. Pocit, který ve mně vyvolala, mě poněkud dezorientoval. Byla to krátká, ale velmi silná emoce. To není v pořádku. Jsem Udržovatel. Mám úkol. Nemůžu cítit emoce.

Přistál jsem u domu.

„Vítám vás,“ řekl hned muž, „jmenuji se Readar Bath. Tohle je moje dcera Walla. Jsme jediní, kteří zůstali.“

„Já vím, ten muž, co vedl skupinu, mi to řekl. Proč jste vlastně neodešli?“

„Čekáme na vás.“

„Vy víte, kdo jsem?“

„Musíte být Udržovatel. Jistě, jak jinak?“

„Proč čekáte zrovna na mě? Po cestě jsem slyšel, že máte své vlastní udržovatele.“

„Jenom několik pošetilců, co se za ně vydává, co mají pocit, že právě oni jsou k tomu vyvolení,“ stařec mávnul rukou, „pokoušel jsem se je zastavit, vysvětlit jim, že mohou způsobit ještě víc škody. Ale neposlouchali mě.“

„Co šli udělat?“

„Šli najít ty, kteří odčerpávají energii.“

„A pak?“

„Zabít je.“

Došla mi závažnost situace. Teď už to nebylo jen o energii. „To nesmí!“ řekl jsem, „Žádný Udržovatel nesmí zabíjet. Každá bytost má právo na život. Vzít jí život je největší útok na její svobodu.“

„Ano, já vím. Snažil jsem se jim to vysvětlit.“

„Skvělé. Takže teď mám místo jednoho problému dva. Kam šli? Kde jsou ti, co odčerpávají energii?“

„Na Zemi.“

No jistě, na Zemi. Jak jinak? Ostatně, většina mých úkolů nějak souvisí se Zemí. Někdy mě napadá ironická poznámka, že jsem něco jako obvodní lékař pro lidstvo a okolí.

„Díky za zprávy,“ řekl jsem, „musím vyrazit, abych to stihnul, než je zabijí.“

„Jestli dovolíš,“ řekla mi žena, ani mě nepřekvapilo, že mi tyká, ostatně formálně jsem byl vlastně o mnoho mladší, než její otec, ctihodný stařešina, což označoval titul Bath za jeho jménem, „jestli dovolíš, půjdu s tebou.“

„Proč?“ zeptal se Readar Bath.

„Mohla bych mu pomoci.“

„Jak?“ nedal se odbít její otec.

„Bude se muset vypořádat s našimi lidmi. Nezná nás. Bude někoho z nás potřebovat.“

„K čemu?“

Věděl jsem, proč chtěla Walla letět se mnou. Ze stejného důvodu, jako já s ní. Cítil jsem touhu. Drobný,

ale zjevný tlak. Touhu být s ní. To nebylo dobré. Vlastně bych měl teď hned odletět. Jsem Udržovatel. Nemohu si dovolit emoce. Na druhou stranu, znamenalo by to už nikdy ji nevidět? Když zůstanu čistý, budu s ní v podstatě pořád, stejně, jako s kýmkoliv jiným. Jenže už nikdy takhle blízko... A tohle taky není v pořádku. Nesmím myslet na budoucnost. Důležitá je jen přítomnost. Je jen teď. Nezáleží na tom, jestli ji uvidím.

Pomaloučku jsem cítil, jak se mi vrací rovnováha. Podíval jsem se na Wallu. Lesk v jejích očích mi teď připadal naprosto cizí. Nutno ale říct, že když opomeneme pocity, které ve mně vyvolává, opravdu by mi její přítomnost mohla pomoci.

„Říkám ti,“ pokračoval Reader Bath, „že je to nesmysl. Pořád jsi mi neřekla jediný důvod, proč by tě měl Udržovatel potřebovat.“

„Na druhou stranu,“ řekl jsem, „je pravda, že ačkoliv těch šest nejsou praví udržovatelé, budou mít velkou sílu. Možná by se opravdu hodilo, kdyby se mnou vaše dcera šla. Mohla by mi poradit ohledně zákonitostí vašich lidí.“

Reader Bath neprotestoval proti mému slovu. Byl moudrý, ale stále jen v oblasti přirozené, řekněme lidské, ačkoliv samozřejmě technicky vzato nebyl člověkem. Neodporoval Udržovateli, ačkoliv i ten byl kdysi člověkem a teď se potýkal s nebezpečím, že se k lidské existenci zase přiblíží. A opět mě napadlo, že se objevily úvahy o minulosti a budoucnosti. A to není v pořádku.

Letěli jsme s Wallou vesmírem. Samozřejmě by to sama nedokázala, ale mé vědomí hravě stačilo na to, abych ji nesl s sebou. K pocitu jistoty jí stačilo, že jsem ji držel za ruku. Země byla strašlivě daleko. Proto jsem se opět rozhodl zkrátit prostor. Zavřel jsem oči a snažil jsem se představit si, jak se přede mnou a Wallou promění vesmír. Jenže když jsem oči otevřel, byli jsme pořád tam, kde předtím. Zkusil jsem to tedy znovu. Opět jsem zavřel oči a představil si před sebou Zemi. Když jsem je ale otevřel, nebyla tam. Prostě to z nějakého důvodu nešlo. Nezbývalo mi, než doufat, že mě vesmír dopraví na místo činu včas. Doufat v moc mého poslání. Prostor se samozřejmě zkrátí sám od sebe, nepoletím statisíce světelných let, nebo kolik to vlastně je. Jen bude muset zůstat zachována iluze jakési kontinuity, což nás výrazně zdrží.

„Nemohli bychom si odpočinout?“ zeptala se Walla.

Takové věci mě ani nenapadly. Bylo to pochopitelné. „Ale jo, klidně,“ odvětil jsem. Samozřejmě, že jsme mohli. Vzdálenost, kterou musíme uletět, je stejně iluzorní. Jestliže mě mé poslání povede, dorazíme na místo, ať jsme letěli dohromady dvě hodiny, nebo dva dny. Sedli jsme si tedy na nějaký meteor a dívali se do prázdného vesmíru.

„Kde vlastně jsme?“ zeptala se.

„To netuším,“ odpověděl jsem, „ale určitě už blízko.“

„Jak dlouho ještě poletíme?“

„Jak dlouho bude potřeba.“

„No jasně,“ ušklíbla se, „velký pan Udržovatel přece nebude vysvětlovat vyšší úradky nějaký malý hloupý holce.“

„Ale ne, tys mě nepochopila, „snažil jsem se ji vyvést z omylu, „já sám nevím, jak dlouho to bude trvat. Nezáleží to na mně.“

„A na kom?“

„Na vesmíru. Na mém poslání. Jednám podle řádu vesmíru. Ten mě vede.“

„Takže každý tvůj krok je řízen někým jiným?“

„Nevím, jestli se to dá takhle vyjádřit. Ale přibližně asi ano.“

„Takže i to, žes mě potkal?“

„Možná. Možná ne. Mám na tvoji planetě úkol. Třeba byla náhoda, že jsme se tam potkali.“

„Existují ve vesmíru náhody?“

„Nechytej mě za slovo. Ne, náhody ne, ale bytosti mají svobodnou vůli, a ta může události měnit. Nebo jim spíš dávat jiné kvality.“

„Jo, můj otec o něčem takovém často mluvil. A jestli to nebyla ta jakože náhoda?“

„Možná jsi mi přišla do cesty jako zkouška.“

„Jako zkouška? Nic víc?“

„No ne, tak taky mi máš pomáhat s úkolem.“

„A to je všechno?“ Naklonila se ke mně, takže jsem vnímal její přítomnost mnohem víc, než předtím.

„Nic víc?“

„Co víc by sis představovala?“

„Jsi studenej jak psí čumák,“ řekla a odtáhla se.

„Jsi moje zkouška, protože v tvoji přítomnosti právě přestávám být, jak ty říkáš, studenej psí čumák.“

„A to je špatně?“ Rozkošnický se protáhla a lehla si na kámen.

„Je.“

„Proč?“

„Protože to ohrožuje moji existenci jako Udržovatele.“

„Aha, takže jsem vlastně tvoje pokušítko?“

„Pojď, měli bychom pokračovat.“

„Proč? Neříkal jsi, že délka cesty stejně závisí na vesmíru a ne na nás?“

„Myslím, že bych neměl říkat lidem taje fungování vesmíru. Není to můj úkol. A teď pojď.“

„Proč?“ nedala se odbít.

„Protože mám pocit, že máme pokračovat.“

Ten pocit jsem samozřejmě měl, ale ne proto, že by mi to říkal vesmír, ale prostě proto, že jsem musel tuhle debatu za každou cenu ukončit.

Konečně se před námi objevila Země. Modrá kulička zářící v prostoru. Takže zase na Zemi, na svoji rodnou planetu. A také do svého vězení. Od žádného jiného místa ve vesmíru se neodpoutávám tak obtížně, jako od tohoto. Když si vzpomenu, jak dlouho mi trvalo probíjet se myšlenkovou bariérou naposled... A teď se zase ochotně vracím, abych se nechal uvěznit.

Země se přiblížila. Vstoupili jsme do atmosféry. Vnímám jsem narůstající tlak vzduchu a především vědomí. Vnímám jsem jeho závoj jako houstnoucí elektrizující mlhu. Vnímala jej i Walla. Muselo to pro ni být něco doposud nepředstavitelného. Doteď žila na planetce, na níž se nacházelo jen několik desítek, nanejvýš stovek bytostí. A najednou se kolem ní rozprostíral štít složený z miliard lidských vědomí. Podíval jsem se na ni. Vypadala lehce vyděšeně, ale bylo vidět, že svému pocitu nijak nepropadá, protože mi věří. A zatím to opravdu vypadalo, že to bez problému zvládnou. Chvilími jsem měl tendenci ztrácet vědomí, ale nestalo se tak. Postupoval jsem velmi pomalu, abych nedostával omračující rány od myšlenkové bariéry. Napadlo mě, jak velké problémy zde asi muselo mít šest bathů.

Nakonec jsme pronikli skrz a vznášeli se nad městem. Hned jsem věděl, kterým směrem mám jít. Čtvrtí, ulice, dům. Byli v chodbě domu. Vstupní dveře byly zabouchnuté. Nechal jsem Wallu před nimi, prošel jsem skrz a otevřel jí zevnitř. Všude bylo ticho. Vyběhl jsem do prvního patra a tam jsem je uviděl.

Na stěně byli ve výšce jednoho metru přimáčknuti dva muži, neschopní se pohnout, ani promluvit. Před nimi stála pětice bathů, kteří z nich vysávali životní energii. Vzduch kolem nich jí doslova jiskřil.

„Dost!“ zakřičel jsem a pohybem ruky přerušil proud energie. Zmatení bathové se podívali směrem ke mně. Jejich oči mě vyděsily. Stále ještě patřily bathům, takže byly velmi podobné lidským. Byl v nich však vidět záblesk, jaký tvoří touha po moci, která si ráda s lidmi pohrává.

„Jejich existence ničí celý jeden svět. Musí být ukončena,“ řekl jeden z nich, „jsme udržovatelé a přišli jsme chybu napravit. Kdo jsi ty, že nám vstupuješ do našeho svatého řemesla?“

„Já jsem Udržovatel.“

„V tom případě vítěj mezi námi a pomoz nám dokončit úkol.“

Vtom se za mnou objevila Walla.

„Wallo!“ vykřikl jeden z nich, „jak jsi se sem dostala?“

„Ne,“ ignoroval jsem jeho zvolání, „nepomůžu vám. Právě naopak, musím vás přesvědčit, abyste od plánu ustoupili.“

„Máme nechat zničit celý svůj svět?“

„Ne, musíme najít jiné řešení. Žádný Udržovatel nesmí zabíjet živé bytosti.“

„Jsou vinni.“

„Tím se situace nemění.“

„Přišli jsme zachránit svůj svět. Už jsme skoro u cíle. Nezastavíš nás.“

A náhle z jeho rukou vyšlehl blesk. Narazil mi do prsou.

„Jsem jen čisté vědomí.“ Začal jsem rychle a zhluboka dýchat, čímž jsem prudký nápor energie vstřebal. Další blesky jsem svým vědomím zastavil ve vzduchu.

„Nezastavíš nás,“ zakřičel na mě. Touha po moci ho zcela ovládala. Nehledal řešení, chtěl si být jistý svojí silou. To a styl útoku mě přesvědčilo, že nemají nic z Udržovatelů. Nemají ani potřebnou sílu vědomí. Na své útoky potřebují zbytečně velké množství energie. Je to vlastně jejich jediná zbraň-imaginace pracující s energií.

Teď proti mně poslali společně vlnu energie. Málem jsem ji neustál. Měl jsem pocit, že jsem ji odstínil, ale jak se ukázalo, zřejmě se to nepovedlo, protože Walla se po mém boku sesula k zemi. Obestřel jsem ji i oba napadené muže, zmateně ležící na zemi, svým vědomím a prošel i s nimi zdí na ulici. bathové vyrazili za mnou. Musel jsem se ohromně soustředit, abych jim unikl. Když už jsem jim téměř zmizel z dohledu, poslali za mnou myšlenku: „Tvoje stopa nevychladne. Půjdeme za tebou a nakonec tě najdeme.“ A já věděl, že je to pravda.

Po několika hodinách jsem konečně zastavil. Bathové budou daleko a bude jim trvat minimálně hodinu, než sem dorazí. Během té doby budu mít čas promluvit si s oběma muži, abych zjistil, jak mohou brát energii ze statisíce světelných let vzdálené planety, a s Wallou, která by mi nakonec opravdu mohla pomoci díky znalosti svých lidí a poradit mi, jak jim uniknout. Teď budu ale muset počkat, až se probere z bezvědomí, do něhož ji uvedl útok energetickou vlnou. Byl jsem si ale jist, že jinak je v pořádku.

Dřív, než jsem stačil promluvit, mě jeden z mužů předběhl: „Co se to tady, proboha, děje?“

„Nevysvětlili vám to?“ zeptal jsem se.

„Kdo?“

„No přece ti, co na vás útočili.“

„Myslíte ty stíny?“

„Aha,“ řekl jsem, „no, tak nejdřív by bylo asi dobré, abyste mi řekli, co jste viděli. Pak vám vysvětlím, co to, co jste viděli, vlastně bylo.“

Muž evidentně souhlasil. „Šli jsme tady s bráchou ke mně domů- pozval jsem ho na skleničku- když se kolem nás objevily ty stíny. Nenapadlo nás je nějak řešit.“

„Kolik jich bylo?“

„To nevím, jak říkám, moc jsem je neviděl. Prostě stíny.“

„Když jsem přišel, bylo jich pět.“

„Jo, to je možný.“

„Nemohl tam být na začátku ještě jeden?“

„To fakt netuším. Viděls něco víc, brácho?“

Bratr jen zavrtěl hlavou. Asi byl méně odolný vůči strachu.

„Dobře, a dál?“

„No, pak jsme byli najednou ve vzduchu a bylo mi strašně blbě. Tak jako prázdněj, jestli se to tak dá říct. Až v té chvíli jsem si těch stínů všimnul. Že se pohybují. Vlastně jsem je asi viděl už předtím, ale myslel jsem, že je to jenom nějaká hra světla na chodbě. Pak jste se tam najednou objevil vy a začal s někým mluvit. My jsme padli zpátky na zem. Nevěděli jsme, co dělat. Pak jsme najednou... prošli zavřenejma dveřma? A pak letěli?“ Poslední slova říkal dost nejistě, jako by stále nebyl ochoten uvěřit tomu, co se stalo.

„Dobře,“ řekl jsem, „tak teď já. A nechci slyšet žádné ‘to není možné’ nebo ‘tomu nevěřím’. Právě jsem vás nesl vzduchem několik kilometrů, takže byste mi měli věřit úplně všechno, i když to bude míř pravděpodobné, než procházení zavřenými dveřmi a ten let. Dobře? Fajn. Takže, ty stíny, to jsou obyvatelé malé planetky, která se nachází na druhé straně Galaxie.“

„Mimozemšťani?“

„No, ne tak, jak si to vy lidé, živení od dětství sci-fi příběhy o invazi Martánů, představujete. Celý vesmír je plný živých bytostí, i když ty často nemají hmotnou podobu. Jsou jak tady na Zemi, tak i na Marsu, na Plutu, i na těch nejvzdálenějších planetách. Není to nic podivného. To, že se tady objevili, neznamena, že by se jednalo o nějakou invazi, což ostatně dokazuje už to, že je tady s námi jedna z nich, ačkoliv v bezvědomí.“

Muži se začali zděšeně rozhlížet. Evidentně Wallu neviděli.

„Uklidněte se. Jak jsem řekl, nejsou to žádní nepřátelé lidstva, nebo tak něco.“

„Tak proč na nás útočili?“

„To je právě to, čemu moc nerozumím. Jak se totiž zdá, nějakým způsobem jste připravili jejich planetu

o veškerou energii, kterou její obyvatelé potřebují k životu. A těchhle šest, nebo vlastně pět, co se stalo s tím šestým, netuším, sem přišlo, aby ji získali zpět. A jsou přesvědčení, že se jim to podaří tak, že vás zabijí.“

„Jak jsme mohli vzít energii nějaký vzdálený planetě?“

„Doufal jsem, že se právě tohle dozvím od vás.“

„No tak to těžko. Vždyť je to nesmysl...“

„Počkejte,“ ozval se zatím druhý bratr, doposud mlčenlivý, „já asi vím, jak.“

„Cože?“ Jeho bratr se k němu překvapeně otočil.

„No, víš, brácho, pamatuješ si, jak jsi byl před rokem v tý nemocnici?“

„To se dost těžko zapomíná. Srazilo mě auto. Málem jsem to nerozdejchal.“

„Chtěl jsem ti poslat nějakou energii, víš, jak jsem to dělal dřív.“

Jeho bratr se zatvářil skepticky, ale vzápětí mu došlo, že vzhledem k dnešním událostem už není jeho skepse na místě.

„No jo, já vím, žes mi nikdy nevěřil. Ale já jsem to fakt uměl. A tak jsem požádal,“ podíval se na mě a znovu zopakoval, „fakt jenom požádal vesmír. Ale nic mi nepřišlo. Byl jsem zoufalej. Vždycky mi to šlo. A najednou, když mi umíral brácha v nemocnici, to nešlo. Tak jsem začal hledat ve vesmíru nějakou bytost, která by mi pomohla. A pak mi někdo odpověděl.“

„Poslal vám energii?“ zeptal jsem se.

„Jo, poslal. Ale nebylo to nijak moc. Určitě ne na zničení jednoho světa. Jenom to trochu bráchovi pomohlo. Nijak zvlášť.“

S tím bylo třeba souhlasit. Jestli se jednalo o malou zdravotní podporu, nemohlo to vyčerpát celou planetu. Snad kdyby zůstal nedopatřením kanál stále otevřen. Ale nezůstal, cítil bych jej. Zabitím těch dvou by se opravdu vůbec nic nevyřešilo. Co tím ti pseudoudržovatelé chtěli dokázat?

„Víš, kdo ti tu energii poslal?“

Muže ani nezarazilo, že mu tykám. „Nic moc. Myslím, že se mi vybavilo nějaký jméno. Bylo to něco jako 'Baat'.“

„No jo, tím jsi mi toho moc neřekl. To jsou všichni. Nic víc o něm nevíš?“

„Je mi líto.“

Tak teď, po rozmluvě s bratry, jsem tomu všemu rozuměl ještě míň, než předtím. Kdo mohl poslat energii přes celou Galaxii? A proč, když to byl dar, se těch šest vydalo ty lidi zabít? Co ve skutečnosti planetu vyčerpalo? A kde byl ten šestý?

Vtom se konečně probírala Walla. Otevřela oči a podívala se na mě.

„Ahoj,“ řekla stručně.

„Wallo! Jsi v pořádku? Co se s tebou stalo?“

„Nevím. Najednou jsem se cítila strašně slabá. A pak už si nic nepamatuju. Ale jo, jinak myslím, že jsem v pořádku.“

„Najednou? Dostala jsi zásah tou vlnou?“

„Ne, aspoň o tom nevím. Ani bleskama. Ostatně, neútočili na mě.“

„Dobře,“ rychle jsem se vrátil k tomu, co bylo podstatné, „nemáme zdaleka vyhráno. Jsou nám na stopě.“

„Ale ty je zvládneš, ne?“

„Můžu je zastavit, jako před chvílí. Ale to je všechno. Jsem silnější, ale budou nás pořád sledovat. Musíme je setřást, abych mohl pracovat v klidu. Nějaký nápad, jak na to?“

„Jedna možnost by tu byla.“

„Jaká?“

„No, vlastně by asi stačilo, kdybychom se vrátili zpátky po svých stopách.“

„Vážně? Jak by to pomohlo?“

„No, víš, my bathové jsme tak nějak jako jedna duše...“

„Jedna duše?“

„Hm.“

„Vždyť jste rozdělení do spousty těl.“

„To jo, ale pořád jsme jedna duše.“

„No dobře, ale to jsou přece lidi taky. Všichni ve vesmíru. Nechápu, jak to...“

„No jo, dobře, tak ale řekněme, že my jsme jakoby těsně spojení. Jako když vezmeš tu nejtěsnější skupinku duší ve vesmíru, co vůbec může existovat, tak to jsme my. Jsme hodně propojení i s planetou a sférou. Je to vlastně možná chyba. Všude ve vesmíru jsou takové skupinky roztroušený. Ale to je jedno. Prostě jde o to, že když jsme takhle spojení, vnímáme, nebo aspoň tak trochu můžeme vnímat, i za ostatní. A proto se bathové odnaučili dívat do minulosti. Když se vrátíme ve vlastních stopách, skončí tam, kam jsme nejdál došli a nebudou vědět, jak dál. Nebudou schopní vrátit se ve svých vlastních stopách, který budou stejný, jako ty naše. Prostě je to totálně zmate.“

„Aha, řekl bych, že to dává logiku. Jak to, že ty jsi schopná jít po vlastních stopách?“

„Já ne. Ty.“

„Dobře. Ale co pak? Když půjdeme zpátky, prostě na ně narazíme.“

„Stačí kousek. Po chvíli se odpojíme. Půjdou pořád dál po té linii. Neopustí ji na rozcestí.“

„Určitě?“

„Určitě. Budou nás muset začít hledat jinak.“

„Jak je to dlouho, co opustili planetu?“

„Tak třičtvrtě roku. Proč?“

„Tak dlouho jim cesta trvat nemohla.“

„Ne?“

„Takže museli tyhle dva hledat hodně dlouho. To znamená, že nemají moc velké schopnosti.“

„Doufejme.“

Opět jsem obestřel všechny tři svým vědomím a vydal se na cestu.

„Kam to letíme?“ zeptal se jeden z mužů, „vždyť odtamtud jsme přiletěli, ne? Tam jsou přece ty stíny.“

„Bathové.“

„Cože?“

„Jmenují se bathové. A ano, jsou tam. A my se jim vyhneme.“

„Podívejte, nemůžete nás nějak vrátit zpátky a nechat nás dál žít?“

„Obávám se, že byste nežili dlouho. Nepřestanou vás hledat. Momentálně nemáte jinou možnost, než letět se mnou. Jestli to vyřešíme, vrátím vás zpět.“

Když to vypadalo, že neprotestují, otočil jsem se k Walle. Znovu mě zaujalo, jak je krásná.

„Tak mě napadlo, Walle, když jsi říkala, že to trvalo třičtvrtě roku, jak to u vás vypadalo, když odlétali? Byli jste na tom tak bídně?“

„Vůbec ne. Cítily jsme to všichni, to jo. Měli jsme trochu míň energie, ale nic, co by nás ohrožovalo na životě. Ale oni tvrdili, že někdo energii systematicky odčerpává. A je fakt, že jsme pak trochu cítili ten úbytek pořád. Nijak strašně. Ale cítili. Tak se rozhodli, že to půjdou napravit.“

„Co jsou vlastně zač?“

„Mladí kluci. Mystikové. Řekli, že když nám vesmír nepomůže, pomůžeme si sami.“

„Takže se neptali vesmíru, co a jak mají dělat?“

„Ne.“

„Naopak, chtěli se mu vzepřít.“

„Asi.“

„Takže ne mystikové. Mágové. Co bylo dál?“

„Pak energie pořád ubývalo. Všichni se modlili, aby už ten úkol dokončili. Kromě mého otce. Říkal, že je to nesmysl, a že udělají víc škody, než užitku.“

„To předpokládám. Tvůj otec je moudrý muž. Měl samozřejmě pravdu.“

Napadlo mě, že ještě někdo musel vědět, že je mise šesti mágů nesmyslná, a to ten, kdo poslal energii zoufalému člověku bojujícímu o osud bratra. Věděl, že se neprovinili. Ale proč se neozval? Měl strach? Je to u bathů zločin? Možná, že radši, než aby se přiznal, přesvědčil sám sebe, že člověk jeho pomoci zneužil a vzal si víc energie, než mu bylo poskytnuto dobrovolně. A tak nakonec souhlasil.

Něco chybělo k vysvětlení.

„Wallo, když jsi mluvila o tom, že jste všichni propojení- jste propojení taky energeticky?“

„No jistě.“

„Já myslím, jako když se u někoho z vás změní množství energie, ucítí to i ostatní?“

„Tak nějak latentně ano. Ale když bude chybět jednomu, znamená to, že bude někde ve sféře, takže si ji zase může vzít.“

„Takže když se někdo odjinud propojí s někým z vás, tak se vlastně latentně propojí i se všemi ostatními?“

„Jako třeba ty se mnou?“ Usmála se. Tím mi naprosto přetrhla myšlenky. Proč jsem se na to vlastně ptal? Nemohl jsem si vybavit své předchozí myšlenkové pochody. Souvislost, kterou Walla navrhla, zaujala hlavní postavení v mojí psychice. Několikrát jsem naprázdno otevřel a zase zavřel ústa.

Asi po čtvrt hodině cesty zpět ve vlastních stopách jsem ucítil, že se mladí Bathové blíží. Uhnul jsem proto z původní linie a i se svými společníky se schoval za roh ulice. Prošli kolem a pokračovali dál v našich stopách.

„Skvělý,“ řekla Walla, „a co teď? Kam půjdeme?“

„Jdeme najít toho šestého.“

„K čemu?“

„Jestli se od nich odpojil, asi moc dobře věděl, proč to udělal. Takže může mít informace, které se nám budou hodit.“

„Jak ho najdeš?“

„Intuitivně. Jak jinak?“

Našel jsem ho vlastně velmi brzo. Snažil se prorazit myšlenkovou bariérou do vesmíru. Zjevně se mu nedařilo.

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se Wally.

„Tern,“ odpověděla.

„Haló, Terne,“ zavolal jsem na něj, „pojď dolů. Musíme s tebou mluvit.“

Otočil se k nám. „Wallo! Kde se tady bereš?“

„Ahoj Terne,“ odpověděla, „pojď k nám.“

Tern se přestal snažit prorazit a vrátil se k nám na zem. Nejdřív se podíval na dva lidi a pak na mě. „To jsou oni?“ zeptal se.

„Ano, a ujišťuji tě, že jsou pod mojí ochranou,“ odpověděl jsem.

„Neboj, nemám nejmenší důvod jim uškodit. A kdo jsi ty?“

„Udržovatel.“

„Aha, takže konečně pravý Udržovatel.“

„Zdá se.“

„Já je vidím!“ vykřikl jeden z bratrů, ten který před rokem žádal o energii. Ukazoval na Wallu a Terna.

„Fajn, konečně si nebudu připadat jako přízrak,“ ušklíbla se Walla.

„A dokonce slyším, co říká!“ pokračoval dál muž.

„Dobře, dobře,“ uklidnil jsem jej, „tak aspoň budeš rozumět, co říkají, a můžeš tlumočit bratrovi. Spoustu věcí to výrazně ulehčí. Tak, Terne,“ otočil jsem se k mladému bathovi, „řekni, proč jsi opustil ostatní?“

„Protože mi začalo bejt jasné, že to, co děláme, není v pořádku. Doma se všichni tvářili, že chtějí zacelit trhlinu v řádu. Jenže pak mi začalo docházet, že je to mnohem víc prostě trestná výprava. I jim bylo jasné, že ti lidi tý energie zase nemohli vzít tolik, a že jejich zabití nic nevyřeší. Myslím, že jim šlo spíš o dobrodružství, než o nějakou nápravu řádu. Jenže mně to došlo až tady. Pokusil jsem se je zastavit, ale neměl jsem proti nim šanci. Myslel jsem, že když jsem jediný, kdo jedná správně, vesmír mi pomůže. Ale porazili mě.“

„Jistě, pořád máš příliš velkou touhu po moci na to, abys ji dostal. Jak tě porazili? Udělali ti něco?“

„Ne, to žádný bath neudělá, ublížit jinému z nás. Ani to moc nejde, protože...“

„Jste všichni propojení,“ dokončil jsem, „takže jsi slabší, než oni? Proto jsi nemohl proniknout bariérou? Protože předtím jste to dokázali jen společně? Sám na to nemáš sílu?“

„Ne,“ sklonil hlavu, „myslel jsem, že už to víš. Je to mnohem horší,“ otočil se k Walle, „Wallo, jak to

vypadá doma?“

„Je to špatný,“ odpověděla, „všichni už odešli. Kromě táty.“

„Jak horší?“ zeptal jsem se.

Tern nabral odvahy a podíval se mi do očí. „Tu energii odčerpáváme my. Když jsme odešli, bylo pryč jenom minimum. Jenže...“

„Jenže vy, protože neumíte pracovat s vědomím, používáte na všechno strašný kvanta energie,“ dokončil jsem za něj.

„Přesně tak.“

„A ta energie pochází z planety. Všichni jste propojení,“ podíval jsem se na Wallu, přikývla, „i se sférou a planetou, takže vás šest může zničit všechny.“

„Jo.“

„Takže jsi nemohl prorazit myšlenkovou bariéru proto, že ses rozhodl nepoužívat už další energii a zkusit to čistým vědomím?“

„Jo.“

„Takže víme, jak uniká energie. Začíná to dávat smysl. Řešení je jasné. Musíme je vrátit zpátky a pokud možno jim zamezit používat další energii. Proto Walla omdlela při jejich útoku. Takže energie se po čase zase vrací, jen nesmí být systematicky odčerpávána. Fajn, Terne, říkal jsi, že to byla trestná výprava. Za co měli být trestáni?“

„Přece za to, že ukradli energii.“

„Ale to není pravda,“ vykřikl muž, „já jsem ji dostal.“

„Dostal?“ Tern se na něj otočil, „To není možný. Nikdo z nás by to neudělal. To je proti obecnému blahu. Na to máme svoje zákony. Odevzdat naši energii někomu odjinud znamená jednat proti zájmu komunity.“

„Zřejmě to byl někdo,“ řekl jsem, „kdo cítil soucit s bytostí zoufale volající do vesmíru o pomoc a měl pocit, že něco tak nepatrného komunitě neuškodí. Možná nečekal, že si toho vůbec všimnete.“

„Říkal, že je Baat,“ řekl muž.

„To jsme všichni,“ mávnul rukou bath.

Chvilí jsem přemýšlel. Vtom jsem si všimnul, že na mě Walla gestikuluje, že se mnou chce mluvit.

„Budu o tom muset popřemýšlet,“ řekl jsem a šel si sednout bokem. Walla si sedla ke mně. Mluvila tiše, aby ji nikdo jiný neslyšel: „Myslím, že jsem na něco přišla. Ternovi to nedošlo, ale mně jo. Ten někdo se mu ohlásil jako Bath. To jsme sice všichni, ale ne všichni bychom se tímhle jménem představili. Bath je kromě názvu našich lidí taky titul.“

„Jako třeba Readar Bath?“ došlo mi, kam míří.

„Přesně tak.“

„Takže to byl tvůj otec?“

„No, dává to logiku, ne?“

„Copak tam není nikdo jiný s tímhle titulem?“

„Další tři stařešinové. Ale můj otec je nejpravděpodobnější. Jako jedinej byl ostře proti tomu výletu a jako jedinej zůstal. To, že protestoval, nemuselo být proto, že je moudrý, ale prostě proto, že věděl, že je to celý nesmysl. Protože to sám způsobil.“

„Ale proč neřekl pravdu? Proč je nechal odejít zabít cizí bytosti?“

„Víš, stařešinové nejsou jen ctihodní. Jsou to taky naši vůdcové. Musí být bezchybní. Kdyby se zjistilo, že někdo z nich udělal něco proti zákonu, asi by se kvůli tomu zhroutila celá společnost.“

„Takže radši obětoval dva lidi, než svoji společnost?“

„Já myslím, že celou dobu čekal, že přijde Udržovatel a napraví to. Proto odmítl odejít. Nechtěl se vzdát naděje. Asi by tam radši zemřel, než dál žít s tím, že to nechal projít. Jednou mi řekl, že jestli ten úbytek bude pokračovat, mám odejít taky. Ale že on vždycky zůstane.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel. „Myslím, že teď už to zapadá. Takže si to shrňme. Tvůj otec pomohl bytosti v nouzi žijící na vzdálené planetě. Doufal, že na to nikdo nepřijde, protože ačkoliv to, co udělal, bylo správné, podle pravidel jeho společnosti to byl zločin. Pak se snažil zadržet šestici mladých pseudoudržovatelů, ale ti od ostatních tří stařešinů dostal zelenou, takže vyrazili. Snažil se celou dobu jednat pro dobro všech, je bohužel nemocí starých, že vyčkávají a snaží se za každou cenu udržet to, co bylo vystavěno, zatímco nemocí mladých je přesný opak, což vedlo k cestě těch šesti...“

„Můj drahý,“ oslovila mě Walla, dost mě to překvapilo, „promiň, neřekl jsi mi jméno,“ pokusila se to rychle vysvětlit, „nemusíš tady plýtvat moudry o mladých a starých. Nijak víc si mě tím už nezískáš.“

Zarazil jsem se. Je pravda, že jsem mluvil možná zbytečně moc. A co hůř, je možné, že to bylo opravdu kvůli ní.

Plán byl jasný- dostat pseudoudržovatele zpět na jejich planetu, aby viděli úplný dopad svých činů, protože jinak je asi nepřesvědčím. Bylo ale také třeba, aby se tam dostali co nejdřív. Znamenalo to ukázat se jim a nechat je jít po mých stopách stejně, jako předtím. A samozřejmě jsem musel vzít dva lidi s sebou, jinak by je těch pět dál hledalo.

Vydal jsem se tedy hledat pětici, teď už se čtyřmi bytostmi ve vleku. Terna jsem přenášel svým vědomím také, aby svojí činností dál neodčerpával energii své planety. Po chvíli jsem cítil, že se bathové blíží. Zastavil jsem tedy a čekal. Zřejmě si moji přítomnost uvědomovali také, protože se v

dostatečné vzdálenosti zastavili a vyčkávali. Pak prudce vyrazili vpřed. Dřív, než oni, ke mně dorazila jimi vyslaná energetická vlna. Odstínil jsem ji a dál čekal. Museli vidět, že jsou oba stále se mnou. Proto jsem jim ještě nezabránil v útocích. Vlnu jsem zastavil a pokusil se ji zbavit úderného světla. Pak, když myšlenka, s níž byla vlna vyslána, zasvítla v mé levé ruce, poslal jsem bezbarvou energii pravicí Walle a Ternovi, abych doplnil deficit. Další vlna. A další. Stejný postup. V mé ruce pomalu dohasínala slepá světla. A pak konečně přiletěli na dohled. Když uviděli všechny členy skupiny, na chvíli se zarazili. Teď byla ta chvíle. Vzal jsem všechny své společníky a vyrazil prudce od bathů. Poslali za mnou další vlnu. Teď, když jsem se musel soustředit na čtyři, které jsem nesl s sebou, bylo mnohem obtížnější jejich útoky zastavit. Náraz byl prudký a málem nás srazil k zemi. Naštěstí byli ale všichni čtyři kousek přede mnou, takže jsem náraz dostal jenom já. Chvíli jsem bojoval se ztrátou vědomí. Doháněli nás. Teď by nebylo chytré pokoušet se probojovat Bariérou. Nejdřív jim musím utéct. A to hodně rychle. Vrhnu se prudce dolů, abychom zmizeli v ulicích města. Tady na mě nemůžou útočit na dálku.

Byli ale příliš rychlí. Zahýbal jsem za co nejdív rohu, aby na mě neviděli. Ale drželi se mé stopy jako klíšťata. A tak jsem se rozhodl. Postavil jsem své společníky na zem a řeklo jim: „Musím je zastavit, jsou hodně rychlí. Běžte všichni co nejrychleji tamhle na ten kopec. Až tam budete, začněte na mě usilovně myslet. Posílejte mi myšlenku, že jste tam. Měl bych to ucítit a přiletím pro vás. Musíme nahnat čas, takže je zdržím.“

Neptali se na podrobnosti, nechtěli vysvětlení. Věřili mi. Vyrazili ke kopci, na který jsem jim ukázal. Obrátil jsem se a vyletěl nad domy. Pětice Bathů šla stále po mojí stopě a tam nahoře si mě nevšimli. Musel jsem to provést rychle, aby nemohli vzít příliš mnoho energie, což by znemožnilo Walle a Ternovi dostat se na kopec. Čekal na mě opravdu těžký úkol. Nešlo jen o to je udržet. Musel jsem zastavit jejich myšlenky, aby nemohli imaginovat. Což jsem ovšem sám mohl udělat jen s pomocí imaginace. A rychle.

Střemhlav jsem se vrhnul dolů. Byli překvapeni, což mi v první chvíli nahrálo. Na chvíli ztratili soustředění. Představil jsem si jejich vědomí jako světla v jejich hlavách a imaginárně kolem nich vytvořil provazy, které je spoutaly. Zafungovalo to. Jeden z nich ale okamžitě našel řešení. Představil si provazy jako helmu a prostě si je sundal z hlavy. Naštěstí místo toho, aby pomohl ostatním, rozhodl se pro útok. Cítil jsem, jak před sebou začíná formovat energii. To jsem nemohl dopustit. Příliš by to oslabilo mé chráněnce. Rychle jsem si představil změť nesmyslných znaků a ty jsem mu nasadil do hlavy. Jeho snaha vytvořit blesk se rozpadla, světlo ještě chvíli drželo pohromadě, než se rozpustilo do okolí. Nemohl se soustředit na jeho formování.

Podíval jsem se na ostatní. Dva z nich se už různým způsobem téměř zbavili provazů. Nasadil jsem tedy znaky do hlavy i jim. Hned na to jsem si uvědomil, že ten první, který byl zřejmě z pětice nejschopnější, s nimi zdárně bojuje. Začal si z nich tvořit vlastní velmi jednoduchý řád. Dokonce hrozilo, že jej jeho nový systém ještě posílí, že by se nakonec mé vlastní dílo postavilo proti mně. Naštěstí jsem dostal hned další nápad. Něco naprosto speciálního. Pokusil jsem se mu vnutit pocit sladkosti, spojený s

obrazy vycházejícího místního slunce nad jeho vlastní planetou. Podařilo se. Přestal se zabývat znaky a upadl do zasněné letargie. Jeho systém v chaosu znaků se rázem rozpadl. Chvíli jsem jej udržoval v letargii, když jsem si všimnul, že se ostatní definitivně zbavují provazů i znaků. Zesílil jsem proto intenzitu pocitů posílaných prvnímu. Usnul. Rychle jsem začal posílat pocity i ostatním čtyřem. Účinek nemohl být tak velký, jako pouze na jednoho z nich, ale stačilo to na to, aby jen slastně zírali před sebe a nebyli schopní zbavit se bariér ve svém myšlení.

A pak jsem konečně ucítil vědomí čtyř společníků koncentrované na moji existenci. Prudce jsem vyrazil ke kopci. Během sekundy jsem tam byl. Vzal jsem dva lidi a dva bathy a vyrazil pryč od mágů, se stejnou razancí, jako předtím k nim. Mágové se pomalu, ale jistě, zbavovali bloků, které jsem jim vytvořil. Museli ale nejdřív probudit prvního. Ten byl ještě malátný a nemohl se soustředit. Získaný čas mi stačil na to, abych odletěl do dostatečné vzdálenosti. Když jsem mezi nás položil tak sto kilometrů, zvedl jsem hlavu k nebi a odstartoval tím směrem.

„Tak, přátelé,“ řekl jsem svým čtyřem společníkům, „teď vyletíme do vesmíru. Ničeho se nebojte. Jestliže máte například pocit, že tam nemůžete přežít, ujišťuji vás, že mám všechno pod kontrolou a vy se nemáte čeho bát. Dokud jste se mnou, můžete klidně dýchat i ve vesmíru. Pokud vám to pomůže, představte si, že jste v raketoplánu. Radím vám, kochejte se tím, co uvidíte. Za chvíli poznáte krásu refrakcí nepokřiveného vesmíru.“

Znělo to směšně jak mně, tak Walle a Ternovi, ale potřeboval jsem, aby se mnou vědomí všech čtyř spolupracovalo při překonávání Myšlenkové bariéry. Snažil jsem se svým proslovem vzbudit dojem, že dostat se do vesmíru není ale vůbec žádný problém. Museli tomu věřit. Ostatně, tohle bylo to jediné místo, kdy mi to, že mám ve vleku čtyři bytosti, nemuselo být přítěží, ale přínosem. Zároveň jsem se pokusil naznačit Ternovi, aby mi pomohl svým vědomím. Jak se ukázalo, jeho pomoc byla velmi přínosná, zřejmě proto, že nebylo poznat, čím úspěch náš společný průlet Bariérou byl, a veškeré zásluhy byly přičítány mně. Tern nemohl a ani neměl vědět, že právě teď dostal od vesmíru tu sílu, po které toužil.

V každém případě se jednalo o můj nejjednodušší průlet bariérou, který jsem kdy absolvoval. Aby mágové, kteří se teď blížili za námi, neubírali další energii, vytvořil jsem za námi v Bariéře jednosměrnou trhlinu nastavenou přímo na ně. Měla jim dovolit opustit Zemi s minimálními energetickými nároky. Ve vesmíru už se nemusím bát, že by mě dostihli. Tam se mé síly mnohonásobují. Tam jim uletím bez nejmenších potíží.

Každý z mých spolucestujících reagoval na vzniklou situaci jinak. Tern se tvářil šťastně, byl rád, že se vrací domů. Walla, která už jednou ve vesmíru byla, působila klidně. Jen jsem z ní cítil smutek, když se na mě podívala. A musím přiznat, že jsem ho cítil i já. Lidé reagovali každý jinak. Zatímco ten, který dostal od Readara Batha energii, se tvářil poměrně zaujatě a beze strachu pozoroval hvězdy, jeho méně spirituální bratr zavíral oči, klepal se a byl bílý jako křída. Zřejmě nebyl schopen pochopit, do čeho a proč se to dostal, a dal by cokoliv, aby se mohl vrátit na Zemi.

„Nebojte,“ řekl jsem, „nakonec se vrátíte tam, kam patříte. Až tenhle problém vyřeším, naše cesta bude jen vzpomínka.“ Na člověka tato slova příliš neplatila, dál se klepal. Jestli je vůbec slyšel, nejspíš si neuvědomil, že patřila jemu. Místo toho si je poměrně nešťastně přivlastnila Walla. Už, když jsem říkal poslední slovo, vnímal jsem, jak se na mě dívá. Chtěl jsem jí říct, že to neplatilo pro ni, ale pak jsem se zarazil. Nevěděl jsem, co jí říct. Copak se dá něco dělat? Vždyť ať chci nebo ne, stejně to tak musí nakonec dopadnout.

Vzhledem k tomu, že ne všichni si užívali volný prostor, snažil jsem se cestu co nejvíc zkrátit. Stejně musím na planetě bathů počkat, takže je jedno, jak dlouho k ní poletíme. Čas, který strávím v blízkosti Wally, se tak stejně neřídí podle mě. Nutno ovšem říct, že vzhledem k tomu, jak pobyt mimo Zemi škodil jednomu z bratrů, jsem bohužel musel doufat, že se záležitost vyřeší co nejdřív. Jako omluva pro jeho problémy mě ovšem napadlo, že nebýt pomoci od Readara Batha, která tohle všechno spustila, možná by dnes vážil mnohem závažnější a přelomovější cestu, než je ta naše. Možná si tak osud prostě zajistil, aby muž zažil aspoň v náznaku to, co měl prožít podle původního plánu.

Netrvalo dlouho a před námi se objevila planeta.

„To už jsme tady?“ zeptal se onen senzibilnější z bratrů, „to bylo docela rychlý. Kolik jsme uletěli?“

„Ani nevím,“ odpověděl jsem, „řekl bych, že jsme někde na druhé straně Galaxie.“

„Cože? Na druhé straně Galaxie? Vždyť jsme letěli jenom pár hodin. Taková rychlost je nepředstavitelná.“

„Není to v rychlosti.“

„A v čem teda?“

„Myslím, že podle pozemských vědců by se tomu dalo říkat teleport.“

„Ale vždyť jsme se nijak nepřesunovali- jakože všechno přece navazovalo. Žádný skok- bum a najednou jsme jinde.“

„Říkal jsem, že by se tomu dalo říkat teleport, ne že to je teleport. Ostatně, počítám, že těm, co nás pronásledují, by měla cesta trvat mnohem déle. Počítám tak měsíc.“

„Vážně? Jak to?“

„No, řekněme, že jsem na cesty vesmírem větší odborník.“

Jak se ukázalo, můj odhad byl poměrně správný. Pronásledovatelé se neobjevili celý následující měsíc, měřeno v pozemském čase, samozřejmě. Během té doby se energie velmi pozvolna začínala vracet, cesta vesmírem zřejmě nevyžadovala tak velké množství energie, jako jejich akce na Zemi. Ačkoliv jsem v té době často promlouval s Readarem Bathem, většinu času jsem strávil s Wallou, k níž city už nemělo smysl potlačovat. Myslím, že jsem byl ten měsíc šťastnější, než kdy předtím. Těžko říct, jestli to bylo správně. Nebyl jsem prostě spokojený, smířený, byl jsem šťastný, což nepříslušelo mé roli. Ale o

tom budu přemýšlet později.

Když uplynul pětatřicátý den, konečně se objevili mágové. Přišel jsem jim naproti se všemi, kteří byli v té době na planetě. Přistáli kus před námi a zděšeně se rozhlíželi po vyprahlé pusté planetě. Žalostný stav jejich domoviny je nemohl nechat chladným.

„To ty!“ obrátil se první z nich, ten, který byl minule nejschopnější, ke mně, „to tys nám zabránil, abychom je zabili. Kvůli tobě se stalo tohle všechno.“ Všechn svůj hněv vložil do blesku, který proti mně poslal. Zastavil jsem jej a zbavil světla. Jeho autor si ničeho nevšimnul, ale ostatní čtyři, kteří nebyli zaměstnaní útokem, zřejmě ucítili pokles energie ve svém už tak dost vyprahlém okolí.

„Přestaň s tím běsněním!“ vykřikl na něj Readar Bath. Ale mladý bath se nenechal uklidnit. Vyslal další blesk. Ten skončil stejně, jako předchozí. Walla a Readar Bath viditelně zakolísali. Když se útočník pokusil udeřit potřetí, zastavil jej jeden z jeho společníků. Chytil jej za paži. „Počkej,“ řekl naléhavě, „nevším sis, co ty blesky dělaj? Tady něco nehraje.“

„Takže už vám to konečně došlo?“ zeptal jsem se. Čtyři stáli jako opaření, z čehož jsem usoudil, že zřejmě ano. Pátý se ale dál rozčiloval: „Co nám jako mělo dojít?!“

„Že ti, kteří sebrali energii planety, nebyli ti lidé.“

„A kdo teda?!“

„Přece vy.“

„Co je to za nesmysl?!“

„Byla to ta vaše mstitelská výprava. Všechno, na co jste potřebovali energii, a že toho bylo hodně, pořád víc ničilo váš domov. Tvoji společníci to už pochopili. Zeptej se jich.“

Podíval se na ostatní čtyři, ti jen přikývli. Pak se otočil na Readara Batha. A konečně na povrch planety. Ať propadal jakýmkoliv iluzím o sobě samém, stále byl velmi inteligentní. Jediné, co ze sebe vypravil, bylo: „Tohle všechno...?“

„Přesně tak,“ odpověděl jsem, „ti lidé vzali...“ člověk chtěl zaprotestovat, ale umlčel jsem jej mávnutím ruky, „jen minimum energie, to by se zase hned srovnalo. I to, co jste napáchali vy, se časem srovná, ale bude to trvat déle. Musíte se vzdát všech magických kousků a své hry na udržovatele. Když tak učiníte, časem se budou moct vrátit i vaši lidé z vedlejší sféry.“

Chvíli bylo ticho. Pak řekl jeden z bathů tichým hlasem: „Co jim řekneme, až se vrátí?“

„Nejsprávnější by bylo říct jim pravdu,“ odpověděl jsem.

„Přece jim nemůžeme říct, že jsme to všechno způsobili my.“

Vtom se ozvala Walla: „Přece jim nemůžeme říct celou pravdu.“

Došlo mi, že myslí na svého otce, který jednal proti zákonům komunity. Nikdo kromě nás tří to zatím nevěděl. Ještě pořád by mohlo mít strašné následky, kdyby se to jeho lidé dozvěděli. Jistě, bylo by správné říct pravdu, zákony této komunity by se tím možná rekonstruovaly. Jenže za jakou cenu? Koneckonců, to, co se stalo, byla pořád trhlina v řádu vesmíru. A ten nejspíš nepočítal s revolucí, která by velmi bolestně napravila chyby jednoho světa. A která by navíc mohla zničit životy šestici mladých bathů pošetile se vydávajících za udržovatele, jednomu ctihodnému stařešinovi a... jeho dceři.

„Obávám se, že máte pravdu,“ řekl jsem, „nemůžeme jim říct všechno.“

„Nemohli bychom vymyslet nějakou historku?“ napadlo jednoho z mladých bathů, „Třeba, že tím, že nám ti lidé vzali trochu energie,“ opět jsem umlčel muže gestem ruky, cestou zpátky na Zem mu to vysvětlím, „se něco v kosmu zacyklilo, takže to dál cucalo energii. A s tvou pomocí jsme to napravili.“

„Nemůžu vám radit, abyste jim lhali,“ odpověděl jsem zamyšleně, „ne, nesouhlasím s tvým nápadem. V kosmu se všechno může stát pravdou, zvláště, když to posvětil Udržovatel. A nerad bych způsoboval další trhliny, které by se pak musely napravovat.“ Podíval jsem se na Wallu. Napadlo mě, že kdybych tu způsobil trhlinu, mohl bych se sem vrátit při dalším úkolu. Ale tohle už bylo trochu moc. Naprosto bych se tak zpronevěřil roli Udržovatele. I jen myšlenky na něco takového jsou nebezpečně kacířské.

„Jediným řešením je prostě jim to neříct,“ řekl jsem.

„Jak jim to můžeme neříct? Budou to přece chtít vědět. Nepustili nás na cestu přes celou Galaxii, abychom jim pak oznámili, že jim nic neřekneme.“

„Řeknete jim přesně to, co říct můžete, a co nebude lež. Že se vám nepodařilo problém napravit, protože byl v něčem jiném, než jste si mysleli. A že to nakonec napravil Udržovatel a řekl vám, abyste o tom nemluvili.“

Zdálo se, že všichni souhlasí.

„Dobře, tak teď se jdu připravit na cestu. Terne, Wallo, rád bych s vámi mluvil.“

Poodešli jsme kousek dál.

„Vy byste měli mlčet ještě o něčem. Byl bych rád, kdybyste se nezmiňovali nikde o tom, že ti lidé energii nevzali, ale že ji dostali. Mohlo by to vyvolat nějaká podezření, což by pro vaši komunitu rozhodně nebylo dobré.“

„Dobře,“ odpověděli oba dva. Tato informace byla sice pouze pro Terna, ale Walla dohrála roli do konce. Kdyby padlo na jejího otce podezření i jen samotného Terna, nebylo by to dobře.

„Fajn, Terne, jsem rád, že jsem tě poznal. Ostatně, možná se ještě uvidíme. Zatím se měj.“

Tern pochopil, že jej posílám pryč, abych mohl zůstat s Wallou. „Aha, no jo, jasně, tak se měj,“ řekl a odešel.

Ani nevím, jak dlouho jsme stáli s Wallou v objetí.

„Kolik je ti vlastně let?“ zeptala se překvapivě.

„Kolik je mi let? Proč?“

„Zajímalo by mě to.“

„To je dost těžký. Měl bych nebýt příliš mladý, ani příliš starý, abych netrpěl jejich chybami- o tom jsem ti vykládal, ale moc tě to nezajímalo.“

„Fajn, ale kolik ti je?“

„Jak říkám, není to lehký. Pro mě moc čas nehraje roli. Můžu být klidně hned teď miliony let v budoucnosti.“

„Nebo zůstat navždy v tomhle okamžiku?“

„No, já vlastně jsem navždy v tomhle okamžiku. Stejně, jako ve všech ostatních. Do jisté míry.“

„Jak to myslíš, do jisté míry?“

„Na začátku jsem říkal, že jsi moje zkouška. I když se pohybuji v čase, obvykle pro mě nehraje roli. Jsem přítomný vždy všude tam, kde je třeba. Jen se přesunuje moje vědomí a tvoří iluzi těla, abych mohl pracovat. Jenže teď díky tobě začínám být vázaný na okamžik. Mám strach. Strach z budoucnosti.“

„Strach, že mě už nikdy neuvidíš?“

„Přesně tak.“

„Tak se mnou zůstaň.“

„Moc dobře víš, že nemůžu. I kdybych se chtěl vzdát své role Udržovatele...“

„Což kvůli mně udělat nechceš...“

Ignoroval jsem to. „I kdybych se chtěl vzdát své role Udržovatele, musím nejdřív dopravit tyhle dva lidi na Zem.“

„A pak?“

„Co já vím? Třeba mě už vesmír nepustí přes Myšlenkovou bariéru- sama jsi viděla, jak obtížný to je. Většinou, když se mi to podaří, je to jen díky úkolu, za kterým jdu. A na to musím být rozhodnutý, že ho splním. A copak to můžu odmítnout? Svobodně jsem se rozhodl pro svoji roli. A jsou tady i další problémy. Délka života například.“

„Můžeš mě svým vědomím udržet stejně nesmrtelnou, jako jsi ty.“

„Nemůžu jednat proti vůli vesmíru. A navíc sám nevím, jestli budu nesmrtelný.“

„Máš vůbec nějakou šanci zbavit se samoty?“

„Jistě. Když vnímám lásku k celému vesmíru, pak jsem stále s tebou, stejně, jako s ostatními.“

„To jde?“

„Víceméně?“

„Co myslíš tím víceméně?“

„Tohle je něco, k čemu jsem dospěl postupně. Původně jsem byl člověk. Ale teď už spíš ne. Udržovatelem jsem se stal a sám se jím musím udržovat.“

„Takže musíš pořád pracovat sám na sobě? Bez odpočinku?“

„Víceméně.“

„A to nemůžeš cítit k jedné bytosti větší lásku, než k ostatním? Být s ní?“

„Možná kdybych k ní opravdu cítil lásku. Ne emoce. Mám strach. Cítím touhu. A závislost. Je dost možný, že až se dostanu na Zemi, nebudu se schopen probíjet skrz Bariéru právě kvůli těmhle emocím.“

„Přestal bys být Udržovatel?“

„To asi ne, ale byl bych Udržovatel na druhé straně Galaxie.“

„Tak poletím s tebou.“

„To přece nejde. Nemůžu vozit bytosti sem a tam.“

„Zase jsi strašně studenej. ‘Vozit bytosti sem a tam’. Chceš teda se mnou být, nebo ne?“

„Vždyť víš, že chci.“

„Tak fajn. A uvidíme se teda někdy?“

„Můžeme jen doufat.“

„My bathové žijeme dlouho.“

Políbil jsem ji, vzal oba lidi a bez ohlédnutí vyrazil směr Zemi.

Kapitola 4

Příliš ostré světlo

Hned, jak jsem lidi dopravil na Zemi, dostal jsem další úkol. Rozhodnut jej vykonat, podařilo se mi, ač s jistými obtížemi, probojovat skrz myšlenkovou bariéru Země.

Linie určená vesmírem mě zavedla do zcela unikátního světa, jaký jsem doposud nenavštívil. Když jsem stanul na povrchu planety, neubráníl jsem se pocitu úžasu. Planeta se totiž nacházela v soustavě okolo hvězdy, která už byla podle astronomických pouček v pozdějším stádiu svého života. Název modrý obr je zřejmě odvozen spíše od radiových frekvencí, než z reálné barvy hvězdy, nicméně tahle hvězda narostla do obřích rozměrů a opravdu získala modrou barvu. Byla poměrně hodně chladná. Její teplota ani zdaleka nesouhlasila s množstvím světla, které vydávala. A především s jeho intenzitou. Ačkoliv teplota na povrchu planety se pohybovala kolem třiceti stupňů celsia, tedy byla poměrně příznivá pro existenci života, modré světlo bylo natolik ostré, že kdybych byl člověkem, připravilo by mě nejen o zrak, ale pravděpodobně i o život.

Přesto zde však existoval život. Život, který se přizpůsobil neobvyklým podmínkám na povrchu. Na kamenitém podloží živořily rozličné druhy lišejníků a hub, kolem občasných vodních pramenů se vypínaly do výšky až dvou metrů i vyšší rostliny. Nikde jsem však neviděl zvěř, snad kromě několika malých, krtku podobných tvorů s tlustou kůží. Teorie evoluce by tento svět popsala jako nacházející se na počátku vývoje.

A přesto jsem věděl, že tu někde žijí vyšší bytosti, a dokonce jsem měl pocit, že se jedná o bytosti lidské, ať to bylo jakkoliv nepravděpodobné. A také, že pokud je budu chtít najít, musím se vydat na tu polokouli, která se díky dennímu oběhu kolem osy právě nachází ve stínu. Věděl jsem ale také, že jsem sem přiletěl velmi brzy, a že mám spoustu času navíc. Proto jsem se rozhodl nějakou dobu kochat pohledem na modře zalitou krajinu. Byly tu písečné pláně i kamenité hory, vodní plochy a nevlídně vypadající vegetace, všechno odrážející nezvyklé modré světlo s až strašidelnou intenzitou.

Když jsem se pokochal, rozhlédl jsem se naposled a vyrazil směrem do noci.

Jen lehce jsem předběhl úsvit, když jsem uviděl prvního člověka. A byl to opravdu člověk z masa a

kostí, nefalšovaný pozemšťan. Běžel udýchaně po písčité pláni. Daleko za jeho zády se tyčily k nebi vysoké hory, jejichž zasněžené vrcholky už pomalu začínaly odrážet do dále nádherné, leč zhoubné světlo. Daleko před ním se rozkládala poměrně slibně vypadající kopcovitá krajina a dokonce se zdálo, že jsou mezi kopci i nějaká lidskou rukou zbudovaná stavení. V obou směrech byla však záchrana příliš daleko. Na pláni nebylo jediné místo, kam by se mohl tenhle člověk, běžící marný závod s úsvitem, schovat. Z energie, kterou kolem sebe vydával, bylo cítit, že už moc dobře ví, že neunikne. Přesto se ale nevzdával.

Nad obzorem se objevily první paprsky. Muž zavřel oči, aby nepřišel o oči, a dál běžel. Snažil se využít posledních pár minut, které mu zbývaly. Klopýtl o kámen a zůstal ležet. V tu chvíli jsem slétl na zem a stoupl si nad něj tak, abych jej zakryl svým stínem. Ten jsem ještě posílil, aby světlo odrážející se od písku nepoškodilo jeho zrak. Samozřejmě stín ucítil. Otočil se ke mně. Musím říct, že mě pohled v jeho očích pobavil. Zřejmě byl přesvědčen, že jsem nějaký přízrak, nebo snad milosrdná smrt? Možná halucinace před smrtí?

„Kde je nejbližší úkryt?“ zeptal jsem se.

Ukázal směrem ke kopcům.

„Jak je to daleko?“

„Asi dva kilometry,“ odpověděl.

„Tak vstaň. Budu tě chránit svým stínem. Měli bychom se tam dostat co nejdřív.“

Vlastně jsem jej nechránil jen svým stínem. Vytvořil jsem kolem něj ochranné pole, které bylo prodloužením mého stínu. Vrhla jsem tak mnohokrát rozlehlejší a hlubší stín, než by bylo tělo, které jsem měl na sobě, schopné.

„Jak dlouho jsi běžel?“

„Celou noc.“

„Proto jsi se nevzdával. Protože jsi byl už tak blízko cíle.“

Asi po dvaceti minutách jsme dorazili k jeskyni. Muž byl velmi vyčerpaný a svalil se hned u vchodu v místě, kde už byl stín, na zem. Sedl jsem si vedle něj a díval se ústím jeskyně, které vedlo směrem na jih, do dále, kde se od obzoru k obzoru rýsovala modře zalitá krajina. Pak mě napadlo, že bude můj společník potřebovat vodu. Vzal jsem tedy do ruky láhev, kterou měl u pasu, vyrazil jsem z jeskyně a donesl vodu z nejbližšího potoka.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptal se, když jsem mu dal plnou láhev, „vypadáš lidsky, ale nevádí ti paprsky. Dá se na to snad zvyknout?“

Po pravdě řečeno, už mě začínaly otázky ohledně mé existence unavovat. Každý, s kým jsem se při svých úkolech setkal, se mě takhle ptal.

„Nejsem odtud,“ odpověděl jsem prostě.

„Co znamená 'odtud'?“

„Nejsem z téhle planety.“

„Ale to já přece taky ne.“

„Vidíš, a to je přesně to, co by mě zajímalo. Jak jste se vy lidi sem dostali?“

„Vy lidi? A ty nejsi člověk?“

„To je trochu složitější. Každopádně dnes vidím tuhle planetu poprvé a o vás vůbec nic nevím. A vědět bych to asi potřeboval. Tak jak jste se sem dostali?“

Vzhledem k tomu, že mi byl vděčný za záchranu života, byl ochoten mi dát informace, které jsem potřeboval, aniž by se nejdřív sám vyptával.

„Přiletěli jsme.“

„Jak?“

„Kosmickou lodí, jak jinak?“

„Proč zrovna sem?“

„No, ona to vlastně byla náhoda... nebo spíš...“ podíval se trpce k ústí jeskyně, „nebo spíš nehoda. Letěli jsme najít nějakou kolonizovatelnou planetu. Tahle vypadala zdálky slibně. Ale pak jsme zjistili intenzitu záření a rozhodli jsme se, že jenom posbíráme vzorky a odletíme.“

„Co se zvirtlo?“

„Přestalo nám fungovat zařízení potřebný k mezihvězdným letům. Tak jsme nouzově přistáli, abychom ho opravili. Jenže se to nedaří. Proto jsme se tady rozhodli provizorně usadit, on život na lodi není zrovna moc komfortní. Problém je, že je loď dost daleko od obydlí, protože jsme přistáli na pláni a žijeme v kopcích. Tím se to ještě víc komplikuje.“

Přemýšlel jsem o tom, proč jsem tady, v čem je vlastně chyba, kterou mám napravit. Bylo mi poměrně jasné, že sem ti lidé nepatří. Nebylo ale mým úkolem opravovat jejich loď. To je záležitost jejich životů. Oni sami se musejí vypořádat s problémem, který je uvěznil. Možná s tím nakonec můj úkol ani nesouvisí. Ostatně, jsem zde ve velkém předstihu, takže ještě žádný problém nenastal.

„A teď bys mi mohl konečně říct, kdo vlastně jsi,“ řekl.

„Řekněme, že jsem člověku podobná bytost, která tady má nějaký úkol.“

„Jaký?“

Mlčel jsem.

„Souvisí to nějak s tím, žes mi zachránil život?“

„Nevím.“

„Nevíš? Máš tady nějaký úkol, ale nevíš, jaký?“

„Zdá se. Kolik vás tady je?“

„Pár stovek. Proč?“

„Půjdu s tebou. Potřebuju zjistit, jak žijete, pak mi snad dojde, proč tady vlastně jsem. Bylo by fajn, kdybys jim neříkal, že nejsem tak úplně člověk.“

„A co mám říct, když se mě bude někdo ptát, kde jsem tě potkal?“

„Pravdu, žes mě potkal na pláni. Nemusíš už přece mluvit o tom, že mi nevadí přímé světlo.“

„Fajn, ale ještě pořád jsi mi neřekl, jak to, že ti nevadí světlo. Co teda jsi, když ne člověk? Když nic jinýho, aspoň tak vypadáš.“

„Jsem čisté vědomí s iluzí těla. Máš pravdu, že to tělo vypadá lidsky. Ale jde o to, že je jenom mým nástrojem, ne břemenem. Nepodléhá jeho problémům.“

„Aha, takže jsi vlastně člověk jenom, když se ti to hodí?“

Napadlo mě, že po setkání s Wallou občas i když se mi to nehodí.

„Nevím, jestli se to dá takhle specifikovat. Spíš bych řekl, že mám k užívání něco, co mi dává možnost fungovat ve světě. Prostě je potřeba, abych viděl, tak mám oči, abych slyšel, mám uši.“

„Ale proč teda nemáš křídla, když lítáš? Proč tvoje tělo vypadá zrovna lidsky?“

„Myslím, že je to tak nějak o zvyku. Klidně bych mohl vypadat jako housenka, kdybych chtěl. Ale tak nějak mi to nepřipadá to pravé.“

„Znamená to teda, žes byl původně člověk?“

„Původně? To nevím, původně jsem byl asi jenom vědomí. Ale ano, ve svém vývoji jsem prošel přes stádium, kdy jsem byl člověk, tak nějak technicky, tělesně.“

„Proč se vyjadřuješ tak složitě? Takže jsi teda prostě byl dřív člověk?“

„Vyjadřuju se složitě, protože se pokouším ti pravdivě odpovědět. Tohle se nedá vyjádřit slovy. Ano, byl jsem dřív člověk. A tak nějak jsem jím pořád. Stejně jako každou bytostí ve vesmíru.“

„Dobře, byl jsi v minulosti člověk? Jakože úplně, ne jenom tak nějak.“

„Můžeš sám o sobě říct, že jsi úplně člověk?“

„No, já... určitě, proč ne?“

„Neexistuje slovo, které by mohlo popsat, co jsi.“

„Nerozumím.“

„Jaké je tvoje povolání?“

„Jsem technik.“

„Říkáš jsem technik. Popisuje slovo technik to, co opravdu jsi?“

„Aha, myslím, že už ti rozumím. Chceš říct, že slovo člověk nemůže dokonale popsat to, co jsem.“

„Přesně tak.“

„Dobře, ale řekněme, že já jsem do určité míry člověk. Ty jsi v téhle chvíli asi člověk míň, než já. Byl jsi někdy člověk, řekněme procentuelně, tak, jako já?“

Podíval jsem se na něj. „Vážně myslíš, že můžeš s jistotou říct, že jsi víc člověk, než já?“

„No ne,“ dodal rychle, „já myslel, jako že ty jsi něco víc, já tě nechtěl...“

„Urazit?“ zasmál jsem se, „ne, tak jsem to nemyslel. Já se neurážím.“

„Být člověk není zas až taková výhra, ne?“

„Jde o to, co je člověk? Je to to tělo?“

„To ne, člověk je... něco uvnitř... s tebou se vážně nedá mluvit.“

„Vidíš. Sám nedokážeš specifikovat, co je vlastně člověk. A po mně chceš, abych ti odpověděl, jestli jím jsem nebo nejsem.“

V noci mě odvedl do velkého komplexu budov spojených chodbami, který zde byl postaven jako základna pro trosečníky. Byl zjevně narychlo postaven z velkých předem připravených bloků, nepřiliš kvalitně sestavených dohromady. Ve své podstatě to byla jen jedna obrovská budova, rozdělená na spoustu buněk, všech úplně stejných, z nichž některé sloužily jako obydlí pro lidi, jiné jako různé veřejné instituce- tedy především nemocnice, policie a sídlo jakéhosi provizorního senátu. Zatím zde nevznikly žádné bary nebo divadla, prostě žádné prostory věnované zábavě. Jen to nejnutnější. Zřejmě byli přesvědčení, že se zařízení na lodi podaří brzo opravit, a že neuteče mnoho času a odletí pryč. A opravdu měli odletět. Pokud se ovšem nestane to, co jsem přišel zastavit.

Muž mě seznámil se svojí rodinou, z jejíž příslušníků se stali jediní lidé, kteří věděli o mých, řekněme, mimořádných schopnostech. Nechali mě u sebe bydlet. Provázeli mě po komplexu a ukazovali mi, jak vše funguje. A stále jsem netušil, co tu dělám. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Že se jedná jen o krátkou epizodu na jejich objevných cestách. Až po třech týdnech, několik dní před tím, než měla nastat ona událost, již bylo třeba zabránit, jsem konečně potkal klíčovou osobu.

Byla to asi čtrnáctiletá dívka, štíhlá, tmavovlasá, naprosto obyčejná. Cítil jsem, že to, co má nastat, se má nějak týkat jí, ale to bylo všechno. Jak by mohla být tahle mladá slečna porušením řádu věcí? S ní

samozřejmě nic v nepořádku nebylo, problém byl spíš... v energiích, které se kolem ní stahovaly? Dostala se prostě do špatného bodu vesmíru. A jestli v něm zůstane... co to bude znamenat? Cítil jsem, že ji to bude stát život. Ale lidé přece umírají dnes a denně. To přece nemůže být důvod, proč jsem tady.

Další dva dny jsem setrval v nečinnosti a přemýšlel, co dál. Po těch dvou dnech jsem si uvědomil, že se události pohnuly, že dívka onemocněla. Věděl jsem, že je nutné ji odtud dostat pryč. Kam? Prostě do jiného energetického bodu. Neměl jsem úplně představu, kde se takový bod nachází, ale třeba by stačilo ji jen odnést mimo komplex. Ostatně, propuká tady nějaká epidemie. Neměla by být nijak vražedná, ale mohla by být právě tím spustným faktorem špatného řádu věcí.

Vydal jsem se tedy do nemocnice. Dáma na příjmu se mě ptala, co si přeji. Došlo mi, že nevím, co mám odpovědět. Potřeboval jsem navštívit dívku, kterou jsem neznal a vlastně s ní ani neměl oficiálně nic společného. A tak jsem se zasoustředil a přesvědčil dámu, aby na mě prostě zapoměla. Přestala mě pozorovat a znovu zabořila pohled do mnoho let starého dámského časopisu, který si zřejmě přinesla ze své původní domoviny. Pokračoval jsem intuitivně chodbami směrem, kde jsem cítil přítomnost dívky. Čím víc jsem se blížil, tím víc jsem samozřejmě mohl někoho zajímat. A tak jsem si zařídil, aby si moji přítomnost neuvědomovala vůbec žádná z ošetřovatelek pohybujících se po chodbě. Jejich oči mě sice viděly, ale jejich mozky ignorovaly. Tak jsem přišel až k pokoji, kde ležela. Otevřel jsem dveře a vešel dovnitř.

Dívka ležela v posteli. Překvapeně se na mě podívala. Vedle ní zrovna postávala ošetřovatelka a pracovala s něčím na nočním stolku. Údiv slečny ještě vzrostl, když ošetřovatelka pooděšla od stolku, zavřela za mnou dveře se slovy: „Tady se všechno rozpadá,“ a pokračovala ve své práci.

„Kdo jsi?“ zeptala se mě.

Ošetřovatelka se na ni nechápavě podívala.

„Stačí, když si to budeš myslet,“ řekl jsem, „vyšli otázku v myšlenkách a já ji zachytím.“

„Jsi v pořádku, děvče?“ zeptala se ošetřovatelka.

Dívka nasadila přídrzlý výraz. „No, to nejsem. Proto jsem snad tady, ne?“

Ošetřovatelka se rozhodla zaujmout defenzivní postoj. „Ne, já myslím... měla jsem pocit, že jsi se na něco ptala.“

„Vážně?“

Ošetřovatelka něco zamumlala a dál se věnovala své práci. Dívka se na mě vesele zašklebila.

„Jak to, že tě nevidí?“ zeptala se myšlenkou.

„Protože prostě nechci, aby mě viděla.“

Kupodivu to s ní nijak neotřásl. „Aha, no jo, dobrý. A chceš, abych tě viděla já?“

„Zdá se.“

„Proč?“

„Abych tě odtud odved pryč.“

Ošetřovatelka odešla z místnosti.

Dívka se zatvářila ironicky. „No ne, vážně? Jakože princ na bílém koni přijíždějící za krvavého soumraku? Neměl bys mi vykouzlit kočár a koně, nebo tak něco?“

„Co to plácáš?“ Smysl jejích slov mi opravdu naprosto unikal.

„Podívej, musíš uznat, že je dost divný, když ke mně přijde cizí chlap, co ho navíc nikdo nevidí, a chce mě odvést pryč.“

Teď už jsem smysl slov chápal, ale o to víc jsem jimi byl zmaten. Ta holka si snad myslela, že jsem přišel, abych ji romanticky unesl a někdo v horách se jí pak zmocnil. Samozřejmě, stávalo se mi, že mi lidé ze začátku nevěřili, ale nikdy se mi nestalo, že bych byl nepochopen. Těžko by bylo možné najít někoho, kdo se dokáže omezeným způsobem lidské komunikace vyjádřit tak přesně a jednoznačně, jako já. Byl jsem přece Udržovatel, hlavní byla myšlenka, která byla vložena do slov, ne slova samotná. A najednou tady byla dívka, která ve mně viděla prachobyčejného únosce snažícího se ukojit své touhy.

„Je mi jedno, jak to na tebe působí,“ řekl jsem, „nemám o tebe žádný erotický zájem. Prostě tě odtud musím dostat pryč.“

„Co kdyby ses mě třeba zeptal, jestli vůbec někam chci?“

„A co bys odpověděla?“

„Že ne.“

„Proč?“

„Proč jo?“

„Protože když tu zůstaneš, tak do pár dní zemřeš.“

Ušklíbla se. „Aha, takže něco jako můj anděl strážný, co?“

„Mám takový pocit, že mě nebereš zcela vážně.“

„Nejsem natolik naivní, abych brala. Kdybych měla utýct s každým, kdo mi tvrdí, že jinak do pár dní zemřu...“

Ztrácel jsem trpělivost. „Podívej se na to logicky. Myslíš, že to, že mě ostatní neviděj, je náhoda? Nemyslíš, že by to taky mohlo znamenat něco víc?“

„No, to máš vcelku pravdu.“

„Nepatřím do vaší společnosti. Ani se nedá říct, že bych byl zrovna člověk. Jdu ti zachránit život a ty mi tady vykládáš nějaký nesmysl o bílých koních a andělich strážných!“

„Víš, co si myslím?“

„Co?“

„Že seš prostě halucinace.“

„Cože?! Halucinace?“

„Jo, jsem nemocná, mám horečky. V takovejch chvílích se občas objevujou halucinace.“

„Jestli myslíš, že jsem halucinace, proč se se mnou vlastně bavíš?“

„Protože se nudím. Nevidím důvod, proč bych se nemohla bavit s halucinací. Koneckonců, je to moje halucinace, ne?“

Zaměřil jsem mysl a zvedl jsem ji metr nad postel.

„Dokáže snad tohle halucinace?“

Kupodivu zůstala úplně klidná. „Co já vím, ještě nikdy jsem žádnou netrpěla.“

Znovu jsem ji položil. „Je něco, co by tě přesvědčilo, že opravdu jsem a že to myslím vážně?“

„To nevím. Jak vlastně zemřu?“

„Já nevím, to je přece jedno.“

„Jedno? Jak mě chceš zachránit před smrtí, když nevíš, jak nastane? Co když mě do ní přesně přivedeš?“

„Možná to má nějakou souvislost s tou epidemií, co přijde.“

„Podívej, já už jsem nemocná. Jestli je to epidemie, tak už teď jsem první oběť, ne? Jak mě pak chceš zachránit?“

„Třeba se jinde uzdravíš. Já nevím, prostě...“

„A proč to vlastně děláš?“

„Proč tě chci zachránit?“

„No.“

„Protože tvou smrtí by nastala trhlina v řádu vesmíru.“

Rozesmála se. „No ne, trhlina v řádu vesmíru. To je hezký. A co by se stalo? Vtrhli by sem kostliví válečníci z Jupiteru? Nebo by nás zahubil sliz z nějaké vzdálené a náležitě slizké dimenze?“

„Byl bych moc rád, kdybys mě konečně začala brát vážně. Pro začátek bys mě neměla považovat za halucinaci.“

„Tak mi řekni, co se se mnou podle tebe má stát.“

„Už jsem ti řekl, nevím. Jsem tady jenom proto, abych urovnal tu trhlinu.“

„Která je?“

„Nevím.“

„Tak hele, jeden z nás dvou je blázen. A pokud ne, měl bys mi logicky vysvětlit, o co ti vlastně jde. Zatím jsi mi řekl akorát to, že mě musíš odvést, protože bych mohla nějak záhadně zemřít, ačkoliv teda vůbec netušíš, jak, a že tě to vlastně zajímá jenom proto, že by moje smrt ublížila celému vesmíru. I když taky vůbec nevíš, jak. Kam mě vůbec chceš odvést?“

„Nejspíš do hor?“

„Nejspíš? A čemu to pomůže?“

„Možná tam bude jiná kombinace energií.“

„Aha, tak tím s mi to vysvětlil.“

Sedl jsem si na postel. „No jo, máš pravdu, že to zní divně. Ale já toho opravdu víc nevím. No, ale aspoň jsme udělali jeden pokrok. Už si nemyslíš, že tě chci romanticky odnést do hor.“

„Což neznamena, že ti věřím o moc víc. Radši bych s tebou romanticky utekla do hor, než šla naprosto neromanticky hledat nějaký imaginární místo s jinejma energiema.“

„Ani pokud ti to má zachránit život?“

„Dobře, to by šlo, ale rozhodně s tebou nikam nepůjdu, dokud mi všechno nevysvětlíš.“

A tak jsem se rozhodl vyzkoušet zcela nový kousek, který jsem doposud do svého repertoáru nezařadil. Na to, abych splnil úkol, jsem musel zjistit, co se stane v budoucnosti, když ho nesplním. Ostatně, samotného mě to zajímalo. Nechal jsem jakoby základní část svého já sedět na posteli vedle dívky a vydal jsem se dopředu v čase. Snažil jsem se udržet spojení, abych se pak zase mohl vrátit zpátky. Bylo to velmi obtížné. Pohyboval jsem se vpřed jakýmsi tenkým neprostorem. Bylo naprosto jasné, že až se dostanu na druhý konec, budu kvůli nutnosti udržet spojnici ve všech jejích částech velmi slabý, asi tak, jako když jsem musel držet bariéry v Neriných snech. Dobu, o níž je třeba se v čase posunout, jsem nechal na vesmíru, a teď mi bylo jasné, že je opravdu velmi dlouhá. Mohl to být i rok, který jsem minul, než jsem se objevil na modře zalité pláni.

Chvíli mi trvalo, než jsem se rozkoukal. Jinak mi ale ostré světlo samozřejmě nedělalo žádné problémy. Ačkoliv jsem tím, že jsem zanechal svojí část v minulosti a zároveň udržoval cestu k němu, přišel o hodně sil, stále bylo mé tělo pouze iluzí vědomí a žádné okolní vlivy mi nemohly uškodit.

V dálce jsem uviděl nějaký objekt. Zvedl jsem se ze země a letěl k němu. Po chvíli se přede mnou začala rýsovat kosmická loď. Stála tu už evidentně velmi dlouho, možná i roky. Její nohy, na nichž od

přistání stála, byly z poloviny zaváté pískem. Lak na povrchu, dlouho odolávající podmínkám ve vesmíru, se díky dlouhému vystavení prudkým slunečním paprskům loupal. Nebyly tu žádné známky činnosti.

Otevřel jsem svým vědomím vstupní dveře a vešel dovnitř. Všude byla tma, prach a pach zatuchliny. V těchto místech už hodně dlouho nikdo nebyl. Přitom tady měly pracovat spousty techniků na opravě zařízení potřebného pro mezihvězdné lety. Ještě před rokem byli přesvědčení, že už je to jen otázka týdnů, nanejvýš měsíců. A teď tu jejich loď, na níž měli odletět, stála naprosto opuštěná. Zdálo se, že vzdali myšlenky na odlet. A to je rozhodně chyba, protože sem nepatří. Už měli být dávno pryč.

V noci jsem dorazil ke komplexu. U brány stáli dva muži. Něco v jejich pohledech mě vyděsilo. Byly studené, jakoby mrtvé. Přesto se ale hýbali a mluvili.

„Ukázat propustku! Nahlásit zařízení!“ řekl zcela automaticky jeden z nich.

„Co se tady, proboha, děje?“ napadlo mě. Zřejmě jsem dlouho váhal, protože muž promluvil podruhé: „Druhá výzva. Ukázat propustku, nahlásit zařízení!“ Zaměřil jsem mysl, abych jim vytvořil představu, že jsem obojí udělal. Pak jsem se vydal vpřed. Vzápětí jsem ale ucítil hlaveň zbraně na svém hrudníku. „Stát!“ vyštěkl muž, „neukázal jste propustku a nenahlásil zařízení!“

Vrátil jsem se zpět do bezpečné vzdálenosti.

„A co když nic takového nemám?“ zeptal jsem se.

„Pak jsi psanec a není ti povoleno vstoupit do města.“

„A proč to před rokem šlo?“ Poslední otázkou jsem se jej snažil vykolejit z jeho zautomatizovaných frází. Ale nepovedlo se.

„Nejsem povinen odpovídat na otázky,“ odpověděl.

Vrátil jsem se kus zpět a jal se obcházet komplex. U každého dost velkého otvoru vedoucího dovnitř, kterým by se mohl někdo protáhnout, stál aspoň jeden strážný. Celkem jich muselo být kolem stovky. Jak si mohla tak malá komunita dovolit tolik policistů? No nic, to zjistím později. Teď se musím dostat dovnitř. A to samozřejmě nebude nijak obtížné, jen mě u toho nesmí nikdo vidět. Hlídaná je sice každá skulina, jenže já žádnou nepotřebuji. Přišel jsem k nejbližší zdi, v níž nebylo jediné okno či dveře, což mimo jiné znamenalo, že u ní nestál ani žádný policista, a prošel skrz.

Uvnitř panoval čilý ruch, ačkoliv venku byla noc. Po chodbách se z jedněch dveří do druhých pohybovali lidé různých profesí, často bylo na první pohled možné je zařadit díky uniformám, které měli na sobě. Téměř všichni. Proto, abych byl nenápadný, jsem na svém těle vytvořil iluzi jedné takové. Šel jsem do obydlí muže, kterého jsem nedávno, nebo vlastně před rokem, zachránil na pláni mezi budovou a horami. Přišel jsem a zabouchal na dveře. Ty se za chvíli otevřely a stál v nich onen muž,

nutno říct, s výrazně vystrašeným výrazem. Jakmile mě ale poznal, rozzářil se a šťastně mě pozval dovnitř.

„Vítej, vítej,“ říkal, když mě uváděl, „miláčku,“ zavolal na svoji ženu, „podívej, kdo přišel.“ Žena vykoukla zpoza rohu a jala se mě také uvítat. Posadila mě ke kuchyňskému stolu, postavila přede mě džbán s vodou a talíř nějakých sušenek.

„Kam jsi vlastně tehdy tak najednou zmizel?“ zeptal se mě.

„To je asi dost těžký vysvětlovat,“ odpověděl jsem. Došlo mi, že když jsem se před rokem posunul v čase dopředu, prostě jsem pro ně zmizel ze světa. „Každopádně jsem se tady znovu objevil až teď a vůbec nechápu, co se tady děje. Co ti policajti u dveří? Chtěli po mně propustku. A jak to, že jste ještě pořád neodletěli?“

„Projekt byl zastaven.“

„Proč?“

„Úřady tvrdí, že ostrý světlo zničilo další zařízení lodi, a že je neopravitelná, takže se tady musíme naučit žít.“

Vzpomněl jsem si na svoji procházku lodí. „Včera jsem ve vaší lodi byl. Řekl bych, že je to nesmysl. Světlo si pohrálo s lakem na povrchu, ale dovnitř neproniklo. Jak by mohlo zničit nějaký zařízení?“

„Jo, to já si myslím taky. A nejenom já. Většina techniků, kteří na lodi pracovali, tvrdí totéž.“

„Tak proč nepokračujete?“

„I kdybychom chtěli, tak už to není dost dobře možný.“

„Kvůli úřadům?“

„Nejenom,“ naklonil se ke mně, jako by čekal, že nás někdo poslouchá, „taky proto, že prakticky všichni technici jsou pryč.“

„Jak pryč? A klidně mluv nahlas, poznal bych, kdyby někdo poslouchal.“

Trochu se uklidnil. „Aha, promiň, už začínám být trochu paranoidní.“

„Čeho se bojíš? Jak zmizeli ti technici?“

„Nejdřív bylo několik z nich obviněno ze sabotáže. Byli vypovězeni na pláň. Těžko říct, jestli přežili. Pak se několik dalších ohradilo proti tomu, co říkaly úřady o lodi. Tři z nich následující den zmizeli beze stopy. Zbývající svoje slova odvolali. Jenže pak zmizeli i další lidi, co měli něco společného s lety. Nakonec se ztratili i dva členové senátu. Pak se tady začaly objevovat ty spousty policajtů. Děsně by mě zajímalo, kde se tady vzali. Nikdy předtím jsem je neviděl. Neznám všechny, co byli na lodi, ale tak jako tak je jich strašně moc.“

„Taky mi to připadlo divný.“

„Pak úřady oficiálně vydaly tu zprávu o stavu lodi. Taky řekly, že postaví obrovský radiocentrum, kterým budeme volat do vzdálených koutů vesmíru o pomoc a počkáme, až pro nás někdo přiletí. Je to samozřejmě nesmysl, to může trvat stovky let. Ale ti, kteří to ví, se už nic říct neodváží.“

„Kde chtěj něco takovýho postavit?“

„To nevím, asi někde na pláni. Ale řek bych, že vím, kde to vyvíjej.“

„Vážně? Kde?“

„Jednou jsem omylem zabloudil do severovýchodní části budovy. Je tam vstup do buněk, kde zřejmě předtím žilo několik rodin. Teď je tam zapečetěná brána s nápisem, že je tam nebezpečí, a že je tam vstup zakázán. Pak se tam objevil nějaký fízl a vyhodil mě odtam.“

„Pokoušel ses zjistit, co tam je?“

„Ne, myslím, že jsem se neodvážil. Mohlo by to mít dost nepříjemný následky. Už tak se neustále ohlížím přes rameno...“

„a děšíš se každého zabouchání na dveře.“

„Přesně tak. Ale každopádně jestli někde vyvíjej radiocentrum, tak je to tam. Napadly mě ale i jiný vysvětlení. Třeba že tam klonujou ty policajty.“

„Myslíš, že jsou to klony? Není to moc sci-fi?“

„Máš jiný vysvětlení? Všim sis, jak jsou si podobný? Viděls ty příšerný oči?“

„Viděl. Myslíš, že by mohly patřit klonům?“

„Proč by nemohly?“

Nebyl jsem si zrovna jist teorií o klonech, ale na druhou stranu měl pravdu- jak je vysvětlit? Samozřejmě, mohly zde být i jiné varianty, například dobře známá brána mezi dimenzemi. V každém případě bylo jasné, že se tady děje něco veskrze špatného. Jestliže si už i obyčejní lidé uvědomovali, jak nepřírozené jsou oči strážných, bylo to vážné.

„Kdo tomu všemu vlastně vládne?“ zeptal jsem se.

„To nevím, ale jestli je to senát, tak já jsem modrozelená veverka.“

„Tak kdo teda?“

„Netuším.“

„A kdo by to mohl tušit?“

„Nejspíš členové senátu, kteří ještě zůstali. Řekl bych, že jim ten někdo vyhrožoval, takže začali jednat podle něj. A taky ti policajti.“

„Maj i nějaký policajty, kteří nejsou tak děsiví?“

„Pár. Občas je potkám. S jedním jsem se nedávno bavil. Je to můj známej ještě z lodi. Říkal, že dneska už jsou zkoušky tak těžký, že se k nim nikdo nedostane. Ale přitom se tam objevuje čím dál tím víc těch kreatur.“

To slovo mě zarazilo. Najedno mi totiž připadlo, že je podezřele výstižné. Nevěděl jsem ale proč, a tak jsem pokračoval dál v rozhovoru.

„Takže jestli jsem to správně pochopil, tak ty máš takovej strach proto, že jsi jeden z těch, co mají něco společnýho s lodí.“

„Jsem jeden z kontrolorů pro hyperprostorový skoky. Vlastně dneska už asi jedinej.“

„Rozumím.“

„Můžu se teď zeptat já?“

„Hm.“

„Už víš, jakej tady máš úkol?“

„Nejspíš zařídit, aby se nic z tohohle nestalo.“

„Budeš muset zasáhnout do minulosti?“

„Nejspíš. Jenže nejdřív budu muset pochopit, co se tady vlastně stalo.“

„A jak začneš?“

„Nejdřív se půjdu podívat do té uzavřené místnosti, cos o ní mluvil. Snad mě to někam posune.“

„Zítřa?“

„Proč zítřa? Teď hned.“

„Nechceš se prospat? Nebo najíst, těch sušenek ses ani... aha, no jo, promiň, já zapomněl, že je to s tím tvým lidským tělem složitý.“

Rozloučil jsem se s tím, že se za pár hodin vrátím, a odešel jsem na severovýchod. Když už jsem se blížil ke konci budovy, rozhodl jsem se, že se zkusím udělat pro případné strážné neviditelným. Je pravda, že předtím se mi obelstít jejich mozek nepodařilo, ale teď se to snad podaří.

Po chvíli jsem konečně uviděl bránu, o níž mluvil. Viselo na ní několik výstražných cedulí a byla zapečetěná. Před ní stál policista a vůbec nepůsobil, že by mě ignoroval. Naopak, sledoval mě, dokud jsem nepřišel až k němu. Evidentně byl překvapen mým suverénním krokem, ale rozhodně mě nehodlal nechat projít.

„Tady není nic k vidění!“ Údernost slov ve větě vyjadřovala mnohem víc, než věta samotná. A tak jsem

se otočil a odešel za roh. Cítil jsem v zádech jeho pohled.

Jakmile jsem se ocitnul za rohem po pravé straně, rozhlédl jsem se, a když jsem se ujistil, že mě nikdo nevidí, prošel jsem stěnou směrem, kterým jsem měl namířeno. Ocitl jsem se v továrně. Nikdo si mě nevšiml, takže se zdálo, že na ně má hra mysli platila. Podíval jsem se na předměty, které se zde vyráběly. Pokud jsem čekal něco převratného, byl jsem zklamán. Na pásech zde jely pouze potraviny v různých stádiích vývoje, většinou vyráběných z místních rostlin a lišejníků. Dokonce zde byli zpracováváni i oni malí živočichové s tlustou kůží. Byli mleti ve velkém kotli, patrně proto, aby nikdo ve výsledku neviděl, z čeho jídlo, které je předkládáno, pochází. Ostatně, z těchto živočichů pocházela ona epidemie, která zde před rokem propukla, ale ta už byla minulostí. Nebylo to nic, na čem by teď záleželo. Ať jsem se rozhlížel jakkoliv, nebylo zde nic zajímavého. To, co jsem potřeboval vidět, bylo za severní zdi. Přišel jsem k ní a hladce prošel skrz.

Nebylo tam nic. Tedy, samozřejmě, byla tam spousta věcí, ale nic, co by mě mohlo zajímat. Žádné centrum pro vývoj radiostanice nebo klonovací klinika. Byla to úplně obyčejná léta opuštěná buňka tak pro jednu rodinu. Prošel jsem všechny místnosti. Některé byly zcela prázdné, v jiných, jako například v dětském pokoji, zůstal nějaký nábytek. Všechno bylo přikryto silnou vrstvou prachu. Poslední místnost na východní straně byla koupelna. Otevřel jsem dveře a do očí mě udeřilo světlo. Světlo vycházejícího slunce. Značná část východní zdi byla zborcená a trosky ležely kolem. Světlo se odráželo od vany u protější zdi.

Teď bylo jasné, proč byla místnost zapečetěná. Nešlo o vládní konspirační projekt. Zeď v koupelně zřejmě z důvodu nekvalitního materiálu a stavební techniky, viditelné v celém narychlo postaveném komplexu, spadla. Rodina se proto přestěhovala jinam a buňka zůstala zapečetěná, aby zde nemohlo dojít k ohrožení lidského zdraví. Mohli ji opravit, ale pokud byl v komplexu dostatečný počet volných buněk, nepovažovali to za nutné. Navíc se určitě nikomu nechtělo v této části budovy bydlet, protože se bál, že by zde mohlo být takto vadných zdí víc.

Každopádně jsem došel k přesvědčení, že byla první stopa, již jsem dostal, zcestná.

Vrátil jsem se zpět do domu mého známého.

„Tak co?“ ptal se dychtivě, „cos tam našel?“

„Asi tě zklamou. Vůbec nic.“

„Nic?“ opravdu vypadal zklamaně.

„Je to opuštěná obytná buňka. V jedné místnosti se zhroutila zeď, tak se zjevně přestěhovali.“

„Tak proč to tak zoufale hlídají?“

„Asi proto, aby se tam někdo nedostal do nebezpečí.“

„Neříkal jsi, že je to jenom jedna místnost?“

„Říkal? No a?“

„Podívej, ostrý světlo nás sice může oslepit a i zabít, ale ne zas až tak rychle. Kdyby se tam třeba dostali nějakí kluci na výzvědech, vlezli by do světla a rychle zmizeli. Nestačily by ty cedule a zapečetění? Proč musej obětovat jednoho policajta, aby to neustále hlídal?“

„No, nejspíš by to asi stačilo.“

„Tak vidíš.“

„Možná tam stojí stráž ne proto, aby zabránila lidem ve vstupu do buňky, ale výstupu z ní.“

„Myslíš jako těm, kteří byli vypovězení ven?“

„Přesně.“

„A nebylo by logičtější držet stráž u té díry ven?“

„Možná chtěj poskytnout tajný útočiště těm vypovězeným.“

„A nebo na ně udělat past.“

„Myslíš jako že by si pak pro ně přišli? Proč by to dělali? Když už je vypověděli?“

„Ne, myslím třeba jako, že je tam něco, co by je zabilo.“

„Máš na mysli pasti? Něco na styl nášlapných min?“

„Třeba.“

„Ne, myslím, že jsem tam nic takovýho nevnímal. Žádný nebezpečí. Nic co by ohrožovalo lidskej život.“

„A když by to bylo útočiště, byly tam nějaký známky, že by se tam někdo zdržoval?“

„To určitě ne. Třeba se ho nikdo z nich nerozhodl využít. Třeba měli právě strach z nějakých těch pastí, jak jsi o nich mluvil.“

„A kde by teda byli? V lodi?“

„Ne, tam jsem žádný vědomí necítil.“

„Tak v jeskyních?“

„Možná.“

„Proč by radši nešli sem? V těch jeskyních to bude určitě nepohodlný.“

„Možná nejsou naživu.“

„Tak proč by byly všechny vchody tak zoufale hlídaný?“

„Třeba jsou moc daleko a nedojdou sem přes pláň.“

„Stejná otázka. Proč by pak museli hlídat vchody?“

Myšlení toho člověka bylo obdivuhodně rychlé. Zdálo se, že má pravdu. Všechno to bylo podivné. Jenže proč by to místo někdo hlídal z jiných důvodů, než o jakých jsem mluvil? Možná, že se můj známý prostě jen nechtěl vzdát myšlenky, že místo, na které hrdinně narazil, je zcela bezcenné.

„Uznávám, že je to podivný,“ řekl jsem, „ale ať je to jakkoliv, vážně jsem v té buňce nenašel nic, co by mi pomohlo. Možná je to jenom záležitost byrokracie, že tam stojí ten policajt. Myslím, že je to falešná stopa. Řešení budu muset hledat jinde.“

„Kde?“

„Pokusím se dostat přímo ke zdroji. Vstoupím k místní policii. Předpokládám, že ať jsou zkoušky jakkoliv těžké, nijak mě nezaskočí.“

„To může ale trvat týdny nebo i měsíce.“

„Času je spousta. Stejně, až to zjistím, změním minulost a tohle všechno se vůbec nestane.“

„To je sice moc hezký, ale když mě zabijou, tak to ucítím a bude úplně jedno, jestli se to pak nikdy nestane. Teď se to děje a já to prožívám.“

To mě zarazilo. Je pravda, že jemu samotného smrt nehrozí, nicméně existence téhle linie času, v níž se právě nacházím, mě znervózňuje. Měl jsem pocit, že když budu cestovat do budoucnosti, pouze se mi naskytne nějaký obraz, díky němuž to pochopím. Jenže teď se zdá, že to všechno reálně existuje, že lidé tady opravdu vnímají svoji realitu, že je to jedna z možností skutečnosti. Jestliže ale tahle existuje, co nastane, až změním minulost? Úplně zmizí? Ale pokud zmizí, dostáváme se do známého časového paradoxu, protože jsem ji neviděl a nemohl vědět, jak změnit minulost. Nebo se vytvoří jiná, paralelní skutečnost, do níž původně patřím? Jenže pak by to znamenalo, že s tímhle mužem, se kterým teď mluvím, by se nic nezměnilo. Prožíval by dál ten špatný osud. Jistě, všechny bytosti ze všech dimenzí jsou vlastně jednou, ale on právě teď prožívá slepou linii času, která se vůbec nemá odehrát, a podle všeho v tom bude muset pokračovat. Bude jeho jednota s vesmírem mít význam pro jeho individualitu, uzavřenou v tomhle těle v prostotu a času? Existuje jediná možnost, jak to vyřešit, a to, nechat to všechno na vesmíru. Sám nevím, jak tohle všechno funguje. Všechno jsou jen rozumové konstrukce a může to být úplně jinak.

„A ještě něco mě napadá,“ řekl muž, „když změníš minulost tak, že se tohle všechno nestane, tak jsi tady teď nemohl být a zjistit, jak ji změnit, takže nemůžeš...“

„změnit minulost,“ doplnil jsem, „tím pádem tady bude a já zjistím, jak ji změnit, takže ji změním a tak pořád dál. Ano, to je moc hezká rozumová konstrukce, ale pro mě bezobsažná. Paradoxy cestování časem pro mě nehrají roli.“

„Takže je teda pravdivá teorie nekonečného množství dimenzí?“

Nemohl jsem mu odpovědět, zaprvé proto, že jsem to nevěděl, zadruhé proto, že bych mu souhlasem potvrdil, že ať udělám cokoli, on už se s téhle mizérie nedostane. A navíc, kdybych tuto teorii uznal,

asi bych si pak nebyl úplně jistý smyslem své existence. Protože proč bych pak napravoval nějaké trhliny v řádu, když by existovaly dimenze, v nichž jsem to nedokázal.

„Nezáleží na tom, jak je to s teoriemi o čase,“ odpověděl jsem mu, „tenhle systém by zrovna tebe neměl výrazně postihnout. A pro jistotu to tady uvedu co nejvíc do pořádku dřív, než se vydám změnit minulost. Pro případ, že by byla teorie dimenzí pravdivá.“

Ano, to je správný postoj. Není na mně, abych řešil tajemství vesmíru. Je na mně, abych se snažil co nejlépe napravovat trhliny v jeho řádu.

„Mám jeden problém,“ řekl jsem, „možná ho vyřeším, ale asi se mě budou ptát na jméno a předpokládám, že mají seznamy lidí z lodi.“

„Klidně můžeš použít moje,“ odpověděl mi, „aspoň tak budu v bezpečí, protože tě budou za mě považovat. A získám pro rodinu nějaký peníze. Dostávám sice něco za funkci, kterou jsem zastával na lodi, ale nic moc. Takže to budou tři mouchy jednou ranou.“

„A co když budeš potřebovat třeba ošetření v nemocnici? Vlastně tak nebudeš existovat.“

„Jenom nebudu zastávat funkci policajta. Na nic jiného moje jméno nepotřebuješ, takže ho můžu kdykoliv jakkoliv používat. Takže na tebe zůstane práce a na mě zábava.“

Vyrazil jsem směrem, který mi můj známý ukázal. Po několika minutách jsem dorazil k policejní centrále. Vešel jsem dovnitř, sledován podezřívávkami pohledy několika policistů. Došel jsem však zcela nevyrušen až ke dveřím s nápisem „náborové středisko“ a zaklepal.

„Dále,“ ozvalo se zevnitř. Vstoupil jsem. Ocítl jsem se v malé kanceláři s korpulentní dámou sedící na polstrované židli uprostřed. Potěšilo mě, že tady nebyl žádný z těch se zlýma očima. Tahle dáma mohla klidně vnímat můj obličej jako obličej muže, kterého uvidí v počítači v seznamu posádky.

„Dobrý den, rád bych se k vám zapsal.“

„Jistě, jak jinak,“ přátelsky, leč ironicky se na mě usmála, „koneckonců, přišel jste do náborového střediska, že? Posadte se.“

Sedl jsem si na židli naproti.

„Jméno brance, prosím?“

„Prosím?“

„Prostě jméno. To byl takový byrokratický vtip, víte.“

Řekl jsem jí jméno známého. Naťukala ho do počítače.

„Tady vidím poměrně slušnou pozici na lodi. Obvykle sem nechodí lidé, jako jste vy.“

„To víte, člověk se necítí dobře, když nemá co dělat. A peníze jsou potřeba.“

„No dobře, to chápu, ale nemyslíte, že byste mohl dělat něco jiného? Víte, dostat se dnes k policii není nic jednoduchého. Slyšel jste už o zkouškách?“

„Něco málo.“

„Slyšel jste také, kolik branců nepřežije?“

„Kolik?“

„No, jistě pochopíte, že tuto informaci vám říct nemohu.“

„No, nemůže to být nijak moc, ne? Vzhledem k tomu, kolik je tady policistů, se zdá poměrně neuvěřitelné, že ještě někdo nepřežije zkoušky.“

„No, řekněme, že ne všichni musejí ty zkoušky skládat.“

„Někdo je nemusí skládat?“

„Podívejte, já bych vám neměla říkat nic víc, než co musím. Takže se vás ještě jednou zeptám, jestli si to nechcete rozmyslet.“

„Určitě ne. Už jsem se rozhodl.“

„Ehm, no tak tedy, tady máte dotazník, který mi vyplníte.“

Vzal jsem dotazník a vytvořil iluzi, že jsem jej vyplnil. Dostal jsem špatný pocit z toho, že bych opravdu zapsal svého známého k policii. Žena ho do počítače zapíše, ale pokud nebude k nalezení přijímací žádost, dá se z toho vybruslit. Celkově jsem z toho všeho neměl dobrý pocit. Ačkoliv jsem neřekl žádnou lež a všechny odpovědi jsem formuloval tak, aby to vždy byla pravda, ačkoliv ne celá, realita, kterou jsem svými slovy vytvořil, se teď pohybovala ve vzduchu a hledala, kde se uchytit. Stačila by jedna přímá lež, aby ji spustila. Můžu si vůbec něco takového dovolit? Zřejmě jsem se zpronevěřil svým zákonům už tím, že jsem poskočil v čase, a teď v tom pokračuji.

Vrátil jsem ženě prázdný dotazník. Spokojeně ho pročetla a zavolala dva policisty- ty obvyklé se zlýma očima.

„Zkoušky nastoupíte ihned,“ řekla žena a zabořila oči do papírů před sebou, nejspíš proto, aby se mi nemusela dívat do očí.

Policajti mě vedli ven z komplexu, tam jsme nastoupili do terénního vozidla a vyrazili na pláň. Jeli jsme několik hodin, až jsme dojeli k horám, které jsem předtím viděl z dálky. Zrovna začínalo svítat, když jsme vstoupili do roubeného srubu postaveného na samé hranici sněhu. Uvnitř byly jen čtyři holé stěny. Bylo jasné, že tady teď strávíme celý den až do západu slunce. Přemýšlel jsem o tom, že ti muži musejí jít někdy na záchod. Ale na slunce nemůžou. A ve srubu to nepáchlo. Je to takový nesmysl a jak to člověku vrtá hlavou.

Celý den jsme seděli mlčky ve srubu a ani jeden z těch dvou za celou dobu nejedl, nepil, ani nešel na

záchod. Zřejmě byli přehnaně disciplinovaní. Předpokládal jsem, že tohle byla první část zkoušky- být celý den pod dozorem bez možnosti jakýchkoliv lidských potřeb. To mi ovšem samozřejmě nedělalo žádné problémy.

Až když se začalo stmívat, konečně jeden z nich promluvil: „My teď jedeme zpátky. Ty půjdeš po svých.“ Překvapilo mě, že v jeho slovech nebyl žádný výraz- ani soucit, ani potěšená zlomyslnost, nic. Jako by předčítal text. „Musíš ale přežít venku tři tejdny. Jestli se pak nahlásiš na stanici, tak seš jeden z nás. Jo, a abys to neměl tak lehký...“ vytáhl obušek a pokusil se mě jím přetáhnout. Jen stěží jsem uhnul. Vtom na mě zaútočil i druhý. Až teď jsem si uvědomil, jak moc sil mě stojí spojnice s minulostí, jak jsem slabý. Snažil jsem se svým působením zpomalit jejich ruce s obušky, ale zjistil jsem, že na to téměř nestačím. Navíc jsem byl nucen nedělat nic, co by vzbudilo jejich podezření. Nemohl jsem je odnést stranou, protože by poznali, že něco není v pořádku. A stejně bych to teď asi nedokázal.

Nakonec mi nezbylo nic jiného, než naprostá pasivita. Se soustředěním na myšlenku, že jsem jen čisté vědomí, jsem je nechal, aby mě zbili obušky. Po několika ranách mé iluzorní tělo upadlo na zem. Ještě chvíli do něj kopali, pak, když měli pocit, že už jsem dostal co proto, mě nechali ležet a odešli. Pro jistotu jsem se zvednul, až když jsem slyšel zvuk odjíždějícího vozidla. Nutno říct, že tenhle systém rozhodně není v pořádku a bude třeba ho změnit.

Takže tři týdny. Nedělalo mi to samozřejmě žádné problémy, ale uvědomoval jsem si, že pro obyčejného člověka by to znamenalo tvrdý boj o holý život s mizivou šancí na úspěch. Jako by nestačilo, že zde musí hledat vodu a jídlo v pustině v horách, a pak se nějak (a vážně mě nenapadlo, jak) dopravit několikadenním pochodem přes pláň zpět do komplexu, ale ještě ho předtím zbijí do bezvědomí. Ta cesta přes pláň ovšem opravdu musela být nejtěžším oříškem. Cesta sem nám zabrala značnou část noci. Pro mě je to jen pár minut letu, ale pro uchazeče o zaměstnání jistota smrti v ostrých paprscích. Je jasné, že mi dáma v náborovém středisku nemohla říct, kolik branců při zkouškách zemře. Nemohla sama vědět, kolik z těch, kteří jsou odvezeni do hor, zahyne, a kolik- těch rozumnějších- zůstane v horách. Každopádně asi nebude v okolí komplexu nikdo, kdo by se schovával v zapečetěné buňce. Není způsob, jak by se tam dostal.

Ale tři týdny tu musím zůstat i já, což je nepříjemná ztráta času. Mohl bych se samozřejmě opět posunout v čase, ale výsledek posledního pokusu v tomto smyslu mě uvedl do značné nejistoty, takže nemám chuť se o něco podobného pokoušet znovu. Měl bych těch tří týdnů nějak využít. Minimálně tak, že najdu lidi, kteří se v horách schovávají.

Nemusel jsem hledat nijak dlouho. Nedaleko od srubu, v němž mě zanechali, jsem našel v jedné jeskyni mladého, leč zanedbaného muže.

„Ale, ale,“ řekl, když jsem se objevil u vchodu, „že by další adept na hrdé povolání policisty?“

„Zdá se.“

„No, tak, mé milé kameny, asi už mám lepší společnost. Konečně někoho, kdo mi čas od času i odpoví. Nakonec tady ještě založíme komunitu.“

„Už nepočítáš s tím, že by ses mohl vrátit?“

„Ale jistě, jen co vynaleznu balistickou střelu, dopravím se na její špici přes pláň,“ zasmál se, „řek bych, že to bude bezpečnější, než jít pěšky. Posad' se. Chceš čaj?“

Sedl jsem si. „Čaj?“

„No, říkám tomu tak. Znáš to, uvařená voda a v tom nějaký svinstvo. Po roce v horách se naučíš meditaci na uzavírání chuťových pohárků.“

„A jak dlouho jsi tady?“

„Dost na to, aby mi z toho hráblo.“

„Takže tak dva dny?“ pokusil jsem se naladit na jeho notu.

„No, řekněme, že jsem odolnější. Asi rok. Ale už je to dýl, co mi hráblo.“

„Rok? Ale tos musel nastoupit přesně v době, kdy tyhle zkoušky začaly.“

„To jo, brácha je policajt. Říkal, že přijímaj pořád nový, že je to teďka docela flákárna, že věčně nemaj co na práci. Tak jsem si říkal, že by to nebylo špatný. Řekl mi taky, že musím rychle, než změněj pravidla. No, tak jsem tam přišel, ta ženská mi dala formulář, já ho vyplnil... no, a najednou vešel dovnitř nějaký chlap a dal jí do ruky papír s novejma pravidlama. Vona si to přečetla, no, dokážeš si to představit, zbělela, zfialověla, a pak se mě zeptala, jestli nechci svoji žádost stáhnout. No, a já blbec nepochopil ten tón jejího hlasu a řekl jsem, že v žádným případě. A tak jsem tady. A co ty?“

„Jo, taky se mě pokusila varovat. A co ostatní, co je sem přivezli po tobě? Předpokládám, že bylo uchazečů víc?“

„Jo, postupně tři chlápci. První byl taková tupá gorila. Po pravdě, líp jsem si pokecal s těma kamenama. Vykládal mi, na kolik způsobů umí zlomit ruku. Nakonec jsem byl rád, že se pokusil o cestu zpátky. Hnedka druhej den. Že to přeběhne. Počítám, že nebyl ani v polovině, když vyšlo slunce.“

„A ti další?“

„Druhej byl pohodář. Moc sympatickej kluk. Bylo mi dost líto, že se o to pokusil taky. Docela mu to páliło. Udělal si přístřešek z nějakých travin, co v noci sbíral dole na pláni pod horama. No, kdybych měl vsadit všechny životní úspory, tak určitě ne na jeho přežití. Ten přístřešek ho musel strašně zdržovat, takže počítám, že mu to trvalo tak tejden. A dost pochybuju, že mu vydržel. To víš, čím lehčí konstrukce, tím křehčí. Řek bych, že to věděl. Jen doufal. A nebo se prostě chtěl co nejdřív zbavit mě. Možná jsem tak strašně ukecanej, že všichni radši volej milosrdnou smrt, než aby mi dělali společnost. Nakonec můžu bejt rád, že se kameny neuměj hejbat. Určitě teď proklínaj stvořitele, že jim nedal nohy.“

„A ten třetí?“

„Co?“

„No ten třetí, co tady byl.“

„Jo, aha, promiň, já si tak občas rád ujíždím. No ten třetí, to byl ještě větší cvok, než já. Když mě uviděl, začal blekotat něco o tom, že už mě viděl. Řek jsem mu: ‘No jasně, žes mě viděl, já tebe taky, na lodi.’ Vůbec mě nevnímal. Pak začal žvanit něco o tom, že tady už byl, a že vůbec neví, kdy. Koukal na ten stromek vedle jeskyně a říkal, že ho zná. Pak jako kdyby vypnul a vůbec si mě nepamatoval, ani to, co říkal. Nakonec se rozběhl na pláň, že musí k lodi.“

„To je zvláštní. Znal jsi ho předtím?“

„Od vidění, z lodi. Ale jinak ne.“

„Poznal bys ho, kdybys ho viděl?“

„No, před cestou na pláň určitě. Ale řekl bych, že jeho fyzická podoba trochu utrpěla.“

„Myslíš, že zemřel?“

„Určitě. Leda že by se uměl zakopávat jak ti místní krtci.“

„A kdybychom se dostali zpátky, poznal bys ho v seznamech?“

„Jestli by se mi ovšem chtělo dostat zpátky.“

„Nechtěl bys? Ani kdyby to šlo?“

„Já vlastně ani nevím. Určitě by bylo skvělý dostat se do civilizace. Ale kdybych se měl dostat zpátky do civilizace, kde vládne někdo, kdo posílá lidi zbytečně na smrt, tak to je mi líp tady.“

„A ty víš, kdo tam vládne?“

„Osobně ho neznám. Brácha mi říkal, že je to nějaký chlápek, co ho nedávno pustili z psychiatrie, bejvalej policajt. Prej mu dali vedení policie za zásluhy. A taky jsem slyšel, že byl na psychině, protože se zhroutil z nějaký rodiny tragédie, nebo co.“

Chvíli jsem se odmlčel. Pak jsem řekl: „Každopádně by ses měl rozhodnout, jestli chceš nebo nechceš zpátky. Protože vím, jak se tam dostat naprosto bezpečně.“

„Neříkej, žes vynalezl tu balistickou střelu?“

Během noci jsem s ním přeletěl pláň. Musel jsem ještě tři týdny počkat, než se vrátím. Jemu to bylo celkem jedno, byl pryč už rok, beze mě by se stejně zpět nedostal a jak sám řekl, nebyl si jistý, jestli chce opravdu zpátky. Proto jsme se usadili v jedné jeskyni poblíž komplexu. Krajina zde byla mnohem příznivější, než v horách, takže zde bylo možné najít víc kvalitní potravy. Myslím, že to přivítal jako příjemnou změnu. Jen jsem ho varoval před pojídáním místních krtků, jejichž maso bylo pro lidské tělo

nezdravé. Hned, jak jsem jej donesl do jeskyně, jsem se vydal hledat onoho šíleného muže, který se předchozí den vydal na pláň. Jenže jsem jej nenašel. Prohledal jsem snad každý metr, ale nikde nebyl ani živý, ani mrtvý. Prostě se vypařil. Snažil jsem se jej najít intuitivně, ale necítil jsem vedení a jen jsem se zbůhdarma pohyboval nad plání. Byl jsem z toho dost zmatený.

Když uplynuly tři týdny, šli jsme společně na stanici. Žena na náborovém oddělení byla překvapená, ale zároveň zjevně potěšená, že jsme zpátky. Zapsala nás do počítače a řekla, abychom se druhý den dostavili na ředitelství.

Vrátil jsem se do domu mého známého, pod jehož jménem jsem vystupoval na policii. Otevřela mi jeho žena. Měla na tváři nešťastný a do jisté míry i zmatený výraz. Chvíli se na mě dívala, jako by se snažila přimět paměť k nadlidskému výkonu připomenutí, kdo vlastně jsem. Pak se ale usmála a řekla: „Aha, to jsi ty. Běž za manželem, prosím tě. Je úplně mimo. V pokoji.“

Vešel jsem tedy dovnitř a zamířil do pokoje. Můj známý seděl v rohu na židli a zíral na mě.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal jsem se.

„Jak dlouho se známe?“

„Asi rok. Proč?“

„A můžeš mi taky říct, jak jsme se seznámili?“

„Přece tak, že jsem tě našel na pláni při rozbřesku a odnesl tě z působení slunečních paprsků.“

„Jasně, a pak jsi mi vysvětloval, jak je to s tím tvým lidstvím.“

„Přesně.“

„A kdy se to stalo?“ Bylo jasné, že opravdu není v pořádku.

„Když jsme se tak seznámili, tak asi rok, ne?“

„Taky si na to vzpomínám.“

„Tak v čem je problém?“

„Že se to stalo před třemi týdny.“

Chvíli jsem na něj zmateně zíral, myslím, že tak, jako předtím on na mě.

„Jak to myslíš? Jak se mohlo něco, co se stalo před rokem, stát zároveň před třemi týdny?“

„Doufal jsem, že to vysvětlíš ty mně.“

„Před třemi týdny jsem tady s tebou ale přece mluvil.“

„Bylo to těsně potom, cos odešel. Nějací chlapi mě naložili do auta a odvezli do hor a řekli mi, že se musím vrátit do tří týdnů.“

„To bych o tom musel vědět. Tohle přesně udělali mně. Vždyť jsem tam byl jenom krátce potom. Kdybych tě předtím nesl přes pláň, musel bych o tom vědět, ne?“

„Jasně, jenže tohle se stalo už před rokem.“

„Tehdy tě naložili do auta a to všechno?“

„Přesně tak.“

„Ale tehdy se přece do hor neodváželo. Tehdy nebylo ani vyhnanství, ani zkoušky na policajta.“

„Přesně tak, takže se to nemohlo stát. Už, když jsi před třemi týdny přišel, jsem měl problém si vzpomenout, proč jsem vlastně byl tehdy na té pláni. To mě docela znervózňovalo. Jenže teď jsem už úplně rozložený. Tohle totiž není ten jedinej problém. To hlavní je, žes mě teď zachránil před paprsky, čímž jsme se seznámili. Všechno jsem to prožil až teď, před třemi týdny, vůbec jsem si nepamatoval, že bych to prožil před rokem. Jenže pokud jsme se seznámili až teď, jak to, že jsme se znali už před rokem?“

„Rozhodně nevím o tom, že bychom se před třemi týdny setkali na pláni. Samozřejmě, že tě znám už rok.“

„A co je nejhorší, teprve včera jsi odešel do nemocnice.“

„Proč bych to dělal? To mělo smysl před rokem. Ta dívka je nejspíš už dávno mrtvá.“

„Myslíš, že tomu rozumím o něco víc, než ty?“ Celou tu dobu, teď před třemi týdny, jsem tě provázel po budově a vysvětloval ti, jak to tu funguje. Jenže to bylo ještě před tím, než začal ten teror. Před pár dny tady ještě nebyl teror. Ale přitom je tady už děsně dlouho. Na tý pláni jsem se ocitnul právě proto, že mě skřípnul. Navíc to, že tady nebyl teror, se stalo až poté, cos sem přišel podruhé, abys ho zastavil.“

„Takže si to shrňme. Před rokem jsem tě zachránil před paprsky poté, cos byl kvůli teroru, který ale ještě nebyl, odvezen do hor. Tak jsme se seznámili. Jenže vlastně jsme se tímhle způsobem seznámili až rok na to... to, co nám chybí, je ten rok.“ Začínalo mi to docházet. A jemu zřejmě taky.

„Víš, přemýšlel jsem o tom a myslím, že tomu začínám rozumět. Podle mě je to tou tvou cestou, abys poznal budoucnost a pak ji v minulosti změnil. Tohle je ono. Žádný časový paradoxy. Žádný dimenze. Prostě se to stane všechno dohromady. Poskládá se to do sebe.“

„Myslím, že máš pravdu. Myslel jsem, že jednám pořád správně, ale teď si nejsem úplně jistý... počkej, tys byl ten, co běžel před třemi týdny zběsile k lodi?“

„Jasně. A pak jsi mě našel a odnesl sem. A během toho jsem zapomněl, co jsem na lodi vlastně chtěl.“

„A co to bylo?“

„Já... já vlastně nevím.“

Ale já už jsem to věděl. Bylo to logické. „Přišel jsi na to, jak opravit závadu na lodi.“

Rozzářil se. „No jo, já na to zapomněl. Jasně. Proto jsem byl ochotnej riskovat tu cestu přes pláň. Jak jsi mě potkal, tak jsem na to zapomněl.“

„Jak jinak, stalo se to před rokem, kdy jsi to nemohl vědět. Ale teď jsme v situaci, kdy se to stalo před třemi týdny. A teď ti to připomínám v době, kdy už to víš.“

„Jo, a v tom to totiž je. V čase. Ta chyba je kvůli špatnému chronometru. Prostě to nejde, protože počítač není schopnej propočítat potřebnej čas při překonávání mezihvězdných vzdáleností. Když jsem zjistil, že už to prožívám podruhé, napadlo mě, že je chyba v čase. A to mě přivedlo na tohle řešení.“

„Takže díky tomuhle kotrmelci s časem jsi přišel na způsob, jak se odtud můžete dostat?“

„No, asi jo. Možná by mě to napadlo i bez něj, ale spíš asi ne.“

„Pak je možný, že jsem nakonec opravdu neudělal chybu. Mělo to tak být. Počkej, ale ten nápad s časem ti přišel příliš brzo, ne? Až pak... no nic, nebudu to komplikovat. Hlavní je vás odtud dostat. A to se, jak se zdá, podaří.“

„No, ještě nemáme vyhráno. Uvědom si, že máme proti sobě úřady. Když řeknu, že vím, jak nás odtud dostat, nejspíš mě ani neodvezou do hor, ale rovnou se mě zbaví.“

„A proto se budu muset setkat s vládcem.“

„Už víš, kdo to je?“

„Jenom přibližně.“

„Kdo?“

„Šéf policie.“

„Jo, to se dalo předpokládat. A kdo přímo to je, nevíš?“

„Ne.“

Pokoušel jsem se utřídit si v hlavě jednotlivé scény tohoto příběhu tak, aby dávaly zcela logiku. Ale moc to nešlo. Podařilo se mi splést čas natolik, že už nebylo možné jeho části úplně oddělit. Tenhle chaos se navíc projevil ještě předtím, než jsem ho spustil. Ještě předtím, než jsem udělal ten nepřilíš zodpovědný skok v čase, jsem zachránil muže, kterého jsem ale ve skutečnosti zachránil až rok na to. Což znamená, že se v tom kotrmelci nenacházejí pouze obyvatelé planety, ale i já sám.

Druhý den jsem v domluvenou hodinu dorazil na ředitelství. V čekárně už seděl muž z jeskyně, tentokrát už čistý, ostříhaný a hladce oholený. Svým způsobem působil v jeskyni sympatičtěji. Nechali nás tam asi hodinu čekat a pak nás uvedli dovnitř. U velkého stolu seděl tváří k nám vysoký muž v černém obleku doplněném zářivě červenou kravatou. Díval jsem se mu zpřímá do očí. Cítil jsem v nich

na člověka neuvěřitelnou sílu myslí. Připomněly mi padlého Udržovatele Daarena. Rychle jsem se začal soustředit, aby z mojí myslí nebylo možné nic vyčíst a aby mé oči nevyzařovaly příliš mnoho síly. Podařilo se mi to ale jen částečně. Rozhodně vycítil, že jsem s ním minimálně rovnocenný. A to je u lidí toužících takovým způsobem po moci nebezpečné. Každopádně jsem si byl jistý, že tohle je opravdu onen vládce, ten, který spustil nenápadný teror ovládající celou tuto společnost.

„Takže vy dva jste prošli zkouškami?“ zeptal se, „jak jste to dokázali?“

Kývnul jsem na svého společníka, aby mluvil on.

„No, pane, my jsme udělali přístřešek z travin.“

„Ale, vážně?“ řekl nedůvěřivě, „mám informace, že před vámi to zkoušel ještě jeden, a pokud vím, zahynul hned první den.“

„No, my jsme vytvořili speciální konstrukci...“

„No ne, opravdu, a jakou?“

„No, my...“

„Ne,“ zastavil jej a ukázal na mě, „ty mluv.“

Podíval jsem se mu do očí. „Proč se ptáš? Sám tušíš odpověď.“

„Co jsi zač?“ zeptal se mě.

„Jsem bytost, která přišla napravit, cos způsobil. Jdu tě zachránit před sebou samým.“

„Ale ne? Vážně?“ zjevně to byl člověk, který měl rád posměšnou ironii, „a čím tak strašně ohrožuji sám sebe?“

„Podlehli jsi touze po moci. A nebo nějaké jiné emoci. A ta z tebe dělá něco, co bys normálně nikdy nechtěl být. Děláš věci, které by sis ještě před rokem ani nedokázal představit.“

„Vážně? Například?“

„Například zabíjíš lidi.“

„Jestli myslíš ty, co se hlásili k policii, tak to bylo jenom jejich rozhodnutí. Bylo jim řečeno, že jsou zkoušky těžké. A kdyby jednali logicky, nikdy by nevyrazili přes pláň.“

„Tvůj argument je ryzí pokrytectví a ty to moc dobře víš. A zastavil jsi opravu zařízení, které vás odtud mělo dostat.“

„Zastavil. A chceš vědět proč?“

„Proč?“

„Protože nehodlám zbaběle prchat z planety, kde jsme nechali tolik svých sil. Postavili jsme tady fungující komplex, použili jsme spoustu materiálu, abychom si vytvořili podmínky pro život. A byli tady

i mrtví. Po tom všem to nevzdám. Budu bojovat o osídlení téhle planety do posledního dechu.“

„A co lidé? Ptal jsi se jich, co chtějí oni?“

„Mám se ptát lidí? Vždyť ti vůbec neví, co chtějí.“

„A jenom ty víš, co je pro ně nejlepší?“

„Ano, to vím. Nevidím důvod, proč bychom měli věčně bloudit vesmírem.“

„To ne, ale měli byste najít nějakou jinou planetu, kde se usídlit. Tady narušujete rovnováhu. A na spoustě planet byste našli mnohem lepší podmínky pro život.“

„Dost! Nebudu tyhle žvásty poslouchat!“ řekl a stoupl si. Cítil jsem, jak mě svým vědomím zvednul ze země a pokusil se mě přirazit k protější stěně. Zaostřil jsem mysl a znovu se postavil na zem. Byl jsem oslaben cestou časem, ale na tohle jsem sílu stále měl.

„Kdo to byl, kdo ti zemřel?“ zeptal jsem se. Neodpověděl. Uvědomil jsem si, že zmáčknul tlačítko na spodní straně desky stolu. Vzápětí se do místnosti nahrnulo deset policistů.

„Zabijte je!“ nakázal jim vládce. Osm policistů okamžitě vytáhlo pistole. Dva, jejichž oči byly lidské, byli zmatení a tak agresivního rozkazu neuposlechli. Samozřejmě, jednali morálně, nemohli uposlechnout prostý rozkaz útoku na neozbrojené a zjevně poklidné bytosti. Zastavil jsem kulky. Tím jsem se ale vzdal možnosti odolávat vládcově mysli. Byl jsem okamžitě přiražen ke zdi. To ovšem nezměnilo nic na tom, že jsem dál zastavoval kulky. Podíval jsem se do studených mrtvých očí policistů.

A vtom mi to došlo. Pochopil jsem, proč na ně nepůsobila má práce s vědomím, když jsem se jim chtěl skrýt. Ačkoliv bylo neuvěřitelné, že měli takovou sílu, bylo jasné, že se jednalo o elementály- uměle vytvořené bytosti bez duše, pouhé roboty vykonávající uložené úkoly. Jsou to jen energie, v tomto případě neuvěřitelně hmotné, s naprogramovaným seznamem základních příkazů. Něco jako golemové. Proto jich bylo tolik. Určitě neskládali zkoušky. I když by jim světlo stejně nejspíš nevadilo. Proto mohli stát neustále u všech východů z komplexu, jen kvůli očím veřejnosti krytí před nejsilnějším světlem. A teď, když jsem to pochopil, jsem také věděl, jak se s nimi vypořádat. Nejsou to bytosti v pravém slova smyslu. Nemají duši.

Mávnul jsem rukou a všichni golemové v místnosti se rozpadli na prach. Pak jsem zastavil tlak vládce a opět se postavil na zem.

„Takže jsi na to přišel?“ řekl, „jsi chytrý. Škoda, že jsme nepřátelé, mohli bychom spolu velmi dobře spolupracovat.“ Pokusil se o další útok, ale ten jsem opět zastavil. Začal v rukou formovat ohnivou kouli.

„Už jsem ti řekl, že nejsme nepřátelé. A nech těch útoků. Nemá to smysl. Uvědom si, že pro mě byla otázka vteřiny zbavit se tvých elementálů. Co si myslíš, že zmůžeš tím, co teď tvoříš? Jsem silnější, než ty.“

Hodil po mně svoji ohnivou kouli. Zastavil jsem ji ve vzduchu a nechal ji rozplynout.

„Nech toho a pojď si promluvit. Nepřipisuj si na svůj účet další poruchy řádu.“

Další útok. Zastavil jsem ho. Chytil jsem vládce svým vědomím, zvedl jej ze židle a tak, jak se o to pokoušel on, jsem jej přirazil ke zdi. V tu chvíli ale začal kopat jako zvíře chycené v kleci. Útok byl tak silný, že jsem se mu málem neubráníl. Musel jsem jej zase pustit.

„Nejsi zase až tak silný,“ řekl.

„Jsem mnohem silnější, ale spoustu sil mě stálo vypořádat se s celým tímhle světem. Ty jsi jen součástí problému.“

„Tak tos udělal chybu. Měl sis nechat dost na to, abys mě porazil.“

„Mám na tebe přesně tolik síly, kolik je potřeba.“

„To dost pochybuju.“

„Kdo ti zemřel?“ znovu jsem se zeptal, „byla to asi čtrnáctiletá dívka?“ Znovu na mě ostře zaútočil.

A tak to šlo několik dalších hodin. Už nepřivolával další golemy, protože věděl, že by tak o ně jenom zbytečně přišel. Můj společník z jeskyně si sedl na zem k nejvzdálenější stěně a zřejmě doufal, že se mu všechno špatné vyhne. Neutekl z místnosti nejspíš proto, že tady se mnou byl možná ve větším bezpečí, než venku. Lidští policisté postávali kolem a nevěděli, co dělat. Byli s vládou svého velitele velmi nespokojení a odmítli plnit jeho rozkazy. Občas na ně zakřičel: „Tak ho, sakra, zabijte!“ Ale oni neuposlechli. A jak čas ubíhal, muž, který na mě bez ustání útočil, začínal být unavený. Navíc mě napadlo použít stejný systém, jaký jsem použil u mladých bathů. V krátkých chvílích, kdy jsem se nemusel soustředit na odrážení útoků, jsem mu nasazoval do hlavy spoustu nesmyslných znaků, takže se nemohl soustředit. Tak mu formování útoku trvalo déle a já měl stále více času jeho mysl zaplavovat. Nakonec jsem konečně ucítil, že je poražen.

Sednul si unaveně na svoji židli. Sedl jsem si naproti němu.

„Tak,“ řekl jsem, „už si konečně můžeme v klidu promluvit?“

Neodpověděl. Jen se díval do stolu.

„Budu to brát jako souhlas.“

„Jsi tady proto, abys udělal puč? Rozhodl ses mě sesadit?“ zeptal se s posledním záchvěvem vzdoru.

„Ne, pokud neodstoupíš ty sám.“

„Proč bych to dělal?“

„Protože pochopíš, jak špatně tuhle komunitu vedeš.“

„To není pravda. Dal jsem jí sílu vzdorovat osudu.“

„Řádu vesmíru, ne osudu. A nedal jsi jí žádnou sílu. Donutil jsi ji. Donutil jsi ji zůstat v jejím vězení.“

„Je to pro jejich dobro.“

„To je jenom tvůj pocit.“

„Máš pro svoje tvrzení nějaký důkaz?“

„Stačí jenom to, že se za tebe nepostavili tvoji přímí podřízení, mám samozřejmě na mysli ty, kteří jsou lidštití. Důkaz je i to, kolik lidí jsi kvůli své moci zabil. Každá vláda, kvůli jejíž činnosti umírají lidé, je špatná.“

„Zemřelo jen pár adeptů na policajty. Ostatní jsou zavřeni.“

To mě potěšilo. „Výborně. To znamená, žeš tady nezpůsobil zas až tak strašnou paseku. Nakonec to tak možná mělo být. Jen bez těch několika mrtvých branců.“

„Nerozumím.“

„To je jedno. Kdo ti zemřel?“

Chvilí trvalo, než to vyslovil. „Dcera,“ řekl pak.

„Byla to ona? Asi čtrnácti- možná patnáctiletá? Tmavovlasá a hubená?“

„Tys ji viděl?“

„Byla asi před rokem v nemocnici kvůli epidemii?“

„Byla.“

„Potkal jsem ji. Už tehdy jsem věděl, že je nějak důležitá. Jenže jsem nevěděl, jak. Jak zemřela? Na tu epidemii?“

„Ne, ta nebyla smrtelná. Zemřela kvůli světle.“

A tady mi došla další část skládanky.

„Ta obytná buňka na severovýchodě komplexu? Se zhroucenou zdí v koupelně?“

„Takže i tohle víš?“

„Hledal jsem stopy. Tak proto je ta buňka uzavřená a strážená? Protože je to místo tvjží osobní tragédie?“

„Mojí osobní tragédie? Je takovej zločin, že jsem nechtěl, aby někdo lezl do míst, kde zemřela moje holčička?“

„Proto jsi nenechal ani opravit tu zeď? Ale jak se to stalo, vždyť...“ a opět mi došla další část. Představil jsem si koupelnu. Ne tu prázdnou a zaprášenou, jak jsem ji viděl já, ale čistou, bíle vykachličkovanou, s dívkou koupající se ve vaně plné vody. Jakmile zeď spadla, vycházející modré slunce přímo zasvítilo na vanu. Odrazilo se od kachliček a od vody. Tak se to, co by normálně trvalo několik minut, stalo během

půl minuty. První záblesk ji musel oslepit natolik, že nevěděla, kam se schovat. Jestli ještě při cestě naslepo ke dveřím uklouzla, zbývalo jí jen pár minut života.

„Je mi to líto,“ řekl jsem prostě.

„Zemřela mi v náručí,“ řekl se slzami v očích vládce. Jenže najednou to nebyl vládce, ten strašlivý tyran, ale nešťastný otec, který se musel dívat, jak jeho dcera umírá. Když se to stalo, psychicky se zhroutil. Aby se z toho dostal, jeho psychika vytvořila novou strukturu, v níž dominantním prvkem byla nenávist k planetě, která jej připravila o dceru, a síla postavit se všem, v první řadě právě planetě. Tak se zde objevil ten silný mág a tyran. Možná ve svých vizích dostal pocit, že je planeta živá bytost, která ovládá členy komunity a nutí je, aby odletěli. Že se jej tak snaží porazit. Proto zavíral všechny, kteří byli schopní opravit zařízení na lodi, a ty, kteří nesouhlasili s rozhodnutím zůstat. Všechno náhle dávalo smysl. Teď už šlo jen o to, jak situaci napravit. A měl jsem pocit, že by to mohlo být velmi snadné.

Vrátil jsem se celou tu cestu o rok zpátky. Nechal jsem ovšem spojnici otevřenou, abych se mohl zase vrátit zpět do budoucnosti. Opět jsem seděl na posteli vedle dcery budoucího vládce.

„Tak kde jsme to skončili?“ zeptal jsem se.

„Cože?“ přišla od ní odpověď.

„No, myslím, o čem jsme naposled mluvili?“

„Jak naposled? Dneska se vidíme poprvý.“

„Tak co byla poslední věta?“

„Chceš mi zachraňovat život a nepamatuješ si poslední větu, kterou jsi řekl?“

„Podívej, právě jsem cestoval časem a prožil toho hodně z vaší budoucnosti. Abych ti mohl odpovědět. Pamatuju si jenom to důležitý. Tak co byla poslední věta?“

Zakroutila hlavou. „Řekla jsem ti, že nikam nejdu, dokud mi všechno nevysvětlíš.“

„Jo, jasně, už vím. Jak jinak. Tak teď už všechno vím a vysvětlím ti to.“

„Fajn. Tak jak zemřu?“

„Budeš se koupat ve vaně a zhroutí se východní zeď koupelny.“

„Jo, to by šlo, v tý zdi jsou vidět trhliny. Ale je přece dost daleko od vany. Jak mě může zabít? Nějakým zbloudilým kamenem?“

„Ne ta zeď, ale sluneční světlo. Bude zrovna svítit tou trhlinou přesně na tebe.“

„Ale to mě přece nemůže tak rychle zabít, ne? Buď uteču vedle, nebo se schovám do stínu zbytku zdi.“

„Jo, jenže ty budeš ve vaně plné vody. A kolem jsou bílý kachličky. Je to systém světelných prasátek. Bude se to odrážet z několika stran.“

„To zní strašidelně. A co ta díra ve vesmíru, nebo cos to říkal?“

„Trhlina v řádu vesmíru,“ opravil jsem ji, i když jsem samozřejmě věděl, že to řekla schválně.

„Jo, přesně ta.“

„Je to v tvém otci. Myslím, že má nějakou psychickou poruchu, ne?“

„Jo, podezření na paranoidní schizofrenii.“

„A taky se věnuje okultním vědám.“

„Tak teď můžeš být jediné ta halucinace. Víš moc věcí, který vím akorát já.“

„Po tvé smrti se zhroutí a pak dostane pocit, že je tahle planeta od počátku jeho osobní nepřítel, že tě proto zabila. On se rozhodne s ní bojovat. Stane se šéfem policie, strhne faktickou moc a zastaví opravu zařízení pro mezihvězdné lety.“

„To je blbost. Nikdo odtud nechce víc, než táta.“

„Tak se to změní. Kvůli tvé smrti. Ale ona to vlastně nebude až tak úplně trhlina v řádu, i když musím přiznat, že si nejsem vším úplně jistý.“

„Jako čím?“

„No, jestli ji napravuju nejlíp, jak jsem mohl. Ale snad jo. Protože díky tomuhle všemu přijde jeden technik na to, jak vás odtud dostat. Mám tak trochu pocit, že se vesmír dostal do slepé uličky, protože potřebuje, aby tvůj otec udělal to, co udělá, aby se opravilo zařízení, ale zároveň aby to neudělal a ty abys nezemřela a abyste mohli odletět.“

„To zní dost neřešitelně.“

„Že jo? A na to, aby se to vyřešilo, jsem tady já.“

„Tak to ti moc nezávidím. Jestli mě zachráníš, tak přece táta neudělá to, co má udělat, takže odtud neodletíme, ne?“

„No, a jsme zase u našich oblíbených časových paradoxů. Logicky, kdybych tě zachránil a ty nezemřela, nejen, že by se to všechno nestalo, ale navíc bych nemohl cestovat do budoucnosti a tam zjistit, že se to všechno stane, takže bych tu teď zpátky nebyl, abych tě zachránil. Jenže když bych tě nezachránil, stalo by se to. Tomu se říká časový paradox a vlastně to říká, že nemůžu cestovat časem, protože pak bys zároveň byla i nebyla. Jenže já zjistil, že to tak úplně není. Při cestování časem se stane obojí. Je možný, abys zároveň žila a zároveň zemřela. Jen ta tvoje smrt nemusí být konec tvého života.“

„Ale přece když mě zachráníš, tak já, jako já, jak za sebe cítím, nezemřu. Zemře nějaký moje jiný já, který je mi vlastně úplně ukradený, ne?“

„Právě, že ne. Myslím, že až tě přenesu do budoucnosti, tak z toho budeš trochu zmatená a budeš mít za sebou prožitý to trauma. Ty, jako ty, jak za sebe cítíš, jak říkáš, si budeš pamatovat, jak jsi zemřela.“

Ale přesto budeš žít. A budeš si pamatovat, jak jsem ti to tady říkal, i to, jak jsem tady vůbec nebyl.“

„To je dost děsivý. Co, když to psychicky nezvládnou?“

„Zvládneš. A pořád je to lepší varianta, než definitivně umřít ve vaně.“

„Takže ty mě teď odneseš do mé budoucnosti?“

„Pokud souhlasíš.“

„Tak vzhledem k nabídnutým možnostem nejsem blbá, abych nesouhlasila.“

„Výborně.“

„A co ošetřovatelky? Nebude jim divný, že jsem zmizela?“

„To je ten stejnej případ. Budou trochu zmatený, protože si budou pamatovat, že jsi zmizela, ale zároveň tady budeš. Nebudou v tomhle příběhu zdaleka jediný, který poletí zpátky do vesmíru s pocitem, že všechno není v pořádku.“

Vzal jsem ji za ruku a vydal se konečně na definitivní cestu časem. Cestou jsem vnímal, jak opět nabývám sil. Během té dlouhé doby, co jsem držel spojnici, jsem už málem na původní stav zapomněl. Moje společnice zřejmě právě získala vzpomínky na minulost, o níž jsem ji připravil.

„Právě jsem umřela,“ řekla v jednu chvíli s vyděšeným výrazem.

„Tak vidíš. A jaký to bylo?“ zeptal jsem se.

„Dokud jsem se snažila zachránit, tak strašný. Ale když už jsem umírala a byla s tím smířená, protože už nebylo jak se zachránit, už to strašný nebylo. Ani jsem necítila bolest.“

„Není to zvláštní pocit? Kolik lidí na světě si pamatuje svoji smrt?“

Usmála se.

Zastavil jsem v čase chvíli před tím, než jsem donutil jejího otce v klidu si promluvit. Zavedl jsem ji před dveře pracovny a chvíli počkal. Bylo tam několik lidských policajtů. Nic si ke mně nedovolili, možná proto, že nějak věděli, jak jsem naložil s jejich neživými kolegy. Teď jsem byl jen pár sekund před svým výchozím bodem při cestě zpět do minulosti.

Stál jsem opět před plačícím vládcem.

„Pamatuješ si to přesně?“ zeptal jsem se. Zmateně se na mě podíval. Mávnul jsem rukou a dveře jeho pracovny se rozletěly.

Chvíli beze slova zíral.

„Jsi to vážně ty?“ vypravil ze sebe po chvíli.

„Jsem,“ odpověděla jeho dcera.

„Ale jak? Viděl jsem tě umřít.“

„On mě přivedl,“ ukázala na mě.

„Ty?“

„Od začátku jsem říkal, že nejsem tvůj nepřítel a že ti chci pomoci.“

Přišel ke svojí dceři a objal ji. Po chvíli se ke mně s usazenýma očima otočil. „Jak se ti můžu odvděčit?“

„Tak to vím naprosto přesně,“ odpověděl jsem.

A tak jsem nakonec odlétal z místa svého doposud nejtěžšího úkolu s poměrně dobrým pocitem, ačkoliv jsem si svojí roli nebyl zdaleka jistý. Měl jsem pocit, že to, že jsem úkol splnil, je dáno právě tím, že jsem jednal tak, jak by nejspíš Udržovatel jednat neměl, a to nezodpovědně. Na druhou stranu, vesmír zřejmě právě něco takového potřeboval a právě proto mě na tuhle misi nasadil. A to je povzbudivé.

Kapitola 5

Ponorka

Letěl jsem prostorem a snažil se zachytit linii, po níž mě vesmír, jak se zdálo, vedl. Nebylo to jednoduché, jako by sám vesmír ještě nevěděl, zda mě potřebuje, popřípadě kam má situace, k níž mě vede, jít dál. Mnohem pravděpodobnější ovšem bylo, že byl problém ve mně.

Po chvíli jsem ji uviděl. V prostoru visela ponorka, jen několik stovek metrů od obrovského asteroidu. Čekal bych, že se bude hýbat, plout do vzdálených koutů vesmíru. Místo toho ale stála na místě, a to zjevně hodně dlouho. Pomalu jsem se blížil.

Vtom mě zachytila gravitace meteoru. Byla obrovská. Musel jsem vyvinout ohromné množství energie, abych jí odolal a nespádl rovnou na kamennou masu. Kde se v ní bere taková přitažlivost? A jak je možné, že na něj nespadne ponorka? Pochopil bych, kdyby obíhala kolem, ale jak může prostě stát hned vedle něj? Je jen jediné vysvětlení- gravitace meteoru se netýká hmotnosti, ale něčeho jiného. Něčeho, co já mám, zatímco ti, kteří žijí na ponorce, ne.

Neletěl jsem tedy k ponorce, abych nenarušil její stabilitu, a rozhodl se raději monitorovat dění na palubě zvenku. Proto jsem odletěl kus dál, abych se dostal z působení gravitace a nemusel vyvíjet takové úsilí na to, abych jí odolal, a pak jsem si odmyslel plášť ponorky.

Na palubě bylo pět osob- tři muži a dvě ženy. Právě seděli u stolu a jedli hlavní jídlo dne. Byli k sobě zdvořilí a přátelští, přesto bylo na jejich chování něco divného.

„Podal bys mi, prosím, sůl?“ zeptala se jedna žena muže vedle sebe.

„Jasně, tady máš,“ odpověděl muž, když jí podával sůl.

„Díky,“ řekla žena a vzala si od něj slánku. Žádný úsměv, žádný kontakt očí.

„Dneska jsme tady s Ernem zkoušeli ty další dvě varianty.“

Nikdo mu neodpověděl. Obě ženy se na něj s očekáváním podívaly, ale ani nehnuły brvou.

„Nefungovalo to,“ dodal automaticky. Žádná reakce.

„Vždyť jsme to věděli,“ řekla jedna z žen, „bylo to jenom plácnutí do vody. Moc dobře jsme věděli, že to nevyjde. Že tady zůstaneme navždy.“

„No tak klid, Ion,“ řekl muž vedle, „nebo to ukončíš rovnou.“

„No jo, promiň,“ uklidnila se. Zřejmě už měla trénink.

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se někdo jiný.

„Co bychom dělali? To, co vždycky. Budeme jíst, spát, přemýšlet. Třeba jednou přijdeme na něco převratného.“

„Ale nepřijdeme,“ řekla zase Ion, „na co bychom asi tak mohli přijít? Vyzkoušeli jsme už všechno. Teď tady budeme žít pořád v tý mizérii, v tomhle vězení. Jenže vězení je proti tomuhle pohoda, protože tam si můžeš aspoň pořádně zařvat.“

„Ion, uklidni se, prosím, nebo nás budeš stát život.“

Ion se pokusila uklidnit. Zavřela oči a chvíli v sobě potlačovala veškeré emoce. Pak oči zase otevřela. Řekla tichým, unaveným hlasem: „A nebylo by to lepší? Vždyť tohle je strašný utrpení. A jak dlouho myslíte, že to vydržíme, všechno v sobě potlačovat? Jednou to musí bouchnout. A nebylo by to krásný? Konečně to uvolnit?“

Ponorka se lehce zakymácela, což znamenalo, že si to ostatní členové posádky opravdu uvědomili. Zřejmě ale rychle svoje pocity potlačili, protože se ponorka zase stabilizovala.

„Znamenalo by to zemřít,“ řekl jeden muž.

„Radši zemřít, než žít jako robot,“ pokračovala Ion, „co je tohle za život? Kdybychom spadli, bude to chvilková bolest, ale úleva. Lepší, než ta bolest, co cítíme teď.“

„Nemluvíme o bolesti, mluvíme o smrti. O konci života. Naší prioritou je přežít.“

„Nikdo z nás už dávno neví, jestli je to opravdu jeho prioritou. Kdysi jsme si stanovili, že chceme přežít, a začali se podle toho chovat. Ještě v době, kdy ten meteor nebyl tak silný. Jenže pak jsme se museli zbavit všech svých pocitů, takže teď už nedokážeme zjistit, co vlastně doopravdy chceme. Bylo by potřeba, abychom se pokusili ucítit, jestli opravdu chceme žít takhle.“

„Jenže pokusit se o to by znamenalo naši smrt. A co kdybychom ucítili, že žít chceme? Už by bylo pozdě. Takže bych byl rád, kdyby ses o to přestala pokoušet, protože nás takhle brzo zabiješ.“

„Rád? Jak můžeš použít slovo vyjadřující emoci, když nic necítíš?“

„Vím, co jsem cítil na začátku.“

„Jenom paměť na myšlenky, pocity si vybavit nesmíš. Já myslím, že to za to stojí.“

„Co máš na mysli, že za to stojí? Sebevražda?“

Slovo sebevražda v sobě zřejmě neslo výrazný emocionální obsah, protože se ponorka zase pohnula.

„Takové myšlenky nás jenom destabilizují. Přestaň s tím, Ion. Třeba na něco přijdeme a pak se budeme moct konečně uvolnit. Ale teď prostě věrme svým posledním pocitům a chovejme se rozumně.“

Přemýšlel jsem o posledních slovech. „Poslední pocity“ - to znělo jako chvalozpěv za mrtvé. Jejich poslední pocity z dob, kdy ještě byli lidmi. Bylo mi jich líto. Dokázal jsem vnímat jejich bolest způsobenou nuceným chladem. Denně se potkávali, žili spolu, měli své vzpomínky, ale nic z toho nesměli prožívat. Každé drobné pochybení je přibližovalo smrti. Měl jsem ale pocit, že měla Ion pravdu. Smrt by pro ně byla určitě mnohem lepším řešením. Jak se zdálo, opravdu jsem byl aspoň z části ještě člověk.

Meteorit mě stále velmi silně přitahoval k sobě. Možná, že kdybych se tady objevil před setkáním s Wallou, vůbec by mě neovlivnil. Jenže touha a strach, který jsem cítil, přibližovaly mé tělo ke kameni. Napadlo mě, že by možná mohlo být výhodné oddělit své emoce od těla, které jsem využíval. Kdyby na sebe nepoutaly masu těla, kdyby volně visely v prostoru, mohlo by být mnohem snazší je udržet. A tak jsem se je pokusil ze svého těla vytáhnout a držet vedle sebe. Z velké části se to podařilo. Velká rudá energetická bublina zářila po mé pravici. Měla tendenci se vydat ke kamenné mase, ale zastavil jsem ji. Vyžadovalo to opravdu trochu méně sil, než držet je i se svým tělem, ale nutno říct, že rozdíl zdaleka nebyl takový, aby to mělo nějaký zvláštní smysl.

Jak tuto situaci řešit? Co tady mám udělat? Napadlo mě prostě ponorku odtáhnout do bezpečí, jenže na to jsem se svými vlastními emocemi, které jsem musel držet, neměl sílu. A také jsem si nebyl jistý, jestli by to bylo správné. Tahle situace zřejmě nevznikla pro nic za nic. Kdybych ji jen tak zrušil, mohla by nastat jinde a jinak, v jiné podobě. Bylo třeba ji nějak vyřešit. Ale jak? Co je vlastně poruchou řádu vesmíru? Uvězněná ponorka? Nebo samotný meteorit? Pokud se týče lidí, je samozřejmě pro ně samotné třeba, aby uvolnili své emoce. To, že z nich byli z vlastní vůle roboti, nebylo úplně v pořádku. I když, pokud to byla vlastní vůle... na druhou stranu, dalo se to považovat za vlastní vůli? Každopádně, řešení asi nebude v těch lidech. Ti budou v pořádku, jen co se odtud dostanou.

Takže je potřeba vyřešit meteorit. Proč přitahuje lidské emoce? Pokusil jsem se na něj psychicky napojit, jenže čím víc se mi to dařilo, tím víc se k němu pokoušely mé emoce dostat. Jakmile jsem se s ním jen částečně propojil, začal je hledat a snažil se je získat. Bylo stále těžší je držet. Kdybych tak měl svoji bývalou rovnováhu!

Z toho mála, co jsem vnímal z částečného propojení, jsem cítil smutek a prázdnotu. Ne klidnou a vyrovnanou meditativní prázdnotu, ale trýznivou prázdnotu duše, která už nic nemá. Ten meteorit byl bytost, a to bytost neuvěřitelně smutná. Potřeboval se sytit pocity druhých, trochu jako dítě, které potřebuje pochovat. Jedinou možností bylo mu pomoci, aby mohl lidi pustit.

Musel jsem se na něj znovu napojit, abych věděl, co dělat. Byla to jediná možnost. Opět jsem začal cítit smutek a prázdnotu. Pohyboval jsem se prapodivnými úzkými uličkami tajemné psychiky. Měl jsem

pocit, že už se blížím k jádru. Ještě kousek...

A vtom jsem si toho všimnul. Na chvíli jsem nedával pozor a má emocionální bublina, stále pomalu přitahovaná, se dostala do kritické vzdálenosti k ponorce. S hrůzou jsem si uvědomil, jaké to může mít následky. Okamžitě jsem zrušil spojení a přitáhnul své emoce k sobě. Odmyslel jsem si trup ponorky. Bylo pozdě.

„Kašlu na to,“ řekla poměrně ostře Ion, „jdu ven a nechám se přitáhnout.“

„Cože jdeš?!“ vykřikl muž, evidentně se přestávající ovládat.

„Co se divíš? Nechci vás ohrozit, tak jdu sama. Každý máme právo svobodné volby,“ a jala se odcházet.

„Neblázni, Ion, vrať se!“

„Nechceme tě ztratit. Máme tě rádi.“

Snažil jsem se je nějak na dálku zklidnit. „No tak, vydržte to ještě chvíli. Nevzdávejte to, když jsem tak blízko. Teď ne.“

Jenže proces byl nezvratný. Přitáhl jsem své emoce, ale posádka už jimi byla příliš ovlivněná. Beznaděj, kterou jsem ucítil, byla navíc tak silná, že jsem měl sám problém, abych se udržel a nespádl na meteorit. Mohl jsem jen nečinně přihlížet, jak ponorka míří do záhuby.

„Ion, jestli chceš umřít, jdu s tebou.“

„Cože?“ Ion se otočila.

„Jak jsem řekl, jdu s tebou.“

„Ne, to teda nejdeš.“

„Proč ne? Neříkalas, že to je vězení? Tak chci taky pryč. Jdu s tebou.“

„To není pravda. Chceš mě jenom vydírat, abych nešla.“

„Haló, lidi, neblázněte, já nechci, abychom zemřeli.“

„Tak mě pusťte a dál si žijte v téhle mizérii.“

Byl to výbuch příliš dlouho potlačovaných emocí. Všechno se uvolnilo. Nešlo to nijak zastavit a já to věděl. Lidé na palubě křičeli, plakali, dokonce cítili extázi a sexuální vzrušení. Meteorit jako by zářil rudým světlem.

„Tohle nás zabije,“ řekl ještě jeden z nich.

A pak se ponorka zřítila na meteorit.

Zůstal jsem tam velmi dlouho. Visel jsem v prostoru a zíral na zbytky ponorky bezcílně poletující kolem. Nebyl jsem schopen pochopit, jak se to mohlo stát. Moje přítomnost je zabila. Nejen, že jsem selhal v jejich záchraně, já jejich smrt zapříčinil. Kdybych zůstal čistý, jak by Udržovatel měl být, nikdy by se to nestalo. To moje emoce je zabily. Teď volně visely v prostoru vedle mě, meteorit už na ně neměl vliv, už je nepotřeboval. Všude bylo strašidelné hrobové ticho. Ve světle vzdálených hvězd se velmi nenápadně rýsoval chladný, šedivý, teď už nasycený meteorit. Ano, všechno napětí zmizelo. Vlastně se všechno urovnalo. Kdybych nepřišel, nejspíš by se to stalo tak jako tak, jen by se trápili déle. Mohl být opravdu můj úkol jen ukončit neřešitelnou situaci? Ale jestli ano, tak já jsem s tím nesouhlasil. Podle mého názoru jsem měl především ty lidi zachránit.

Ať je to jak chce, tady nic už nic neudělám.

Přitáhl jsem své emoce a vyrazil do vesmíru.

Kapitola 6

Propast nicoty

Ten svět byl rozdělen na dva. Na každé z obou jeho polovin žil jeden kmen, jehož členové se vyznačovali především nenávisí ke kmeni druhému. Už jsem zde jednou byl a pohled na něj se mi vůbec nelíbil. Oba kmeny vyvinuly hroznou zbraň, jejichž síla byla natolik ničivá, že kdyby obě strany zmáčkly tlačítka na svých ovládacích panelech, mohly by třikrát vyhladit populaci celého svého světa. Ačkoliv sám výbuch by nechal některé odlehlé oblasti nedotčené, energetické zbytky uvolněné výbuchem by zasáhly svět celý a zahubily veškeré bytosti v něm žijící.

Přicházel jsem v momentu krize, abych pohromu zastavil. Doufal jsem, že to stihnu a podaří se mi problém napravit. Vůbec jsem si nebyl sám sebou jistý. Po události s ponorkou jsem ztratil značnou část jistoty o svém poslání. Snad to bylo jen krátké selhání, nebo jsem prostě nepochopil, jak to mělo být správně. Snad brzo získám ztracenou rovnováhu, což se určitě stane, až zachráním jeden svět a jeho obyvatele... jenže v té chvíli první výbuch otřásl mým obzorem. A po něm několik dalších. Díval jsem se zcela bezmocně na zkázu jednoho světa.

Co jsem mohl dělat? Jak je možné, že jsem to nestihl? Zatím dopadlo jen několik bomb, ale i kdyby se mi podařilo zachytit všechny ostatní, uvolněná energie, spad, který vydrží aktivní tři sta let, by už teď všechny zahubil. A navíc je to ještě několik set kilometrů. Potřeboval bych víc času...

Zastavil jsem čas. Byl to jen okamžitý nápad, ale vesmír mi podal pomocnou ruku. Nacházel jsem se uprostřed děje, který se přestal odehrávat. Prozatím. Co ale můžu dělat? Minulost už nezměním. Bomby už dopadly. Ať to bude cokoli, musím to udělat rychle, kdoví, jak dlouho dokážu udržet čas?

Vlastně ani nevím, jestli tady opravdu mám nějaký úkol. Ano, předtím jsem cítil, že mě sem vesmír vedl, ale teď jsem neměl nejmenší představu, co dál. Mám ty bytosti zachránit? Ale jak? Nemůžu je přece všechny odnést do bezpečí. Jsou jich statisíce, na to nemám sílu. A hlavně kam? Do jiného světa určitě ne, tím bych narušil rovnováhu jinde. Snad bych našel v jejich světě nějaké místo daleko od dosahu bomb, kolem něhož bych zastavil energetický spad. Ale tímhle způsobem nemůžu ochránit všechny. A mám snad právo vybrat, které? Každopádně by to měli být příslušníci obou kmenů, ale pak by tohle násilí mohlo nastat nanovo.

Tohle nemá smysl. Nechám se vést, snad to bude správně. Letěl jsem tedy tam, kam mě vedla má intuice. Přímo na povrch planety do nejvyšších hor. Viděl jsem pod sebou jejich bílé zasněžené vrcholky. Ale údolí byla hluboká a zelená. V jednom takovém jsem přistál. Nebylo snad nejhlubší nebo největší, ale jeho výhodou zřejmě bylo, že bylo ze všech stran uzavřeno kruhem těch nejvyšších hor, pevně doléhajících na sebe. Vlastně to byla jen jedna velká hora, v jejímž nitru bylo údolí zasazeno. Úplně opuštěné. Žádní obyvatelé tohoto světa se zřejmě přes hory nedostali. Což mimo jiné znamenalo, že si na něj nemohl žádný z kmenů dělat nárok.

Podíval jsem se nahoru. Stěny byly tak vysoké, že se nebe jevílo jen jako malý kruh kdesi strašně daleko. Nicméně, bylo tu světlo a několik hodin denně sem svítilo i slunce. Život zde by proto nebyl až tak bezútěšný, jako například život v podzemí. Vrcholek hory bych mohl překrýt energetickou bariérou, která by bránila průniku spadu z bomb. Jenže se sem vejde jen několik stovek bytostí. Nemůžu přece vybrat, kdo přežije! Na druhou stranu, když to neudělám, zahynou všichni. A víc, než tohle jedno údolí, ochránit nedokážu. Nikdo a nic mi nepomůže. Na druhou stranu by mě to nemuselo tak trápit, protože oni si svůj osud zvolili dobrovolně. Tedy- samozřejmě o zmáčknutí tlačítek rozhodlo jen několik mocných jednotlivců, ale nenávist byla společná. Téměř všichni s tím jako s možným vyvrcholením svojí nenávisti počítali. Téměř všichni by se stiskem tlačítka v danou situaci souhlasili. Téměř všichni!

A tak jsem na to konečně přišel. Vesmír mě opravdu dovedl tam, kde mě potřeboval. Nemohu narušit ničí svobodnou volbu. Mohu ale zachránit ty, jejichž volba to nebyla, na nichž je tím spácháno násilí. Ty, kteří jsou mírumilovní a s ničím, co se kolem nich dělo, nesouhlasili. Ostatně to, co tenhle svět odsoudilo, je, že je v něm takových lidí oproti jiným světům zoufale málo.

Vystoupil jsem do výšky a začal svým vědomím přesunovat vzduchem všechny ty, kteří jsou oddáni myšlence míru a s útokem ani pro obranu nesouhlasí, do údolí. Prostě jsem se soustředil na to, abych je přitáhl k sobě. Nemusel jsem se obávat, že je to nějak vyděsí, nebo že se budou bránit, protože pro ně neplynul čas. Až bude spuštěn, zjistí, že se záhadně ocitli v odlehlém opuštěném údolí. Bude to pro ně šok, ale ten jim nijak neublíží. Horší bude, až zjistí, co se stalo. Mnoho z nich během útoku přijde o všechny své blízké. Jenže s tím se nedá nic dělat. Asi jim to ale nebudu schopen vysvětlit.

Trvalo to úmorně dlouho, ale to ničemu nevadilo, věděl jsem, že dostanu k dispozici dost času, abych mohl úkol splnit. Po několika hodinách jsem konečně přitáhl poslední a uložil je měkce do trávy. Dohromady jich nebylo ani dvě stě. Jen dvě stě těch, kteří necítili nenávist ke svým bližním! A spousta z nich byly úplně malé děti. A ani těch zde nebyla většina, ačkoliv je nutné říct, že značné procento-tyhle bytosti mají velmi krátké dětství a dlouhou dospělost, dětí zde nikdy není moc. Dvě stě lidí ze stovek tisíc je ale opravdu neuvěřitelně málo. Dostal jsem pocit, jako by se jednalo o jakousi nevyhnutelnou očistu tohoto světa. Svět tak pohlcený vzájemnou nesmyslnou nenávistí přece nemůže nikde ve vesmíru vydržet příliš dlouho. Tahle myšlenka mi ale připomněla Ponorku a udělalo se mi špatně. Jak je možné, že se od doby, kdy jsem potkal Wallu, dostávám do tak složitých situací? Předtím bylo všechno tak snadné. Najednou jako by se všechno hroutilo.

Začínalo mi být jasné, co musím udělat. Musím dostat odpovědi. A ty dostanu jen na jediném místě. V Propasti nicoty.

Předtím ale musím zajistit přežití tohoto světa. Když jsem se ujistil, že jsou poslední vyvolení v údolí, začal jsem tvořit energetický štít klenoucí se nad údolím, opírající se o vrcholky hory. Nebylo to vůbec snadné, možná můj nejtěžší kousek. Tohle nebylo jako tvořit bariéru v Neriných snech, tohle byla realita. A i tehdy ve snech jsem zapomněl na malou skulinku, která nakonec málem způsobila pohromu. Tady by všechny okamžitě zabila. Navíc prostor, který budu muset pokrýt, je mnohonásobně větší. Musel jsem okraje přesně přilepit na reliéf hory, aby ani centimetr neunikl. Učinil jsem tak na jedné polovině kruhu a pak od zdi začal táhnout klenbu k polovině druhé. Při vizualizaci jsem si pomáhal rukama. Pravou rukou jsem držel okraje přilepené na zdi, zatímco levou jsem pomalu a pečlivě soukal klenbu dál nad údolí. To ohromné množství energie, které pro to bylo potřeba, jsem bral z jejich světa. Musel jsem si ale ještě dávat pozor, aby byla čistá, nezabarvená jakoukoliv emocí.

Trvalo to opravdu úmorně dlouho, i pro mě. Neustále jsem se musel přesvědčovat, jestli se štít neodlepil, nebo zda se při svém protahování nepřetrhl. Každý metr zabral snad čtvrt hodiny mého, v tomto světě neexistujícího, času. Až, když jsem se dostal po dvou dnech soustředění za polovinu, konečně jsem měl k dispozici takové množství energie a zkušeností, že jsem většinu štítu na druhé straně stáhnul během následující hodiny. Cítil jsem se neskutečně vyčerpaný. Přesto jsem se ale rozhodl zkontrolovat štít, jak nejlépe to půjde. Nejdřív jsem přešel pohledem okraje a s potěšením zjistil, že jsou opravdu perfektní. Pak jsem zkoumal plochu nataženou nad údolím. Když jsem jí zkontroloval většinu, ucítil jsem, jak ztrácím vědomí. Tady už nefungovalo přesvědčovat sám sebe o čistotě svého bytí jakožto vědomí. Bylo toho opravdu příliš mnoho. Lehnul jsem si do sněhu na skálu pod vrcholem hory a usnul. S posledním záchvěvem vědomí jsem pustil čas.

Musel jsem být v bezvědomí jen krátce, protože když jsem se probudil, ještě doznívaly poslední vzdálené výbuchy. Válka byla u konce. Podíval jsem se dolů do údolí a uviděl několik skupin postav. Skupin? Pokusil jsem se být neviditelný a slétl jsem dolů. Pak jsem na sebe vzal jejich podobu a přišel k první skupině. Dívali se na mě velmi ostražitě. Pozdravil jsem je.

„Ty jsi Waart,“ řekl jeden z nich. Pochopil jsem, že mám zřejmě vnější znaky druhého kmene.

„Aha, takže mi budete chtít ublížit?“ zeptal jsem se.

„Ne, jsme proti válce,“ řekl zase on, spíš jako přání, než jako informaci. Zřejmě ho překvapilo, že s ním ostatní členové jeho skupiny souhlasí.

„Jistě,“ odpověděl jsem, „stejně, jako já. A stejně, jako všichni ostatní tady. Jenomže to o sobě ještě vzájemně nevědí.“

„Co se vlastně stalo? Kde jsem se tady vzal? A co byly ty rány?“

„Vy to nevíte?“

Zatvářil se zdrceně. „Takže ti idioti to vážně udělali?“

Kývnul jsem na souhlas.

„Tak jak to, že žijeme? Jak to, že teďka nesedím doma rozmetanej na kousky?“

„Byl jsi zachráněn díky svému protiválečnému přesvědčení.“

„A... co moje rodina?“

„Měl někdo z nich protiválečné přesvědčení?“

„No, snad sestra, aspoň jsem ji v posledních dnech přesvědčil.“

„Tak snad sestra.“

Zakryl si tvář rukama. Ani ostatní členové komunity nebyli schopní slova. Představil jsem si, že by mi tohle někdo oznámil, a já věděl, že Walla tam někde zůstala. Celým mým iluzorním tělem projel spalující pocit. A totéž museli cítit oni. A já jim nemohl nijak pomoci. Uměl jsem jenom napravovat trhliny v řádu.

„Je mi líto,“ řekl jsem, „každý dostal to, co si sám zvolil.“

Neodpověděli mi. Ani se nezeptali, jak je možné, že se najednou ocitli v údolí vzdáleném tisíce kilometrů od místa, kde se nacházeli bezprostředně předtím.

„Mluvíte všichni stejným jazykem?“ zeptal jsem se.

„A kdo?“ zeptal se jeden z nich.

„Mám na mysli oba kmeny.“

„Ne.“

„A jak moc jsou vaše jazyky odlišné?“

„Jak se to pozná?“

„Rozumíte si?“

„Přibližně.“

„Dobře, vy, co jste tady, jste poslední přeživší z téhle planety. Musíte se spolu domluvit. Všichni jste mírumilovní, takže se nemusíte vzájemně bát a sedět po skupinkách. Jděte každý k jedné skupince a řekněte jim, co jsem vám řekl já. Domluvte se spolu a přestaňte se dělit na kmeny. V tomhle údolí musíte zůstat tři sta let. Když se pokusíte dostat pryč a povede se vám to, zahynete kvůli spadu z bomb. Tady jste v bezpečí.“

„Kdo jsi, že tohle všechno víš?“

Nechtěl jsem si hrát na Boha, nechtěl jsem, aby mě začali uctívat. „Řekněme, že jsem vyslanec vesmírné síly, která chce, abyste přežili. Na vrcholku hory je vytvořený štít proti spadu z bomb. Za tři

sta let, až bude bezpečné vyjít ven, se vrátím a řeknu vám.“

„Tři sta let? To už mnozí z nás nebudou naživu.“

„Pak se snažte udržet svoje vědomosti a svoji kulturu pro svoje děti.“

Pak řekl někdo jiný ze skupinky: „Ale jak se máme domluvit s Waary? Co když nás budou chtít zabít, když k nim přijdeme.“

„Už jsem řekl, všichni jste mírumilovní.“

„Ale teď jim náš kmen zabil rodiny a přátele a vůbec.“

„Všichni jsou oddáni myšlence míru. Válka zůstala za hranicemi hory.“

Jak se ale ukázalo, žádný z nich nebyl příliš ochoten předávat informace dál, když ne ze strachu, tak proto, že byli přesvědčení, že by jim nikdo nevěřil. A tak jsem musel předat stejné poselství většině skupinek obou kmenů, rozmístěných po údolí. Přesně toho jsem se obával, protože jsem tak musel na vlastní kůži zažít jejich reakci. Někteří plakali, další byli zděšení, jiní naprosto paralyzovaní. Mnozí se se situací vůbec nechtěli smířit a hádali se se mnou, jako by si vůbec nevšimli, že se ve zlomku vteřiny přesunuli tisíce kilometrů. Ať to však bylo jakkoliv depresivní, musel jsem ocenit, že opravdu nikdo z nich nebyl ani náznakem agresivní. Z nejméně nenávislného světa ve vesmíru se stal svět nejméně mírumilovný.

Když už se zdálo, že všichni situaci pochopili, a že se zde neodehraje žádný konflikt, rozhodl jsem se odejít. Už teď jsem musel odpovídat na spoustu otázek. Znovu jsem se tedy učinil pro ně neviditelným a letěl jsem vzhůru. Zastavil jsem se pod bariérou, již jsem vytvořil. Nemohl jsem se ubránit jistému pocitu hrdosti. Přece jen jsem snad měl jako Udržovatel smysl. Přesto jsem si ale nebyl jistý. Musel jsem najít Propast nicoty.

Prošel jsem masivem hory těsně pod bariérou, abych ji ani náhodou svým průchodem nepoškodil. Na druhé straně jsem se ještě otočil, abych se ujistil, že jsem nepoškodil ani horu. Všude kolem jsem cítil vířící kvanta energie, smrtonosné pro všechno živé. Rozhlédl jsem se po okolí. Všude bylo ticho. Země byla spálená a větrem se nesly energie ukončených životů. Opět jsem zapochyboval. Myslím, že mi vyhrkly slzy. Nikdy nepochopím, proč tohle bytosti ve vesmíru dělají. Vyrazil jsem prudce vzhůru, abych byl odtud co nejdřív pryč.

Letěl jsem vesmírem a pokoušel se nemyslet na to, co jsem právě viděl. Jenže jediné zástupné myšlenky byly vzpomínky na Ponorku a na Wallu, přičemž ani jedna z nich mi nepomáhala. A tak jsem se pokusil vybavit si něco z doby, kdy jsem byl ještě vyrovnaný. Vzpomněl jsem si na Neri.

Přistál jsem ve ztemnělé místnosti. Neri spala v posteli a klidně oddechovala. Ten pohled mě uklidnil.

Jak neuvěřitelná byla odlišnost mezi obrazem mrtvého světa a poklidně spící dívky, kterou jsem zachránil! Jenže Neri je minulost, mrtvý svět je přítomnost. Není v pořádku, jestliže mě obrazy z minulosti zachraňují před přítomností. Tu musím vyřešit. A to co nejdřív.

Už z dálky jsem viděl zeď. Nebyla nijak vysoká, ale podle toho, jak byla postavená, bylo zjevné, že je na druhé straně k zemi mnohem větší vzdálenost. Byla to vzhledem v podstatě obyčejná středověká zeď typická u pevností postavených na kraji útesu, u nichž nebylo třeba, aby byly vysoké, protože sám útes představoval pro obléhatele dostatečnou překážku. Tahle však měla především jednu zvláštnost, a to tu, že se na obou stranách táhla až k obzoru, jako by ohraničovala kraj světa. Stejně tak byly ale za ní na dalším obzoru vidět donekonečna se táhnoucí pláně, nad nimiž se tetelil horký vzduch. Na pohádkově vyvedeném cimbuří by člověk očekával skupinu ozbrojenců chránící jej před útoky z plání. Ti tu však nebyli. Místo nich stála na cimbuří žena v bílých šatech. Žádní ozbrojenci nebyli třeba. Sama její přítomnost drží bytosti z plání za zdi. Šel jsem rovnou k ní. Už z dálky se na mě usmívala.

„Moc rád tě vidím, Matko,“ řekl jsem.

„Vítej v mém království,“ řekla, „a nemusíš mě titulovat, říkej mi jménem.“

„Dobře, Dinei.“

„To je lepší. Jak se máš? Dlouho jsi tu nebyl.“

„Vlastně jsem doufal, že už nebude třeba, abych sem šel.“

„Takže má náš velký Udržovatel problém?“

Neodpověděl jsem, což byla ostatně odpověď dostatečná. Podíval jsem se na pláně. Začínaly asi sto metrů pod zdí a odtamtud se táhly do nekonečna. Byly převážně písčité a evidentně velmi horké. Většina jich byla pustá a zcela bez života, až na několik osamělých spálených stromů, hory v dálce a armádu divokých válečníků tábořících poblíž zdi. Jak odlišné byly od chladného vzduchu tady nahoře s její něžnou ochránkyní!

„Zvláštní,“ řekl jsem, „proč jsou pláně Propasti nicoty tak horké?“

„Jenom pro tebe jsou horké. Ale to by pro tebe snad už dneska neměl být problém, ne?“

„Ne, to není.“ Zamyslel jsem se. „Dinei? Jak vlastně dokážeš zastavit všechny ty bytosti za zdí?“

„Nijak. Nesnažím se o to. Nemám žádné silové vlastnosti, jako máš ty. Když je nezadrží samotná moje přítomnost, nechám je projít. Podívej se tamhle.“ Ukázala nějakých sto metrů od nás, kde se právě přes vrcholek zdi ze všech sil škrábala malá šedivá příšerka. „Když se dostala až sem, už ji nechám jít dál.“

„A nebylo by lepší poslat ji zpátky dolů?“

„Na to nemám schopnosti, protože je nepotřebuji. Ne, nepošlu ji dolů. Tak by se tam mohli hromadit a

pak by se jich přes zed' škrábalo o to víc najednou. A to by mohlo být horší. Lepší je nechat je jít.“

„Ale vždyť když se dostanou skrz, tak se dostávají do světa a pak ho narušují.“

„Když je jich takhle málo, tak se v něm hravě ztratí.“

„A co když jich projde víc najednou? Stává se to?“

„Zrovna nedávno prošel houf válečníků.“

„To muselo udělat ve světě pěknou paseku, ne?“

„No, to asi udělalo. Ale řekla bych, že s tím zřejmě vesmír počítal. Ostatně, i tys to musel cítit.“

Dál jsem se díval na pláň.

„A co támhleti,“ ukázal jsem pohledem směrem k tábořícím válečníkům, „ti se taky pokusí projít?“

„Možná. Možná tam jenom čekají na tebe.“

Neodpověděl jsem. Jen jsem zíral před sebe. Cítil jsem její pohled.

„Nemýlím se, pokud řeknu, že se tam chystáš?“

„Budu muset.“

„Uvědomuješ si, že tam můžeš o všechno přijít?“

„Nebo znovu obnovit svoji rovnováhu.“

„Zamiloval ses do ženy, je to tak?“

Zarazilo mě to. „Jak to víš?“

„Nejsi první, kdo jde touhle cestou.“

„Proto jsi mi říkala, že můžu o všechno přijít?“

Přikývla. „Ale ty jsi odhodlán tam jít?“

„Jistě.“

„Přijmeš moje pozvání na čaj, než tam půjdeš?“

„Moc rád.“

Když jsem pil čaj a vyprávěl Matce o svých úkolech, napadlo mě, po jak dlouhé době piji zase tekutinu. Jako by mě tím chtěla trochu zlidštit, než půjdu dolů. Od doby, co jsem se stal Udržovatelem, jsem nejedl, ani nepil. Až teď.

Pak jsem se rozloučil s Dinei a přeletěl zed'. Náhle mě vzal vítr a já se propadl do hloubky jako letadlo v turbulenci. Rychle jsem vyvinul protitlak, čímž jsem zbrzdil pád, který by byl jinak velmi tvrdý. Nutno

říct, že když jsem zde byl poprvé, nic podobného se mi nestalo. Na druhou stranu, tehdy zde nebyl útes ani zed', nebo možná byl a já přicházel odjinud, takže jsem ji neviděl. Tehdy pro mě bylo horko naprosto zničující. Teď jsem ale Udržovatelem, takže mi žádné tělesné podněty nemohou uškodit. Přesto mě ale můj pád překvapil. Jak je možné, že se mnou mohlo něco tak snadno zacloumat? Jako by tohle byl jediný svět, kdy si opravdu nemůžu být nikdy ničím jistý.

Prošel jsem kolem tábora vojáků. Ukazovali na mě vulgární gesta a vysmívali se mi. Po chvíli se proti mně dva z nich s křikem rozeběhli. Mávnutím ruky jsem oba zastavil. Zatímco stáli připoutaní mým vědomím, další dva se přiřítily s meči v rukou ze strany. Vytvořil jsem si v levé ruce imaginární zbraň a začal jejich útoky odvracet. Nebylo to nijak obtížné, ale zdržovali mě od mé cesty. Potřeboval jsem jít dál. Naštěstí na mě útočili jen čtyři, ostatní vojáci o mě nejevili zájem. Seděli uprostřed tábora a vyprávěli si obscénní historky z milostného života. Hurónsky se u nich smáli.

Vtom na mě něco nečekaně nalétlo svrchu. Byl to jen dravý pták, ale sekunda, na kterou mě vyrušil, vedla k tomu, že jsem ucítil, jak do mého těla vstupuje čepel.

„Jsem jen čisté vědomí. Jen čisté vědomí promítnuté do místa a času.“

Čepel pronikla skrz, aniž by mi jakkoliv uškodila. Nechal jsem zmizet meč ve své ruce, byl zbytečný. Ještě několikrát na mě zaútočili. Čepel vždy pronikla na druhou stranu těla, aniž by způsobila zranění. Nakonec jsem přestal útočníky zajímat. Stáhli se zpět do tábora. Vykročil jsem vpřed.

Konečně jsem došel k horám. Cesta, hrubě se rýsující v písku, vedla přímo do jedné rozsedliny. Pokračoval jsem po ní, až jsem uviděl, že se ztrácí v jeskyni. Uvnitř byla tma, přesto jsem věděl, že tam nebudu potřebovat žádné světlo. Nadechl jsem se vlhkého chladného vzduchu uvnitř. Po spalujícím větru ženoucím vyprahlý písek po pláních to byla vítaná změna. Vešel jsem.

Nebyla zde úplná tma. Celou jeskyní vládlo zvláštní šero, které by zde dávalo i obyčejnému člověku možnost vidět. Po několika metrech jeskyně ústila do široké chodby, která se svažovala někam dolů. Pokračoval jsem v cestě a abych neklouzal po bahnité zemi, svým vědomím jsem se nadnášel.

Náhle se přede mnou otevřel prostor a já byl ve vesmíru. Přímo přede mnou visel v prostoru svět, který jsem nedávno opustil. Vnímal jsem nenávist, kterou do vesmíru vysílal. Takže byl ještě před výbuchem! Teď nemělo smysl přemýšlet o tom, zda je to iluze, nebo zda jsem svým rozhodnutím sestoupit do Propasti nicoty dostal novou příležitost vyřešit poslední úkol. Zkrátil jsem vzdálenost a ocítl se přímo u tlačítka, u něhož všechno začalo.

Všechny pojistky už byly odjištěny a muž u panelu neodvratně přibližoval prst.

„Nedělej to,“ vykřikl jsem, „zničíš tím svůj svět!“

Muž vyskočil na nohy a vytáhl proti mně zbraň.

„Jak ses sem dostal?“

„Tu zbraň můžeš klidně odložit,“ řekl jsem, „stejně by mi nic neudělala. Tohle tělo je jenom iluze. Jdu zachránit váš svět.“

„Mám úkol,“ řekl.

„Já taky. Úkol zabránit ti vykonat ten tvůj.“

Vrhl se k tlačítku. Zachytil jsem jej svým vědomím a od tlačítka jej odnesl.

„Jak se jmenuješ,“ zeptal jsem se.

„Rin,“ řekl vyděšeně.

„Tak dobře, Rine, neboj se, nic ti neudělám. Jenom tě nemůžu pustit k tomu tlačítku.“

„Je to můj úkol.“

„Uvědomuješ si, co se stane, až to zmáčkneš?“

„Zaútočíme na nepřátele.“

„A víš, co pak udělají oni?“

Mlčel.

„Samozřejmě, že to víš. A nemysli si, že se to nestane. Že si řeknou: ‘No co, zaútočili na nás, ale my budeme rozumnější a neoplatíme jim to.’ A i kdyby, spad z bomb stejně zahubí celou populaci.“

„Mám poslat jen jednu bombu. Jenom varovný výstřel.“

„Který zabije jenom pár tisíc?“

Opět neodpověděl.

„Jedna bomba znamená začátek války. Oni jich pak pošlou víc. A vy zase odpovíte. A tak to půjde dál až do zničení celé populace. Já byl v budoucnosti, Rine. A viděl jsem, jak to dopadne.“

Díval se do země. „A co mám dělat? Dostal jsem rozkazy. Když je nevykonám, jenom mě potrestají a pošlou místo mě někoho jinýho.“

„Jen s tím počkej. Nechci po tobě nic víc, než počkat půl hodiny. Vypravím se za těmi, kteří dávají rozkazy, dobře?“

„Dobře.“

„Fajn, a teď mi, prosím tě, řekni, kdo to je?“

„Cože? Kdo?“

„No ti, co dávají rozkazy.“

Díval se na mě překvapeně, jako by bylo samozřejmostí, že bytost jako já by měla znát zřízení každého

seběmenšího světa ve vesmíru. „Měl by to být senát, ale v krizové situaci může dát rozkaz i vojenský velitel.“

„A kdo to byl teď?“

„Co já vím? Já jsem prostě dostal kód.“

Vyrazil jsem skrz strop co nejrychleji, jak to šlo. Hledat velitele. Něco mi říkalo, že to byl určitě on. Mělo to celkem logiku. Tak nerozvážený rozkaz musel dát jedinec. Přeletěl jsem nad hlavním městem a uviděl palác, z něhož právě odjíždělo několik aut. Situace byla jasná. Velitel, který dal právě rozkaz začít vyhlazení populace celého světa, odjíždí se svojí rodinou do vojenského bunkru. Členové rodiny teď děkují prozřetelnosti za to, že mají oproti ostatním bytostem tohoto světa tu výhodu, že mají informace z první ruky. Určitě je napadlo, že všichni by se stejně do bunkrů nevešli, a že oni mají prostě štěstí, že jsou díky jednomu svému členovi těmi vyvolenými. Nemohli vědět, že vzhledem k rozsahu katastrofy, jakou tento člen spustil, bude jejich bunkr zničen přímou ranou mířící na město. A to pro ně bude jenom štěstí, protože třistaletý pobyt v podzemí by je stejně změnil k nepoznání.

Vletěl jsem přímo do prvního auta na sedadlo vedle muže v uniformě, která nesla množství vyznamenání. Vyděšeně nadskočil a stejně, jako předtím Rin, vytáhl zbraň. Zařídil jsem, aby mu vyletěla z ruky a dopadla na ulici a aby auto zastavilo.

„To vy jste dal rozkaz k odpálení rakety?“ přešel jsem rovnou k věci.

„Nevím, o čem to...“ řekl on.

„Ale víte, jinak byste neutíkal z paláce.“

„Jedeme na dovolenou.“

„Ale nejedete. Právě jste dal rozkaz ke zničení celého svého světa, tak se jedete schovat do bunkru.“

„Nic takového...“

„Podívejte, viděl jsem budoucnost. Celá populace vaší planety byla vyhlazena.“ A zopakoval jsem mu přesně stejný postup budoucích událostí, jako předtím Rinovi. Velitel na mě chvíli zíral a pak řekl: „Ničemu nevěřím. Jste špión nepřítele a provokatér.“

„Myslíte, že by špión dokázal tohle?“ A předvedl jsem obvyklý přesvědčovací trik, zvedl jsem auto i s námi do vzduchu. „Podívejte, není času nazbyt. Musíte to udělat teď hned. Odvolat útok, než bude pozdě.“

„Oni zaútočili první.“

„Cože? Jak to?“

„Zaútočili na naše hranice. Zabili několik našich.“

„To ale vyvolala jenom léta udržovaná nenávist mezi vašimi dvěma kmeny.“

„My to nezačali. Vždy jsme toužili po míru. To oni jsou zrůdy a svět by od nich měl být očištěn.“

„Nikdo z vás už dávno neví, kdo to začal. Jenom se to pořád stupňuje.“

„Ale oni teď zaútočili. Už po několikáté. Nemůžeme to nechat bez odplaty. Musíme ukázat svoji sílu a odhodlanost. Svoji odvahu.“

Napadlo mě, že ten, kdo nejvíc mluví o odvaze, jí má obvykle nejméně.

„Víte, co se stane s bunkrem, do kterého jedete?“

„Co?“

„Bude zničen přímým zásahem. Stejně, jako celé vaše hlavní město.“

„Ale naše raketa míří na jejich odlehlé oblasti.“

„Nebudu opakovat, co jsem už říkal. Nakonec dopadnou všechny.“

„Na mém životě nezáleží. Záleží na vítězství našeho národa.“

Tohle samozřejmě musel říct. Teď už stačila jenom drobnost.

„A co všichni ti lidé kolem? Necháte je všechny zemřít?“

Chvíli ještě natahoval situaci, aby nemohl být tak snadno usvědčen ze zbabělosti, a pak vytáhl kufr, který měl pod sedadlem, namačkal kód a vytáhl červenou krabici. Vzal z ní horní placku, pak uchopil do ruky vysílačku operující na speciálních vojenských frekvencích a řekl do ní: „Zrušte rozkazy. Kód je EN, pomlčka, S32.“ Odložil placku a řekl: „Hotovo. Teď byste nás konečně mohl postavit na zem, co říkáte?“

Položil jsem auto na zem a s pocitem dobře vykonané práce odletěl do vesmíru.

A tam jsem uslyšel volání. Byla to Walla. Její čas z nějakého důvodu běžel stejně, jako čas tohoto světa, Věděl jsem, že za ní musím jít.

Jenže v tu chvíli jsem si znovu uvědomil nebezpečí ve světě, který jsem se snažil zachránit. Tentokrát to bylo z druhé strany.

„Počkej Wallo,“ řekl jsem, „ještě chvíli. Ještě něco vyřídím a pak přijdu.“

Znovu jsem proletěl mraky, tentokrát na druhou polovinu. V dálce před sebou jsem uviděl jejich řídicí středisko. Několik mužů tam debatovalo. Už, než jsem tam přiletěl, jsem všechno věděl. Druhý kmen poslal na jejich území vysoko letící průzkumné letadlo, které nemohli vzhledem k výšce sestřelit. Tím narušil všechny dohody udržující v klidu paranoidní státníky. Řešení bylo jasné.

Vletěl jsem dovnitř a opět je začal všechny přesvědčovat. Zase ty stejné reakce. Nejdřív mě měli za špióna, pak mi prostě jenom nevěřili. Popsal jsem jim, jak dopadne jejich svět, pak je obratně

zmanipuloval přes informace o budoucím osudu jejich rodin, což možná nebylo zcela čisté, ale byla to jediná možnost. Nakonec souhlasili, že své rozhodnutí přehodnotí.

Opět jsem je opustil, rozhodnut vydat se za Wallou. Volala mě. Už dlouhá léta. Proč jenom stál čas proti mně? Už neběžel stejně, jako v tomhle světě, ale mnohem rychleji. Ani jsem nevěděl, v jakém poměru. Teď jsem přesvědčil vládní orgány obou národů, tak je snad nebezpečí zažehnáno. Vydal jsem se tedy na cestu.

Jenže v tu chvíli tu bylo nebezpečí znovu. Musel jsem se vrátit. Byl to ten stejný velitel, který dal rozkaz posledně.

„Tentokrát mě nepřesvědčíš,“ řekl hned, jak mě uviděl, „tentokrát to totiž fakt přehnali. Celý náš národ je v ohrožení. Musím jednat.“

Když jsem se ním pak mluvil, zjistil jsem, že prostě druhý kmen zaútočil na jejich dopravní lodě, které se nedopatřením dostaly do nepřátelských vod. Přesvědčil jsem velitele, že ani tohle není důvod k válce, a letěl rychle k druhému kmeni, kde jsem skupině vládců vymluvil útok zdůvodněný přítomností nepřátelských lodí v jejich vodách. Celý tenhle svět byl sud prachu a mně bylo jasné, že na to, abych jej dovedl k míru, bych tu musel hlídkovat stovky let. Pokusil jsem se zastavit jejich čas, jako jsem to udělal předtím. Abych mohl letět za Wallou. Jenže to nešlo. Teď mi to vesmír nedovolil.

Takhle to nejde. Musím vidět svoji lásku. Budu prostě doufat, že se po mém bezprostředním zásahu běh dějin změnil. Snad se teď umoudří. Ignoroval jsem tedy pocity ze světa a na třetí volání vyrazil za Wallou. Svět ještě nebyl z dohledu, když jsem za sebou ucítil první výbuchy.

Ani jsem se neotočil. Věděl jsem, že prostě došlo k tomu, k čemu dojít mělo, a že vzhledem k běhu času jsem právě přenesl odpůrce války do údolí, a že se tak věci jen vrátily do své původní podoby. Představil jsem si spálenou mrtvou zemi. Se slzami v očích jsem letěl vesmírem.

Zkrátil jsem vzdálenost, abych byl dřív u Wally. Podařilo se to, takže jsem okamžitě uviděl její planetu. Přidal jsem na rychlosti a prudce vletěl do jejího domu. Ležela v posteli a umírala. Když mě uviděla, usmála se na mě a vydechla naposledy. Padl jsem na kolena a brečel.

Vize zmizela a já klečel na bahnité podlaze jeskyně. Ze stropu kapala voda a sem tam nade mnou přeletěl netopýr. Jinak zde bylo naprosté ticho. Veškeré vědomí, které bylo kolem mě, utichlo. Byl jsem tu jen já sám, na kolenou a plačící. Nic z toho se nestalo. Jenže, je možné říct, že se to nestane? Jediné, co vím, bylo, že Walla není mrtvá, tahle situace se neodehrála. Jenže jakou mám naději, že pokud zůstanu Udržovatelem, neodehraje se?

Vstal jsem a pokračoval v cestě. Téměř okamžitě se přede mnou ve tmě objevila zeď, přesná kopie té, ne níž stojí Dinei. Jenže teď tady Dinei nebyla a zeď působila v šeru chodby přízračně. Vstoupil jsem na ni a podíval se dolů. Nebyly tam žádné pláně. Jen bezedná propast, o níž jsem netušil, kde končí. Útes mizel ve tmě. Cítil jsem, že se tam dole něco odehrává, vnímal jsem spoustu surové energie vybuchující na dně. Ale já jsem od ní byl oddělen nepřeklenutelnou vzdáleností. Napadlo mě, zda bych neměl jít dolů, ale cítil jsem, že ačkoliv cíl je správný, cesta ne. Byla to jen další vize. Měl jsem pokračovat dál jeskyní, ne dolů vizí.

Vtom jsem si všimnul, že se dole na útesu něco hýbe

. Chvíli mi trvalo, než jsem analyzoval energii, ale pak jsem ho poznal. Byl to Chlapec. Škrábal se po útesu nahoru. Vzpomněl jsem si na dobu, kdy jsem jej zachraňoval, a zatoužil jsem se zase cítit stejně, jako tenkrát. Tak čistý, tak svobodný a s vědomím toho, co je správné. Jenže mi znovu došlo, že to už není možné, vrátit zpět. Minulost je pryč. To, co je přede mnou, je moje rozhodnutí, jak budu pokračovat. Už nikdy se té tíhy nemůžu zbavit. Musím jít dál jeskyní. Podíval jsem se dolů na Chlapce a uvědomil si nepřekonatelnou vzdálenost, která nás dělí. Přál jsem si nalézt v sobě sílu, kterou bych ji překonal, ale věděl jsem, že se nic takového nestane. Už nepřijde žádná nečekaná pomoc, žádný nový nápad, žádná síla. Kostky jsou urovnány jedna na druhé a ačkoliv mají tendenci se bortit, sedí na sobě tak pečlivě, že už není možné zasunout žádnou další.

Náhle se celý prostor pod zdí zalil vodou. Místo bezedné propasti tu teď byla bezedná řeka. Když jsem se podíval přes vodní plochu, mohl jsem vidět v dálce druhý břeh. Rozhlédl jsem se po zdi a všimnul si, že je po pravé straně výřez, zřejmě přístup k vodě. Přišel jsem k němu a stanul na začátku dřevěného mola. Napravo ode mě visel zvon. Zazvonil jsem.

Po chvíli se z mlhy vynořila loď, řízená postavou v černé kápi. Šinula se po hladině úděsně pomalu. Jestliže to mělo být dramatické, bylo to zcela zbytečné. Samozřejmě jsem věděl, že ta postava bude převozník Cháron, a že až dorazí k molu, otevře svoji kostlivou ruku, abych do ní vložil minci. Proč se tak šine? Ne, že bych zase až tak spěchal, čas tady běží určitě úplně jinak, než Walle a světu, jehož přeživší bytosti musím po třech stech letech vyvést z hory, ale přesto... tohle snad není nutné. Proč mě zdržuje?

„Čím zaplatím?“ napadlo mě, žádnou minci jsem samozřejmě neměl, „co mám cenného?“

Před mýma očima se objevily dva předměty, vypadaly jako skleněné koule, ale byly čistě energetické. Spíš, než jako sklo, připomínal materiál vodní bubliny. Jedna z nich svítila klidnými barvami, především modrou a zelenou, druhá byla červená. Díval jsem se z jedné na druhou. Věděl jsem, že se teď může všechno vyřešit. Stačí jednu z nich odevzdat. Stačí jen rozhodnout, kterou.

Cháron se pomalu blížil a já stále nevěděl. Ted'! Ted' prostě jednu odevzdej. Rozhodni se. Odevzdej modrou. Už jsem byl téměř rozhodnut, ale náhle jsem si vzpomněl na ty, které musím vyvést z hory. Nemůžu se vzdát své role Udržovatele. Aspoň teď ještě ne. Jenže musím něco odevzdat, protože jinak

nedojdu na konec cesty a nezískám odpověď. Na druhou stranu, když se rozhodnu a zaplatím, žádnou odpověď už nebudu potřebovat, takže vůbec nebudu potřebovat službu, za níž tak zaplatím.

Cháron přistál u mola a natáhl ruku. Koule v mých rukou zářily a já věděl, že se nebudu schopen rozhodnout. Nikdy se nevzdám Wally a nemůžu se vzdát ani Udržovatele. Ať je to jak chce, tak rychle se můj problém nerozhodne.

A náhle mě napadlo, že mám ještě něco velmi cenného. Možná cennějšího, než obě předchozí bubliny. Pil jsem u Dinei čaj. Jeho energie byla stále ve mně. Z mých rukou zmizela modrá i červená bublina a místo nich se objevila jiná, jasně zelená. I tu jsem držel váhavě v ruce, protože i ona byla poklad. Jejím odevzdáním jsem se vzdával své lidské existence. Části svého já a vlastně i části obou předchozích hodnot. Nemohl jsem o tom ale přemýšlet. Byla to jediná možnost, jak se dostat dál.

Vložil jsem bublinu do kostnaté Cháronovy ruky. Sevřel prsty a strčil ji do záhybů svého černého roucha. Kývnul hlavou na znamení, že mám nastoupit do loďky. Učinil jsem tak a Cháron odrazil od břehu. Teď jsem věděl, že nemůžu doufat ani v žádné okolnosti, které by můj problém vyřešily. Když za mě problém nerozhodla ani smrt, neexistuje žádná jiná síla, která by to za mě mohla učinit. Vyřešit ho můžu jen já sám.

Cháron beze slova pozoroval hladinu před námi. Stál jsem za jeho zády. Loďka se pohybovala příšerně pomalu. Nutilo mě to neustále přemýšlet o tom, co bych raději obětoval, kdybych opravdu musel. Začínalo mi být jasné, že chci raději zůstat s Wallou, ale nemůžu se vzdát role Udržovatele, aspoň do té doby, než dokončím započatý úkol. A zase se to vracelo dokola a já jsem o tom musel neustále přemýšlet. Chtěl jsem dorazit na konec cesty co nejdřív, abych to už měl za sebou. Abych nemusel zůstat sám se svými myšlenkami.

„Nemohli bychom jet rychleji?“ zeptal jsem se. Nezareagoval.

„Ale co, přes všechny pochybnosti jsem přece pořád Udržovatel,“ napadlo mě, „rituál jsem splnil, tak nevidím důvod, proč tady trčet.“

„Děkuji za svezení,“ řekl jsem, „vznesl jsem se nad loď a vyrazil prudce k druhému břehu. Měl být blízko, tak deset sekund letu. Jenže po minutě byl druhý břeh pořád stejně daleko, ačkoliv Chárona jsem nechal daleko za sebou. Napadlo mě, že je to zřejmě něco na styl optického klamu, a že kdybych měl jet celou tu cestu s Cháronem, během té doby by se mohly zhroutit světadíly a Walla desetkrát umřít, pokud by čas tady souhlasil s časem venku.“

Jenže po další půlhodině, kdy jsem se ke břehu nepřiblížil ani o píd', mi došlo, že to tak vůbec není. Nezáleželo na tom, jak dlouho se pohybuji kýženým směrem. Druhého břehu bez Chárona prostě nedosáhnu. Není to nic na způsob optického klamu. Břeh je opravdu tak daleko, jak se zdál z loďky, jenže ten, kdo nezaplatí a neprojde cestou tak, jak má, ho nemůže dosáhnout.

Otočil jsem se tedy a vyrazil zpět k Cháronovi. Jenže jsem jej nemohl najít. Letěl jsem další hodinu a ačkoliv pode mnou hladina řeky ubíhala, oba břehy byly stále stejně daleko. Byl jsem uzavřen mezi světem živých a mrtvých a nemohl jsem ani k jednomu z břehů. To přece není možné! Jsem Udržovatel, něco takového se mi nemůže stát. Mám schopnosti, mám prostředky, jak se odtud dostat. Nemůžu tady zůstat! Začínala se mě zmocňovat panika. Snažil jsem se ji uklidnit. Mám přece možnosti. Prostě si sem Chárona přivolám. Zavřel jsem oči a pokusil si pod sebou představit Chárona a jeho loďku a tuto představit vnutit realitě. Otevřel jsem oči. Žádná změna. Temné vlny řeky Styx poklidně šplouchaly a ani v nejmenším nevěstily přítomnost převozníka.

Bylo to tím, že jsem nerespektoval pravidla. Co jsem to za Udržovatele, když se vzepřu základním pravidlům, která jsou závazná úplně pro všechny? Uvěřil jsem své všemohoucnosti. Teď jsem uzavřen v Propasti nicoty, protože jsem si myslel, že můžu beztrestně porušit řád vesmíru. Doteď jsem měl pocit, že je Propast nicoty jen strašidelné jméno, že mě ve skutečnosti nemůže nijak ohrozit. A teď jsem tady, padlý v nicotě.

Nevím, jak dlouho jsem tam strávil. Rozhodně dost dlouho na to, abych ztratil veškerou naději na brzké vyřešení problému a začal pochybovat o tom, že se odtud vůbec kdy dostanu. Mohl jsem tady zůstat stejně dobře sto let, jako navždy. Poletovat nad temnou hladinou. Bez cíle, beze smyslu. Zkusil jsem se ponořit do hloubky a vyletět ke stropu jeskyně. Jenže tyhle kraje Nicoty byly stejně nedostižné, jako oba břehy.

Už jsem nebyl žádný Udržovatel, jen úplně obyčejná ztracená duše bloudící v nicotě. Opustil jsem svoji cestu. Díky svojí pýše, proto, že jsem dar, který jsem dostal, považoval za svoji vlastní sílu. Byl jsem teď bytost sražená z nebes, bez formy a beze jména.

Vzpomněl jsem si na Wallu. Jak jsem se cítil mocný, když jsem s ní byl! Byl jsem velký Udržovatel a ona jenom obyčejná holka, jak to jednou sama vyjádřila. A teď? Kdesi ve vesmíru je ženská bytost, která má všechno to, co já nemám. Má jméno a formu. Je svobodná, neuzavřená ve své pýše. Proč by o mě vlastně měla mít zájem? Teď, když nejsem nic?

Kdybych byl aspoň člověk. Kdyby mi zůstal dar, který mi dala před odchodem do Propasti Dinei, mohl bych se sám v sobě o něco opřít. Ale teď jsem neměl ani to. Odevzdal jsem Cháronovi svoji pozemskou existenci, stejně, jako svoji ochranu. Proč jsem vlastně tak zoufale lpěl na roli Udržovatele? Copak měla nějakou cenu? Vždyť by to mohl udělat někdo jiný, vesmír by si to nějak zařídil.

A vtom jsem si vzpomněl na hlavní důvod, proč jsem modrou bublinu nebyl ochoten odevzdat. Vybavila se mi představa bytostí čekajících v údolí. Může to opravdu udělat někdo jiný? Vždyť sám nevím, jestli to byl opravdu můj úkol, nebo jen mé vlastní rozhodnutí. Nemám jistotu a nemůžu riskovat, že zůstanou navždy zavřeni v tom údolí. Musím se ujistit, že se dostanou po třech stech letech zase ven.

A v té chvíli jsem jej konečně uviděl- malou tečku kdesi uprostřed vod. Rychle jsem se vydal tím směrem. Šinul se stále stejnou neuvěřitelně nízkou rychlostí, jako předtím. Teď mi to ale připadalo jako rychlost úžasně vysoká, rychlost, která dokáže překlenout světy a vysvobodit nešťastné duše z jejich zajetí.

Dopadl jsem do lodky a sedl si na její zád. Cháron se ani neotočil. Příď lodi lehce čeřila vodu.

Několik dalších hodin jsem pozoroval střídavě hladinu vody a střídavě břeh, k němuž jsme se blížili. Přemýšlel jsem, co mě tam čeká. Může mě po tom, co jsem teď prožil, ještě něco překvapit? Může mě tam čekat ještě něco děsivějšího, než čím jsem doposud prošel?

Dorazili jsme k molu. Všude kolem nás byla hustá mlha. Počkal jsem, až mi Cháron pokyne, pak jsem poděkoval a vystoupil. Neviděl jsem skoro ani na krok. Přesto jsem vyrazil od řeky. Bylo mi jasné, že na směru nezáleží. Co mě má potkat, mě potká.

Náhle se mlha začala zvedat. Všimnul jsem si, že stojím v trávě a v mém okolí se rýsují kmeny stromů. Netrvalo dlouho a já uviděl, že stojím uprostřed zahrady plné krásných rozkvetlých stromů. Po modré obloze létali ptáci. Pokračoval jsem dál cestou hrubě načrtnutou v trávě. Cítil jsem vůni jara. Ať jsem čekal cokoli, tohle určitě ne.

Když jsem ušel asi dvě stě metrů, zjistil jsem, že mi jde v ústrety postava. Poznal jsem ho už z dálky. Byl to Daaren.

Teď jsem věděl, že jsem na konci. Jen jsem nevěděl, proč. Jakou odpovědí mohl být Daaren? Pokračoval jsem mu vstříc. Bude se na mě snažit zaútočit? Zabít mě, jako tenkrát? Nezdálo se. Když jsme se zastavili na dva kroky od sebe, usmíval se na mě.

„Vítej v mém království,“ řekl.

„Tvoje království?“ odpověděl jsem, „tohle všechno je tvoje království?“

Zasmál se. „No jistě, čekal jsi, že budu žít v nějaké vlhké díře hluboko v podzemí, obklopen spoustou důmyslných mučících zařízení?“

„No, vzhledem k tomu, že se prakticky nacházíme ve vlhké podzemní díře...“

„To tys sem šel vlhkou podzemní dírou.“

„Ale padl jsi přece do hmoty. Jsi padlý Udržovatel.“

„To rozhodně ano. Stejně, jako ty.“

„Já přece...“

„Prošel jsi úplně stejným vývojem, jako já. Zamiloval ses do ženy, našel jsi znovu lidské pocity a začal jsi lpět na tom, co máš.“

„V jedné věci jsme úplně jiní. Pokusil ses zabít svého syna, protože byl připomínkou na tvůj pád.“

„Nešlo o připomínku. Pokoušel jsem se tě zabít, protože jsi byl mého pádu příčinou.“

Co se mi to snaží namluvit? To přece vůbec nemá logiku. „Jak jsem mohl být příčinou tvého pádu?“ řekl jsem.

„Když jsem se zamiloval a i když jsem měl syna, pořád jsem byl Udržovatel, tak, jako teď ty. Se stejnými problémy, jako máš ty. Než jsi se objevil ty jako nový čistý Udržovatel se svojí mladou energií, mohl jsem bez problému pokračovat. To tys mě odsoudil k pádu. Svým příchodem jsi mě donutil stát se tvým nepřítelem.“

„Mluvíš o podobnostech mezi námi, ale to je přece nesmysl. Pokusil ses zabít živou bytost, to bych já nikdy neudělal, ani kdyby byl můj pád jakkoliv strašný.“

„Copak to nechápeš? To už jsem nebyl já. Dokud jsem byl Udržovatelem, moc dobře jsem věděl, jak to dopadne, že nakonec skončím tady v té, jak ty říkáš, vlhké podzemní díře. Ale nikdy bych ti neublížil. Stejně, jako bys to neudělal ty. Jenže pak už jsem to nebyl já. Byl jsem nucen vzít roli, kterou jsi mi určil. Pak jsem se musel pokusit tě zabít, i když jsem samozřejmě pořád věděl, jak to dopadne. Jen jsem plnil roli. Myslíš, že mě těšilo stát se tím, čím jsem se stal?“

„Ale vždyť jsi se mohl svobodně rozhodnout.“

„Ano, to mohl. A věděl jsem, že pokud má mít vesmír svého Udržovatele, ty budeš ten správný, ne já. Tohle bylo to, co vesmír potřeboval, a v době, kdy jsem to rozhodnutí učinil, jsem byl pořád ještě Udržovatel. Jednal jsem podle zájmu vesmíru.“

„Vesmír chtěl, abys zabil svého syna?“

„Ne, chtěl, abych se pokusil zabít svého syna. Abys ho ty mohl zachránit a stát se tak tím, čím jsi měl být.“

Neodpovídal jsem. Všechno se to najednou obrátilo naruby. Je opravdu možné, že se Daaren obětoval, abych já mohl být Udržovatelem? Poslechl potřebu vesmíru?

„Mohlo by se totéž stát mně?“ řekl jsem nahlas, ačkoliv to měla být moje soukromá myšlenka.

„Oproti mně máš jednu výhodu,“ odpověděl.

„A to?“

„Vypravil ses do Propasti nicoty včas. Když jsem to udělal já, bylo už pozdě. Už jsi měl převzít roli a zvládat ji líp.“

„Takže můžu zůstat Udržovatelem, i když zůstanu s Wallou?“

„Když mě konečně zbavíš role, kterou jsi mi přisoudil, tak můžeš.“

„A to udělám jak?“

„Už jsi to udělal.“

„Jak?“

„Prostě tak, žes sem přišel.“

Opět jsem chvíli přemýšlel. Pak jsem se zeptal: „Když jsem sem šel, všechno, co jsem po cestě viděl, mě přesvědčovalo, že není možné spojit lásku k Walle a roli Udržovatele. A teď mi tvrdíš, že to možný je. Jak?“

„Myslím, že nejsem ten, kdo by ti tohle mohl říct. A ani neznám odpověď.“

Zdalo se, že je náš rozhovor u konce. Dozvěděl jsem se všechno, co jsem potřeboval. Prošel jsem si pádem, abych se snad zase vrátil zpět. Rozloučil jsem se a jal se odcházet.

„Počkej ještě,“ zastavil mě, „neřekl jsem ti to nejdůležitější.“

„A co?“

„Tvoje jméno. Jmenuješ se Llawaind.“

Zahrada se ztratila za mými zády. Opět jsem se vnořil do mlhy a po chvíli se přede mnou objevila řeka. Vešel jsem na molo a zazvonil na zvon, který zde visel. Cháron přijel stejně pomalu, jako předtím, a vzal mě na svoji loď. Tentokrát ode mě nic nechtěl. Odrazil od břehu. Cesta trvala stejně dlouho, jako tam. Nijak mi to nevadilo. Teď už ne. Vlastně mě překvapilo, jak snadno se všechno vyřešilo. K tomu, aby se vrátila moje ztracená rovnováha, stačil jediný krátký rozhovor. Bylo to jenom pár vět zdánlivě vůbec se nevyjadřujících k problému a najednou jsem ani nechápal, proč jsem vnímal konflikt rolí tak dramaticky. Vůbec přece nebyl problém dokončit úkol a pak jít za Wallou. A pak? Uvidím.

Loďka přirazila k molu. Vystoupil jsem a otočil se k Cháronovi, abych poděkoval a rozloučil se. Držel ruku nataženou před sebe, ale ne proto, aby žádal dodatečné placení. Bylo to naopak. Držel ve své kostlivé dlani bublinu, kterou jsem mu zaplatil za převoz. Vracel mi lidství, které jsem dostal od Dinei. Vzal jsem si ho od něj a vykročil směrem zpět ke zdi. Byl jsem zpátky. Měl jsem jméno i formu.

Když jsem se rozloučil s Dinei, vydal jsem se zpět do vesmíru. S překvapením jsem zjistil, že teď nemám co na práci. Vesmír po mně nic nepožadoval. Lidé v hoře mají před sebou dobrých dvě stě let, než bude potřeba je z ní vyvést. A tak jsem konečně mohl udělat to, v co jsem celou tu dobu doufal. Letět za Wallou.

Dorazil jsem na malou planetu posetou krátery. Cítil jsem, že se všichni bathové vrátili ze sféry Tean, většina z nich se ale nevrátila na planetu, ale zůstala na její sféře. Nebyl jsem si úplně jistý, ale měl jsem pocit, že je mezi nimi i Walla. Proto jsem se připravil na cestu na sféru. Jenže když už jsem chtěl vyrazit vzhůru, všiml jsem si opodál stojící postavy. Zřejmě sledovala místní slunce zapadající za obzorem. Hned jsem v ní poznal Readara Batha. Přišel jsem k němu.

„Vždycky jsem měl rád západ slunce nad naší planetou,“ řekl, „to je možná ten nejpřesvědčivější důvod, proč jsem se vrátil ze sféry a trávím většinu času tady. Walla tím nikdy nijak fascinovaná nebyla. Má ráda ty pastelové barvy, které má světlo na sféře. Rozhodla se, že zůstane tam, v našem domě. Jdeš ji navštívit?“

„Jdu.“

Zvuk mého hlasu jej zjevně překvapil. Otočil zrak od obzoru ke mně. „Už víš, jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Llawaind,“ odpověděl jsem. Chvilí to jméno probíral v myšlenkách.

„To je skvělé. Takže s Wallou zůstaneš?“

„Nevím, jestli můžu. Pořád ještě jsem nezjistil, jak spojit roli Udržovatele a lásku k ní. Chápu, že by to možná šlo, ale když jsem s ní, začínám na ní získávat závislost. Lpět na tom, že jsem s ní. A to může mé schopnosti Udržovatele dost poškodit.“

„Myslím, že si neuvědomuješ jednu základní věc. Mluvíš o tom, že lpíš na vztahu s Wallou, ale ani jednou tě nenapadlo, že to, na čem opravdu lpíš, je ten tvůj Udržovatel.“

„Ale to je přece moje hlavní funkce ve vesmíru, To, co po mně vesmír chce.“

„A jak to víš? Proč jsi si tím tak jistý?“

„Já... prostě...“ nevěděl jsem, co odpovědět. Takhle položit otázku mě vůbec nenapadlo.

„Co, když je to úplně jinak, než si myslíš?“ pokračoval on, „možná byl hlavní záměr vesmíru, aby ses setkal s Wallou. Možná tou největší poruchou řádu věcí bylo to, že jste se vy dva narodili tak strašně daleko od sebe. Proto ses musel stát Udržovatelem, abys mohl překonat tu ohromnou vzdálenost, která mezi vámi špatným sledem okolností vznikla. Ten zbytek byl jenom součástí tvého osobního příběhu, který tě sem vedl.“

„To se mi nezdá. Proč plýtvat takovou spoustou energie na něco tak malého, jako je vztah dvou bytostí?“

„To je právě ono. To je důvod, proč jsi odloučen od Wally. Protože vztah mezi vámi považuješ za něco malého, nedůležitého. Máš dva světy- jeden velký, plný napravování chyb v řádu vesmíru, a pak ten druhý- malý, svět osobních vztahů. Jenže tyhle dva světy jsou ve skutečnosti jedním. Mají stejnou důležitost.“

„Ale...“

„Já nevím, jestli to opravdu je tak, že z tebe vesmír udělal Udržovatele jenom proto, aby ses setkal s Wallou. Možná, že ne. Jen ti chci ukázat omezenost tvého vnímání. Dát ti možnost poznat druhý pohled na věc.“

„No jo, tohle je všechno moc hezký, jenže co když mě vesmír zavolá, abych splnil další úkol? Když mě

bude potřeba, nemůžu se k úkolu obrátit zády.“

„To ti netvrdím. Jenže myslím, že dáváš vesmíru vlastnosti, které nemá. Jestliže jsi trpěl tím, žes byl odloučen od Wally, a nutno říct, že ona tím trpěla taky, nebylo to vinou vesmíru, že by tě tak zoufale potřeboval, a proto tě nechtěl nechat žít vlastním životem. Bylo to tvoje vlastní rozhodnutí. Ty sám jsi upřednostnil svůj úkol.“

„Dobře, ale pokud se nebudu chtít vzdát své role úplně, budu muset občas opouštět Wallu a jít vykonat úkol. A kdo ví, jak dlouho bude trvat.“

„Jak už jsem řekl, dáváš vesmíru vlastnosti, které nemá. Není to žádný diktátor. On vlastně žádné vlastnosti nemá. Záleží jen na tvém rozhodnutí. Když se rozhodneš pro Wallu i Udržovatele zároveň, budeš mít možnost mít obojí. Vždycky to nějak půjde. Můžeš třeba zastavit čas.“

„To není nic snadného. A může to dělat problémy.“

„Jak říkám, vesmír ti dá vždycky možnost. Tvůj problém je pořád v tom, že máš pocit, že tě chce vesmír především jako Udržovatele a ne jako partnera Wally. Jenže to není pravda. On nic nechce. Je to jen tvoje rozhodnutí a ty vždycky dostaneš možnost řešení, pokud mu ty sám budeš otevřený.“

Dlouho jsem o tom přemýšlel. Slunce mezitím zapadlo, jen světlo na obzoru připomínalo místo, kde se kotouč ponořil.

„Myslím, že to chápu,“ řekl jsem konečně.

„To jsem moc rád,“ řekl Readar Bath, „pak myslím, že bys mohl jít za Wallou.“

„To rozhodně udělám. A děkuju.“

Zvedl jsem se z povrchu planety, takže jsem ještě ve výšce uviděl kousek slunce. Pak jsem vstoupil na sféru planety. Šel jsem dobře známou cestou, až jsem přišel k domu, v němž bydlela Walla. Zaklepal jsem a vešel dovnitř.